LUCIAN VASILE BÂGIU

SÂNZIANA ÎN LUMEA POVEŞTILOR

LUCIAN VASILE BÂGIU

SÂNZIANA ÎN LUMEA POVEŞTILOR

„Răul nu există în natură decât ca dimensiune a binelui."
- Sfântul Augustin, *Despre natura binelui* -

STÂNGĂ
DREAPTA
ÎNAPOI

SÂNZIANA ÎN LUMEA POVEŞTILOR

Şi iat-o pe Sânziana în Lumea Poveştilor.

- Vai, dar cum am ajuns aici? se gândi, nedumerită, fetiţa.

Nu îşi mai putea aminti de unde plecase, unde ar fi trebuit să ajungă şi cu ce scop călătorea. De fapt, fetiţa nu mai ştia nici măcar cine era, decât atât, că avea un nume, Sânziana. Privi în jur şi îşi dădu seama că se află la o răscruce: poteca pe care poposise miraculos se bifurca în faţa unui indicator pe care Sânziana putu citi: *stânga*, pe braţul care indica înspre stânga; *dreapta*, pe cel care arăta către dreapta. Amuzată, Sânziana hotărî în acel moment că nu îi va fi teamă să lămurească această nemaipomenită călătorie în Lumea Poveştilor şi, curioasă, se apropie pentru a descifra ce scria pe braţul din mijloc, cel care îşi îndrepta, ameninţător, vârful către fruntea ei. Căci, se pare, ori se afla într-o lume a piticilor şugubeţi, ori lumea fusese creată special pentru ea, întrucât totul părea miniatural, atât cât să îi permită să nu se înfricoşeze de încercarea ce o aştepta. *Înapoi*, spunea cel de-al treilea braţ.

- Ah, nu, înapoi în niciun caz nu pot să merg, hotărî, serioasă, Sânziana. Cum să te întorci acolo de unde nu îţi aminteşti să fi plecat?

Şi, pe când medita încruntată la acel imposibil de recuperat *înapoi*, pe cărăruia din stânga se auzi un mormăit neprietenos, de parcă acolo s-ar fi aflat cineva foarte supărat din cine ştie ce motiv, spre exemplu pentru că nu îşi băuse cafeaua de dimineaţă, se gândi Sânziana. Hm, dar oare la cine se gândise fetiţa atunci când îi veni în minte aburul plăcut mirositor al unei ceşti pline cu lichidul negru şi amar? O clipă privi nehotărâtă către *înapoi*. Dar o clipă doar, pentru că pe cărăruie îşi făcu apariţia Moş Martin, cu mersul leneş, adormit

şi deloc grăbit. Fără să se teamă, întrucât şi Moş Martin era la fel de micuţ cum păreau a fi toate în această Lume a Poveştilor, Sânziana îl aşteptă răbdătoare să se apropie şi, când fu cât pe-aci să treacă, neatent, pe lângă ea, fetiţa îl întrebă politicos:

- Nu vă supăraţi, nu vă amintiţi cumva de unde veniţi?

Moş Martin se opri nedumerit, o privi întrebător pe Sânziana, după care îşi scoase, tacticos, ochelarii din buzunarul sacoului verzui, căci era un ursuleţ foarte elegant, manierat şi purta, întotdeauna, câte un sacou asortat anotimpului. Cu ochelarii potriviţi pe năsucul său umed, căci era şi puţin răcit, se lumină brusc la chip şi rosti:

- Ia te uită ce domnisoală dlăguță!

Căci Sânziana era, într-adevăr, o fetiţă foarte frumoasă, iar dacă ar fi făcut parte din lumea reală probabil oamenii ar fi exclamat: „Tii, ce păpuşică!”. Dar Sânziana este, din fericire, în Lumea Poveştilor, iar aici orice ursuleţ, fie el şi unul puţin adormit şi răcit, şi, se pare, vorbind într-o limbă tare caraghioasă, nu putea să nu observe că Sânziana este o domnişoară adevărată, şi încă una foarte drăguță. Sânziana zâmbi auzind cum vorbeşte ursuleţul, dar continuă serioasă:

- Vă mulţumesc, stimate Moş Martin, pentru complimentul dumneavoastră (brusc Sânziana îşi aminti că în lumea reală ar fi spus ceva de genul „flatată”, auzise ea odată pe cineva răspunzându-i astfel unui domn). Dar v-aş fi recunoscătoare dacă mi-aţi putea spune dincotro veniţi, ca să ştiu şi eu încotro să merg.

Moş Martin o privi lung, se uită către cărăruia de pe care tocmai se ivise, îşi şterse tacticos ochelarii, se gândi preţ de câteva secunde şi zise:

- Cled că vin dinapoi.

- Îngrozitor, dar înapoi nu putem merge! exclamă, speriată, Sânziana.

- Asta asa este, răspunse, convingător, Moş Martin.

- Păi, şi atunci? zise, tot mai speriată, Sânziana.

Moş Martin mai privi o dată pe cărăruia sa, se uită la indicator, la Sânziana, şi decise:

- Atunci vom melge la dleapta.

- O idee foarte bună, fu de acord Sânziana, căreia îi fusese foarte teamă ca nu cumva Moş Martin să aleagă un alt drum decât cel pe care se vedea nevoită să pornească şi ea.

- Nu stiţi dacă există pe aici o cafenea?

- O cafenea? se miră, pe bună dreptate, Sânziana. Ei, hai, ursuleţ cu ochelari şi sacou parcă şi-ar fi putut imagina, dar un ursuleţ care să bea cafea, era prea de tot.

- Da, stiţi, stimată domnisoală, cled că tocmai am iesit din hibelnale si, până nu beau cafeaua de plimăvală, nu mai stiu de unde vin, unde tlebuie să ajung, si nici măcal cine sunt.

- Curios, îndrăzni Sânziana, şi eu am o problemă asemănătoare.

- Aţi iesit din hibelnale?

Sânziana nici nu ştiu dacă ar fi trebuit să se supere pe ursuleţul adormit, sau să izbucnească în hohote. Observând aerul absent al lui Moş Martin, se decise că ursuleţul chiar nu se trezise încă de-a binelea.

- Nu, mă gândeam dacă nu cumva o cafea mi-ar reda şi mie amintirile, oftă fetiţa.

Moş Martin o privi atent şi, văzând că fetiţa era pe punctul de a se întrista, surâse binevoitor.

- Mol, mol, atunci chial că tlebuie să găsim cât mai lepede o cafenea. Spel că, fiind alătuli de o domnisoală atât de dăguţă, îmi vol da voie si mie să beau o ceascǎ de cafea abulindă, neaglă si amală. Ba nu. Dacă au cumva miele, vom selvi si puţintică miele.

Sânziana îl privi surâzătoare.

- Poate „puţintică" mai multă miere?

- Desigul, desigul, fu de acord ursuleţul, dând alene din capul său caraghios, pe când încerca să îşi şteargă, mereu, ochelarii, închipuindu-şi că ceaţa de pe ochi se datorează lentilelor, şi nu lui Moş Ene, care încă nu îi părăsise complet genele...

Şi astfel, Sânziana şi Moş Martin au purces pe cărăruia din dreapta, într-o călătorie în Lumea Poveştilor, o aventură pe care nici unul dintre ei nu şi-ar fi imaginat-o în lumea din care sosise. Iar în

urma lor, o rafală izbucnită din seninul acelei prime zile de primăvară se abătu asupra indicatorului şi începu a-i răsuci braţele, până când nimeni nu mai ştiu exact pe care drum o apucaseră cei doi, la dreapta, la stânga sau înapoi...

Dar noi vom purcede înainte cu povestea noastră, pentru a afla ce anume îi aşteaptă pe Sânziana şi pe Moş Martin în miraculoasa Lume a Poveştilor...

- Este, ce-i drept, o privelişte minunată, remarcă Sânziana, ceva mai liniştită acum, întrucât avea un companion atât de caraghios ca acest ursuleţ adormit, răcit, miop, cu un sacou nostim de un verde crud, asortat primăverii care îşi făcea simţită prezenţa în Lumea Poveştilor.

Căci, iată, pe când înaintau de-a lungul potecii alese la răscruce, parcă tot mai multe culori se iţeau pe marginea drumului, până când cei doi avură senzaţia că se aflau într-un tablou impresionist (oare de unde îşi aminti fetiţa despre termenul „impresionism"?), în care nu mai reuşeai să distingi de unde începe şi unde se termină o anumită pată de culoare. Sânziana şi Moş Martin deveniseră parte din Lumea colorată a Poveştilor, fetiţa purtând o rochiţă roz şi o hăinuţă rubinie, asemeni floricelelor câmpiilor dimprejur, iar îmbrăcămintea ursuleţului fiind în ton cu verdele firelor de iarbă şi cu frunzele arbuştilor pitici.

- Mol, mol, mda, mormăi ursuleţul căscând atât cât îi permiteau fălcile, arătându-şi nişte colţi mititei şi deloc fioroşi. Hapciu! mai adăugă în loc de concluzie.

- Sănătate, îi răspunse, binecrescută, Sânziana. Poate ar fi mai potrivit să găsim o ceainărie, spuse, serioasă, fetiţa. Mi-e teamă să nu prinzi un guturai.

- Mol, mol, dacă au si miele, mai deglabă o ceainălie, mol, mol, mormăi, pe când îşi căuta o batistuţă, ursuleţul.

Fetiţa zâmbi şi se gândi că a avut noroc să întâlnească un ursuleţ atât de civilizat şi de amuzant ca Moş Martin. Dar, deodată, chiar atunci, în mijlocul potecii îşi făcu apariţia un iepuraş. Cu toţii încremeniră, surprinşi. Din făptura iepuraşului nu se mişca decât

boticul catifelat, fără a se şti dacă tremura de frică, de frig sau încerca, pur şi simplu, să înțeleagă, prin miros, cine sunt cei doi drumeţi. După câteva clipe, Sânziana se hotărî să afle de la Urechilă (căci nici nu şi-ar fi imaginat că ar putea avea alt nume) câte ceva din multele mistere ale Lumii Poveştilor:

- Nu vă supăraţi, nu ştiţi cumva unde se află o ceainărie?

- Sau o cafenea, totuna, dal neapălat să existe si miele, se grăbi să adauge, precaut, ursuleţul.

Urechilă îi privi parcă şi mai atent, apoi se încheie la redingotă (căci iepuraşul era îmbrăcat extrem de elegant, un fel de frac negru ce se asorta perfect cu blănița sa de un alb imaculat, totul completat cu un papion puţintel cam excentric în peisajul natural din jur, fără a mai pomeni de jobenul cu totul nelalocul lui). Se apropie de drumeţi, îi salută cu o plecăciune corectă, îşi scoase jobenul şi se prezentă:

- Dacă îmi permiteţi, Urechilă, conte al Comitatului de Câmpie.

Sânziana îşi reveni repede din uimire şi, făcând o reverenţă, luă parte la ceremonial:

- Încântată de cunoştinţă, domnule conte Urechilă, Sânziana, rătăcită în Lumea Poveştilor. Şi vă rog să îl cunoaşteţi pe Moş Martin, fără îndoială cel mai prietenos ursuleţ al comitatului.

Cei doi gentlemeni se salutară, respectuos, printr-o înclinare a capului, moment în care urechile deosebit de lungi ale contelui Urechilă atinseră, din nefericire, ochelarii lui Moş Martin, doborându-i pe cărăruie.

- Vai de mine, vă rog să mă iertaţi, stimate domn, mereu mi se întâmplă ceva asemănător, dar niciodată nu reuşesc să îmi stăpânesc urechile, se grăbi să spună, vădit stânjenit, contele.

- Mol, mol, nu e nimic, e pelfect nolmal, nici o supălale, încercă să repare situaţia ursuleţul, care tot nu se trezise după îndelungata hibernare.

- Mă veţi ierta şi pentru că acum treburi urgente mă cheamă de-a latul câmpiei, dar vă rog să poftiţi la castelul meu, deseară are loc Balul de Primăvară, unde sunt sigur că se va putea servi cafea sau ceai, după preferinţe, mai adăugă, solemn, contele, după care, cu o

plecăciune la fel de corectă ca aceea de introducere, se făcu nevăzut în necuprinsul dimprejur.

Sânziana şi Moş Martin rămaseră nedumeriţi în mijlocul potecii, privind cum se iveau, ici şi colo, printre arbuştii şi floricelele câmpiei, jobenul înalt şi urechile lungi ale contelui, tot mai departe şi mai departe, până se pierdură în depărtare.

- Mol, mol, flumos din paltea dumnealui, mormăi ursuleţul, dal nu a pomenit nimic desple miele...

- Mda, râse fetiţa, cam zăpăcit contele Urechilă. Nu zic, frumos, dar a uitat să ne spună cam pe unde va fi fiind castelul domniei sale.

- Mol, mol, păi nu poate fi decât înainte, dinapoi venim noi, hotărî Moş Martin. Înainte, domnisoală Sânziana, înainte, mai mormăi ursuleţul, pe când pornea, alene, pe cărăruia fără de început şi fără de sfârşit a Lumii Poveştilor.

Către castelul contelui Urechilă scria pe unul din braţele indicatorului. Sânziana şi Moş Martin priveau nehotărâţi la aceste cuvinte ivite de niciunde în drumul lor. *La stânga*, se putea citi pe braţul stâng. *Înainte* şi *înapoi* erau indicaţii de acum familiare drumeţilor.

- Ei, totusi cu gleu te-ai putea lătăci în Comitat, îndrăzni ursuleţul, parcă încercând să se încurajeze, căci, contrar a ceea ce tocmai spusese, Moş Martin avea bănuiala că intrase într-un labirint pe care cu greu îl puteai desluşi.

- Da, nu te poţi rătăci mai mult decât ai făcut-o odată ce ai devenit parte dintr-o călătorie în Lumea Poveştilor, adăugă ceva mai gânditoare Sânziana.

- Sânziana, ne abatem din dlum? se auzi glasul puţin temător şi nehotărât al ursuleţului, care de emoţie uită să mai adauge şi „domnisoală" la numele fetiţei.

- Dacă am şti măcar sigur care este drumul nostru..., răspunse tot mai îngândurată Sânziana.

În acel moment pe drumul din stânga îşi făcu apariţia un ponei alb, de un alb ireal, care sălta în trap uşor către cei doi drumeţi.

Odată ajuns în faţa lor, se opri brusc, nechezând a mirare la vederea călătorilor, bătu de două ori din picior în semn de salut, îşi flutură coama pentru a-şi exprima încântarea şi zise:

- Bună ziua, stimată domnişoară şi stimate domn. Numele meu este Căluţ, duce al Comitatului de Câmpie, şi mă îndrept către Balul de Primăvară al contelui Urechilă. Vă stau la dispoziţie, încheie poneiul printr-un nechezat respectuos.

- Încântaţi de cunoştinţă, stimate duce, făcu o reverenţă Sânziana. Permiteţi-ne să ne prezentăm...

- Mă scuzaţi pentru că vă întrerup, domnişoară Sânziana, dar vestea prezenţei dumneavoastră şi a credinciosului însoţitor, pajul Moş Martin, în Lumea Poveştilor nu mai este de multă vreme o noutate.

Mirarea de pe chipurile fetiţei şi ursuleţului cu greu ar fi putut fi descrisă. Se uitară la ponei, se uitară unul la altul, iar la ponei şi tot nu reuşiră să spună nimic. Ducele continuă:

- Am deosebita onoare de a vă însoţi către castelul contelui, unde întregul comitat vă aşteaptă sau, mă rog, vă va aştepta de îndată ce va reuşi să sosească fiecare din ungherul său. Contele Urechilă în persoană străbate întreaga câmpie pentru a anunţa evenimentul participării dumneavoastră la Bal. Într-o mare grabă m-a însărcinat să vă întâmpin la această răscruce, apoi a plecat ţopăind agitat mai departe. La dispoziţia dumneavoastră, mai adăugă poneiul, bătând iar, de două ori, din copita micuţă şi fluturându-şi, manierat, coama.

Brusc, Moş Martin se dezmetici, în sfârşit, din prelungita sa hibernare. Iar Sânziana avu un sentiment ciudat, inexplicabil, prin care începea să bănuiască faptul că nu era chiar atât de rătăcită în Lumea Poveştilor, după cum crezuse la începutul călătoriei.

- Mă scuzaţi, poate nu am înţeles prea bine, vorbeaţi despre evenimentul participării noastre la Balul de Primăvară al Comitatului de Câmpie?

- Da, cred că la acest eveniment mă refeream, confirmă ducele Căluţ temerile Sânzianei.

- Adică suntem asteptaţi ca oaspeţi de seamă la castelul contelui Ulechilă? adăugă Moş Martin.

- Da, Vulturul Pleşuv, căpitanul Gărzii Comitatului v-a observat de dimineaţă la Răscrucea Şugubeaţă şi l-a alertat imediat pe contele Urechilă cu privire la împlinirea profeţiei.

- Profeţia? strigară deodată Sânziana şi Moş Martin, a căror uimire la auzul atâtor noutăţi incredibile întrecea puterea lor de înţelegere. Şi pe bună dreptate, căci cu greu am fi putut chiar şi noi să îl urmărim liniştiţi pe ducele Căluţ.

În acest moment ducele deveni deosebit de serios, protocolar chiar, şi rosti, cu o voce foarte gravă şi totuşi vădit emoţionată:

- Profeţia reîntoarcerii prinţesei Sânziana, care va recuceri Ţinutul Muntos din mâna Vrăjitorului Întunecat şi astfel va izbăvi de blestem Lumea Poveştilor.

Sânziana leşină în braţele lui Moş Martin.

După o vreme, nu îşi putu da seama cât anume să fi trecut, Sânziana auzi, ca prin vis, un zgomot ciudat, dar plăcut, liniştitor, undeva în fundal. Parcă ar fi trosnit, din când în când, câte ceva, întrerupând un foşnet discret, continuu. În rest, linişte, cald şi un miros familiar, foarte drag ei, de .... lăcrimioare!

Sânziana deschise surâzând ochii. Iar uimirea ei nu avu margini.

Se afla întinsă într-un pat străin, înconjurat de ceva ce părea a fi o cortină din mătase transparentă, prin care putea distinge într-un colţ al camerei un şemineu în care ardeau, cuminte, câţiva butuci. O fereastră mare, care părea a da către o terasă, lăsa să se întrevadă înserarea care pusese stăpânire peste câmpie. În cameră putea distinge, la lumina flăcărilor din şemineu, o ordine desăvârşită, iar în faţa focului, dormitând, Moş Martin, alături de un serviciu de ceai, dar strângând în mâini o lingură şi un borcan al cărui conţinut nu era greu de ghicit... Sânziana zâmbi liniştită. Până la urmă nu aflaseră nicio ceainărie, nicio cafenea, dar se pare că în castelul contelui Urechilă se afla destulă miere... Căci fetiţa nu avea nicio îndoială, cumva ajunsese, alături de ursuleţ, pe domeniul iepuraşului şi... şi

atunci îşi aminti de întâlnirea cu poneiul şi de veştile comunicate de acesta şi deodată strigă speriată:

- Moş Martin!

- Mda, ce, unde, cine, aici suntem, plinţesă! se dezmetici alarmat Moş Martin, alergând într-un suflet către aceasta, cu lingura într-o mână şi borcanul în cealaltă, purtate ca pe nişte arme agitate către duşmanii închipuiţi care ar fi rănit-o pe Sânziana.

Dar, în acelaşi timp, la auzul strigătului speriat al fetiţei, în cameră năvăli contele Urechilă, cu jobenul uitat, în grabă şi din neatenţie, necivilizat, pe cap; la fereastră îşi făcu apariţia, agitat, căpitanul Gărzii Comitatului, Vulturul Pleşuv, care bătu puternic în geam până când acesta se deschise şi vulturul pătrunse fioros în odaie, agitându-şi ameninţător, către duşmani imaginari, aripile uriaşe; iar de afară se putu distinge nechezatul puternic al poneiului, ducele Căluţ, care tropăia nervos undeva în faţa castelului. Toată această desfăşurare de forţe mai întâi o sperie puţin pe Sânziana, dar apoi fetiţa izbucni în râs fără să se mai poată opri, de-abia articulând printre hohote:

- Dar nu e nimeni, nu am păţit nimic, liniştiţi-vă, veţi sparge totul în odaie, dragi prieteni!

Spusele Sânzianei îi liniştiră, într-adevăr, pe companionii acesteia. Mai priviră puţin neîncrezători prin colţurile odăii, după care se apropiară de patul în care încă mai adăsta fetiţa, îngenuncheară şi, foarte serioşi, rostiră împreună:

- La dispoziţia Alteţei Voastre, Prinţesă.

- Nu vă mai prostiţi, eu nu sunt nicio prinţesă, sunt doar o fetiţă rătăcită în Lumea Poveştilor, o fetiţă care nu mai ştie de unde a plecat şi unde trebuie să ajungă, dar care, cu ajutorul vostru, speră să lămurească această incredibilă aventură.

- Prinţesă, îndrăzni contele Urechilă, care între timp îşi amintise de joben şi acum îl ţinea corect între lăbuţe. Prinţesă, sunteţi stăpâna de drept a Lumii Poveştilor, v-aţi întors dintr-un loc străin şi îndepărtat, în care v-a izgonit vraja nesuferitului de Vrăjitor Întunecat. Și, după cum spune profeţia, vom purcede împreună către Ţinutul Muntos, pentru a alunga blestemul ce s-a abătut asupra

acestuia cu multă vreme în urmă, după sângeroasa bătălie de la Trecătoare.

- Bătălia de la Trecătoare? spuse nedumerită Sânziana. Vrăjitorul Întunecat? Nu ştiu despre ce vorbiţi, dar nu pot fi Prinţesa pe care o aşteptaţi voi. Eu sunt doar o fetiţă...

Dar Sânziana se opri. Chiar, cine era ea? Nu îşi putea aminti nimic despre trecutul ei, iar de când poposise în Lumea Poveştilor avusese imediat sentimentul că nu poate merge înapoi, ci înainte, către istoria şi personajele acestei lumi, în care, ce-i drept, nu se simţea deloc străină, ba dimpotrivă, parcă începea să se închipuie... acasă.

Între timp în cameră năvăli şi ducele Căluţ, care nu mai avusese răbdare să aştepte în faţa castelului, şi acum cu toţii o priveau tăcuţi pe fetiţa pe care o credeau a fi Prinţesa Lumii Poveştilor, Stăpâna de drept a unei lumi asupra căreia se abătuse un crunt blestem. Urmărindu-i cum aşteptau de la ea un semn de încredere, cu privirile lor serioase şi hotărâte, Sânziana luă o decizie: îi va ajuta să îşi recapete Povestea, aşa cum fusese ea odată ca niciodată, şi poate astfel se va regăsi şi ea pe sine, va afla cine este cu adevărat.

- Şi de când am dispărut într-un loc străin şi îndepărtat?

Moş Martin, contele Urechilă, ducele Căluţ, Vulturul Pleşuv, cu toţii răsuflară vădit uşuraţi de o grea povară. Prinţesa lor se întorsese, cu adevărat, printre ei.

- Hm, hm, îşi drese glasul Vulturul Pleşuv, asta s-a întâmplat demult, tare demult, odată ca niciodată, căci dacă atunci nu ar fi fost, acum nu s-ar mai povesti. Era pe vremea când încă se putea ajunge la Trecătoare, iar uneori, cu binecuvântarea Vrăjitorului Alb, câte unii din Lumea Poveştilor puteau chiar să străbată dincolo.

Şi, spunând *dincolo*, Vulturul Pleşuv rămase gândit, cu privirea pierdută către nişte zări nedefinite ale amintirii şi imaginaţiei... Sânziana nu îndrăzni să întrerupă tăcerea.

- Era pe vremea când verii mei îndepărtaţi, Caii Sălbatici, cutreierau nestingheriţi şi mândri colinele semeţe ale Ţinutului Muntos... continuă poneiul.

- Ial stlăbunii mei, Ulsii Fiolosi, se vol fi aflat libeli si stăpâni peste clestele si pădulile cele mai îndepăltate... îşi închipui, cu frânturi vagi de aduceri-aminte, ursulețul.

- Iar noi nu eram nevoiţi să zburăm zi şi noapte sub un cer străin, departe de casă, alungaţi de pe cele mai înalte piscuri stâncoase tocmai în acest ţinut îndepărtat al Comitatului de Câmpie, mai adăugă, cu păreri de rău, Vulturul Pleşuv.

- Da, Prinţesă, interveni şi contele Urechilă, pe acele vremuri pierdute în negura amintirilor nu se aflau printre însemnările Comitatului decât date vagi despre Urşii Fioroşi, Caii Sălbatici şi Vulturii Pleşuvi, iar Ţinutul Muntos ne era cunoscut doar ca tărâm vecin, cu nimic periculos. Pe când acum ne temem şi privim zi şi noapte cu veghe şi încordare către graniţele acestui Tărâm căzut în stăpânirea nesuferitului de Vrăjitor Întunecat.

- Iar la Trecătoare nu mai putem ajunge nici măcar în zbor, încheie, privindu-şi aripile neputincioase, Vulturul Pleşuv.

Fetița încerca să înțeleagă exact cam cât de demult se vor fi petrecut toate acestea şi chiar se întreba dacă nu cumva cei din Comitatul de Câmpie trăiesc mai degrabă din poveşti închipuite decât din amintiri îndepărtate şi parţial uitate. Dar pe când în odaie se aşternuse o tăcere plină de înțelesuri deosebite pentru fiecare, se făcu auzită o melodie mai întâi discretă, apoi tot mai intensă, care trezi, o dată în plus, curiozitatea Sânzianei.

- Vai de mine, Balul, Balul, începe Balul, Prinţesă! se agită contele Urechilă. Să purcedem, suflarea Comitatului vă aşteaptă!

Vulturul Pleşuv ieşi în zbor pe fereastră, ducele Căluț o luă la galop către curtea castelului, unde uitase că trebuia să îşi aştepte prietenii ponei, Moş Martin îşi şterse, atent, ochelarii şi plecă să îşi ia în primire rolul de paj care deschide calea Prinţesei, iar contele Urechilă îşi îndreptă fracul şi îi oferi braţul Sânzianei.

Fetiţa îi îndreptă papionul (oare de unde ştia că trebuie să ai grijă de nodul cravatei, sau, după caz, al papionului celui care te însoţeşte?), coborî din pat şi, râzând, îi spuse iepuraşului, pe când îi întindea, la rându-i, braţul:

- Oaspeţii vor trebui să mă ierte, dar nu am altă rochiţă decât cea cu care m-am trezit în Lumea Poveştilor.

Dar iepuraşul zâmbi misterios, o admiră îndelung pe Prinţesă şi rosti mai în glumă, mai în serios:

- Alteţa Voastră, arătaţi minunat în această seară!

Sânziana îşi dădu atunci seama că, fără să fi simţit când şi cum, parcă din senin rochiţa ei roz se transformase într-o rochie albă, lungă, demnă de o adevărată prinţesă, iar în cârlionţii blonzi îi apăruse o coroniţă micuţă, drăguţă, parcă făcută special pentru ea.

- Dar cum, cine?... începu să întrebe Sânziana, care nu înceta să fie uimită de această miraculoasă Lume a Poveştilor.

- O mică magie a Vrăjitorului Alb, cu siguranţă, îi răspunse, binevoitor, contele Urechilă. Este modul său de a vă ura bun venit acasă, Prinţesă.

Sânziana renunţă să mai aibă alte gânduri. Se afla, într-adevăr, în Lumea Poveştilor. Şi, se pare, era o adevărată prinţesă. La braţul contelui, porni să îşi cunoască supuşii.

În acea seară Sânziana nu apucă să spună mare lucru şi nici nu îşi putea aminti foarte exact ce se întâmplă şi pe cine sau mai precis pe câţi cunoscu. De îndată ce Moş Martin anunţă ceremonios „Alteţa Sa, Plinţesa Sânziana!” şi fetiţa îşi făcu apariţia în Salonul de Primăvară al castelului, începu un adevărat iureş în jurul ei. Oaspeţii, feluriţi şi neînchipuiţi, vieţuitoare fantastice ale Lumii Poveştilor, o înconjurară şi o felicitară pentru reîntoarcerea printre ei, asigurând-o că toţi erau gata să o slujească în dificila ei misiune de a redobândi Ţinutul Muntos ca parte a Lumii minunate a Poveştilor, deşi, la drept vorbind, niciunii nu aveau un plan cât de cât clar cu privire la ce anume ar trebui să facă mai întâi. Erau acolo pitici, chiar mai mici decât ea, cu bărbi bogate şi scufii roşii, izgoniţi din peşterile şi scorburile lor muntoase de Vrăjitorul Întunecat; se mai aflau pisici sălbatice, cu ochi alunecoşi mereu la pândă, despre care se zvonea că uneori mai aveau curajul să se furişeze până către cotloanele Ţinutului Muntos pentru a spiona uneltirile duşmanului; chiar şi bufniţe sperioase şi rezervate îşi roteau capul în toate direcţiile

pentru a-şi vedea Stăpâna, de prin colţurile întunecate unde se refugiaseră; era o mulţime de ursuleţi, iepuraşi, ponei şi vulturi, gata de a alcătui o armată impresionantă, deşi nu se puteau pune de acord cine ar trebui să preia conducerea acesteia, fiecare sugerând că în vestita bătălie de la Trecătoare străbunii ori rudele lor rezistaseră cu mai mare înverşunare contra forţelor întunericului. Într-un cuvânt, era o harababură ca în poveşti, în care fiecare voia să spună sau să înfăptuiască ceva, fără a şti niciunul exact ce anume şi cum. Dar forfota și gâlceava tuturor, printre căni cu ceai, ceşti cu cafele, cupe de şampanie şi dansuri nesfârşite, spuneau un lucru la unison: către Ţinutul Muntos, alături de Prinţesa Sânziana. Şi cam atât. La un moment dat Sânziana crezu că nu va reuşi niciodată să se facă auzită în hărmălaia şi forfota generală, până când, din senin, la porţile castelului se auziră nişte bătăi puternice, un nechezat înfierbântat şi un glas hotărât:

- În numele Vrăjitorului Alb, deschideţi porţile! Prinţesa Sânziana se află în pericol!

O secundă încremeniră cu toţii, dar imediat porniră buluc înspre porţi, încurcându-se unii pe alţii şi repetând în cor, pe felurite voci:

- E Mugurel, viteazul oştean străin aflat în slujba Vrăjitorului Alb!

Sânziana ştiu în acel moment că se apropia clipa în care multe i se vor lămuri cu privire la dezordinea generală din Lumea Poveştilor. De sus, de la fereastra salonului, putu zări un băieţel tare drăguţ, dar care se învârtea foarte ţanţoş prin faţa castelului, călare pe un ponei negru-negru, doar cu o stea albă în frunte. „Mugurel, Mugurel, oare de unde ai apărut tu în Lumea Poveştilor şi încotro mă vei purta?” se întrebă în gând Sânziana, cu inima bătându-i ceva mai repede.

Dacă Sânziana ar fi fost puţin mai mare, s-ar fi putut spune că în acel moment prinţesa se îndrăgosti de Făt Frumos. Noi vom spune doar că Sânzianei îi plăcu de Mugurel, deşi ea nu ar fi recunoscut asta cu niciun preţ. Pentru a vedea dacă şi lui Mugurel i-a plăcut

Sânziana, va trebui să îi urmăm mai departe în aventura lor prin Lumea greu de înțeles a Poveştilor.

Sânziana călărea şi călătorea prin Lumea Poveştilor, alături de Mugurel, pe căluţul negru-negru cu o stea albă în frunte. De când o văzu în fața castelului contelui Urechilă băieţelul o fură din mijlocul supuşilor ei şi o purtă prin ţinuturi necunoscute, parcă numai de el ştiute. De câte ori fetiţa vru să îl întrebe câte ceva, Mugurel îi răspunse încet prin acelaşi semn autoritar, punându-şi degetul la buze şi uitându-se precaut în jur: „Psssst! Vrăjitorul Alb a spus că nu avem voie să ne vorbim până nu ajungem în Codrul Fermecat". Niciun cuvânt mai mult nu putu Sânziana să scoată de la băieţelul care se purta atât de misterios.

Undeva deasupra lor fetiţa îl putea vedea, din când în când, la lumina lunii, pe Vulturul Pleşuv însoţindu-i în zbor, sus de tot, mic şi pierdut pe cerul înstelat. Uneori i se păru că erau mai mulţi vulturi pe cer, dar nu ar fi putut fi sigură, toată povestea era mult prea învăluită în mister. De prin tufişuri şi de pe crengile copacilor îi urmăreau priviri lucind enigmatic în noapte, dar fără să se audă niciun zgomot. Într-un târziu Sânziana înțelese că erau pisicile sălbatice, însoţitoare destoinice ale prințesei în drumul ei către necunoscut. Din când în când răzbăteau de niciunde sunete scurte care păreau a fi semnale de avertizare: „Buhuhu! Buhuhu!". Erau bufniţele sperioase şi retrase de la castel. Poneiul negru al lui Mugurel ciulea puţin urechiuşele, apoi schimba brusc direcţia, se oprea sau chiar se ascundea printre copaci. Sânziana simţea că era purtată printr-un ţinut misterios de către prieteni invizibili, dar mereu prezenţi în jur, în noapte. Dacă la început povestea i se păruse puţin stranie, de acum o amuza tot mai mult. De-abia aştepta să vadă cine îşi va mai face apariţia: Moş Martin, contele Urechilă, ducele Căluţ? Dar nu se ştia unde se vor regăsi cu stăpâna lor şi Sânzianei i se făcea tot mai dor de primii ei prieteni, care acum dispăruseră pentru o vreme de lângă ea, fără ca fetiţa să înțeleagă prea bine de ce. Însă cu toţii se îngrijoraseră când Mugurel îi anunţase că Prinţesa se afla în mare primejdie şi nimeni nu se împotrivise planului

Vrăjitorului Alb. Fetiţa era tot mai curioasă în privinţa acestui vrăjitor care le hotăra soarta şi îi proteja fără ca nimeni să îl cunoască personal, dar şi fără ca nimeni să se împotrivească hotărârilor sale. Trebuie că era un mare înţelept.

Dar iată că pe nesimţite ajunseseră printre copaci tot mai deşi şi Sânziana înţelese că trebuie să fi pătruns în Codrul Fermecat. La lumina tot mai slabă a razelor de lună, Mugurel opri poneiul, se întoarse şi privi către comitat sau către ceea ce se mai distingea din acesta. Părea că îşi ia rămas bun.

- Prinţesă, Întunericul a pus stăpânire şi pe Comitatul de Câmpie. Nu ne vom mai întoarce aici până când nu vom elibera Lumina de sub blestemul Vrăjitorului Întunecat. Trebuie să ne grăbim.

Şi dădu pinteni poneiului care porni în trap grăbit către desiş. Sânziana nici că putea fi mai uimită de vorbele lui Mugurel. Cum adică Lumina, Întunericul? Până atunci toată povestea i se păruse mai mult un joc amuzant care se va sfârşi destul de repede şi cu multă veselie. Acum parcă începea să înţeleagă faptul că lua parte la o încercare mult mai serioasă şi mai periculoasă decât şi-ar fi imaginat sau dorit vreodată. Brusc i se făcu frică. În jur era o beznă de nepătruns şi o linişte nefirească. Îl strânse ceva mai bine în braţe pe Mugurel şi îşi ascunse cârlionţii aurii la pieptul acestuia. Băiatul zâmbi şi strânse la rându-i ceva mai ferm căpăstrul poneiului. Acesta necheză nedumerit şi se opri. După câteva clipe Mugurel spuse:

- Prinţesă Sânziana, suntem amândoi parte din Marea Poveste, aşa spune Vrăjitorul Alb. Prezenţa noastră aici şi acum nu este o întâmplare, ci aşa trebuia să se înfăptuiască, totul e scris în Carte. Nici eu nu am ştiut ce e cu mine când m-am trezit la Trecătoare, singur într-un ţinut pustiu, rece şi întunecat. Dar în curând a apărut din noapte poneiul cu stea albă în frunte care m-a luat cu el într-o aventură parcă fără de sfârşit. Nici azi nu ştiu de unde am venit aici, în Lumea Poveştilor, dar am aflat cine sunt şi nu pot să nu accept tot ce mi-e rostuit în această poveste. Amândoi trebuie să luptăm, Prinţesă, alături de Vrăjitorul Alb şi de toată suflarea din Poveste pentru a readuce Lumina în acest tărâm. Altă cale nu există.

Vocea gravă şi serioasă a băiatului era parcă aceea a unui om mare. Sânziana se simţea ceva mai în siguranţă acum, dar povara rolului pe care trebuia să şi-l asume o apăsa tot mai greu. Ea, o fetiţă, să lupte alături de un băieţel împotriva Întunericului şi a Vrăjitorului Întunecat? Nu, nu o fetiţă, ci o Prinţesă adevărată, şi nu singură, ci însoţită de toţi cei pe care îi întâlnise. Însă unde erau cu toţii? Şi unde mergeau? Fetiţa rosti puţin temătoare în noapte:

- Mugurel, încotro ne îndreptăm?

- Asta nici eu nu ştiu precis, prinţesă. Vrăjitorul Alb a zis că o dată ajunşi în Codrul Fermecat vom şti să ne descurcăm. Şi a mai zis că are mare încredere în amândoi şi că nu vom fi singuri. În curând ar trebui să avem un semn de la el. Cred că este vorba despre Licurici.

Într-adevăr, printre copaci, risipind ici şi colo întunericul, se arătă o luminiţă verzuie şi micuţă, dansând în zbor la stânga şi la dreapta, parcă în căutarea drumeţilor rătăciţi în desişul codrului. Fetiţa surâse ceva mai încrezătoare la vederea luminiţei jucăuşe. Îi era familiară, îi amintea de ceva, dar nu putu spune exact de ce anume. Se simţi, din nou, acasă.

Licuriciul nu glăsuia defel. Apăru în zbor nesigur din beznă, Sânziana şi Mugurel urmărindu-l când la dreapta, când la stânga, parcă în căutarea unor drumeţi rătăciţi. În cele din urmă Licurici poposi pe botul poneiului, confundându-l desigur cu vreo frântură neînsufleţită a pădurii. Dar căluţul negru-negru nu fu foarte încântat de musafirul obraznic şi, privindu-l cu interes cum se odihnea pe boticul său rămas fără suflare din cauza surprizei, necheză brusc, dar hotărât, a dojană. Licuriciul se sperie nespus de tare şi sări direct în părul fetiţei unde se cuibări confortabil parcă aşteptând să adoarmă sau cel puţin să nu fie văzut de fiinţa aceea necunoscută care îi nechezase adineaori direct în faţă. Sânziana încremeni, mai mult de încântare decât de teamă, văzând ce podoabă strălucitoare îşi aflase popas printre cârlionţii ei aurii. Mugurel zâmbi amuzat de întâmplare, dar hotărî să termine cu joaca. Probleme serioase trebuia să îşi afle rezolvări, iar Licuriciul acesta zăpăcit era singura lor

speranţă în momentul de faţă. Îşi apropie buzele de luminiţa tremurândă în părul Sânzianei, ceea ce acceleră bătăile inimii fetiţei, şi-i zise:

- Licurici jucăuş, luminiţă zburătoare a nopţii, noi suntem, Prinţesa Sânziana şi Mugurel. Să purcedem înspre locul în care ţi-a spus Vrăjitorul Alb să ne conduci, nu avem timp de răgaz, vremurile sunt târzii.

Licurici încetă să mai pâlpâie în noapte, probabil speriat de glasul neaşteptat al băieţelului, apoi începu să zburde vesel în jurul drumeţilor, luminându-i de jur împrejur, bucuros nevoie mare de întâlnirea cu ei şi sfârşi prin a o zbughi mult prea repede în noapte, dându-i multă bătaie de cap poneiului care se străduia cu greu să se ţină după el. Mugurel de-abia prididea să se ţină drept în şa, cu mâinile crispate pe hăţuri şi picioarele încordate în scările harnaşamentului, iar Sânziana se ghemuise şi mai strâns la pieptul său, urmărind fascinată zborul luminiţei în depărtare. Străbătură astfel desişuri nenumite şi râpe nesfârşite până când, într-un târziu, în preajmă îşi făcură apariţia, din nou, scânteierile tăcute ale ochilor pisicilor sălbatice, care păreau să îi supravegheze discret în drumul lor către o destinaţie necunoscută. Bufniţele nevăzute începură să strige „Buhuhu! Buhuhu!” şi foarte bine făcură, căci poneiul îl cam pierduse din raza vederii pe Licuriciul zăpăcit şi jucăuş. Cum necum izbutiră să iasă la liman într-o poiană inundată de razele lunii, iar acolo nu mică le fu mirarea să constate că intraseră într-o altă lume, aceea a piticilor cu scufii roşii. Aceştia ţineau sfat de taină în jurul focului, trăgând adesea din pipe minuscule, oftând şi în general mai mult gândiţi decât vorbăreţi. Nu reuşeau să ia o hotărâre şi se pare că sosirea drumeţilor îi însufleţi peste măsură, căci Sânziana, Mugurel şi poneiul se pomeniră dintr-o dată înconjuraţi de cântece şi voioşie, iar în luminiș se înfiripă o hărmălaie de nedescris. Din când în când, sus în văzduh se vedeau la lumina lunii vulturii care supravegheau depărtările, iar în jurul poienii sclipeau enigmatic ochii felinelor, cu urechile ciulite către necunoscutul de nepătruns al Codrului Fermecat. Sânziana şi Mugurel înţeleseră că au ajuns între prieteni şi

se simţiră în siguranţă. Vrăjitorul Alb avusese grijă să nu rătăcească singuri în călătoria lor, dar greul de-abia acum începea.

După multe cântece piticeşti şi căniţe cu vin roşu din pivniţele necunoscute ale micuţilor petrecăreţi, piticul Gnom îşi drese glasul şi spuse:

- Prinţesă Sânziana, neamul piticilor a fost din cele mai îndepărtate vremuri slujitor credincios al regilor, reginelor, prinţeselor şi prinţilor din Lumea Poveştilor. Despre noi se spun vorbe de taină: cum că am fi spirite care am locui în interiorul pământului, păzind bogăţiile ascunse ale acestuia, aur, pietre preţioase şi alte negândite comori. După cum vezi, micuţă prinţesă, ne afli la suprafaţa pământului, sub cerul înstelat, păzind focul acesta jucăuş şi nenumărate cănuţe cu vin roşu, că le-am şi pierdut şirul de când ne tot gândim cum să purcedem la fapte.

Şi zicând acestea, piticul Gnom închină încă o ulcică în strigătele entuziaste ale întregii adunări. Bând cu sete, Gnom continuă:

- Se mai spune şi că am fi isteţi nevoie mare şi tare vioi. Ei, dacă o fi sau nu o fi aşa, nu putem noi să hotărâm, dar dacă vom reuşi să aflăm un mijloc de a ne întoarce în Ţinutul Muntos, tare mi-e teamă că vom avea de păzit şi altceva prin cotloanele stâncoase, prin peşteri şi catacombe, în adâncul pământului...

Şi aici piticul Gnom trase cu ochiul şiret către ceilalţi pitici, care zâmbiră pe sub mustăţi sau în barbă, mândri nespus de mult de ceea ce vor avea ei de păzit în peşterile Ţinutului Muntos...

- Ce să mai lungim vorba, Prinţesă. Adevărul e că neamul piticesc a fost dintotdeauna păzitorul vistieriei regale. Şi a fost un slujitor atât de destoinic şi atât de bun paznic al vistieriei încât... încât...

Şi aici piticul Gnom se opri parcă fără a-şi afla vorbele potrivite. Îşi mângâie îndelung barba, îşi frământă scufia în mâini, se uită a ajutor către ceilalţi pitici, aceştia se făcură că nu îi observă fâstâceala şi cercetară cu deosebit interes căniţele golite de vin, parcă vrând să se asigure că nu mai e niciun strop, ce mai, cu toţii erau tare încurcaţi şi niciunul nu îndrăznea să recunoască ceva anume.

- Vezi dumneata, domniță, continuă piticul Gnom, am ascuns atât de bine comoara înainte de a fi izgoniţi din Ţinutul Muntos încât... încât... (piticul mai bău o gură zdravănă din ulcea pentru a afla curaj) încât... am uitat unde am ascuns-o.

Şi imediat, în cor, toţi piticii îşi agitară scufiile a încuviinţare şi întăriră spusele conducătorului: „Aşa e, am uitat! Am pitit-o foarte bine, dar am uitat unde. Nu e nimic, Prinţesă, comoara e în siguranţă, doar că am uitat unde e. Dar nu e nici o problemă, o vom găsi noi" se putea auzi din toate părţile, într-un cor pe mai multe voci, de parcă în sfârşit căzuseră de acord că nu au de ce să fie trişti, uite, nu e nicio problemă, o vor găsi ei, important e că au tăinuit-o bine...

Sânziana nu putu să nu zâmbească uitându-se la ei cât erau de serioşi, entuziaşti şi totuşi stânjeniţi în acelaşi timp, de parcă acea comoară din poveşti ar fi fost cel mai important lucru de lămurit în adunarea lor din poiană. După o vreme, când căzură cu toţii de acord că nu există nicio problemă gravă în privința comorii, piticul Gnom se ridică brusc în picioare, îşi umplu cănuța, gest imitat imediat de toți piticii, se urcă pe o buturugă de parcă intenționa să țină un discurs, ridică ulcica şi spuse răspicat:

- La drum către Ţinutul Muntos, pentru redobândirea comorii!

Şi toţi se uitară întrebător la Sânziana. Atunci fetiţa înţelese că ei se bizuiau pe ea pentru a-i ajuta să găsească pierduta comoară. Deşi poate ar fi trebuit să se sperie încă o dată, Sânziana izbucni în hohote fără să se poată abţine: de unde să ştie ea pe unde vor fi rătăcit zăpăciţii de pitici comoara? Zău că asta era prea de tot.

Dar Sânziana îl privi pe Mugurel şi râsul i se curmă pe buze. Băieţelul încălecase deja poneiul negru cu stea în frunte şi era gata de plecare. Atunci fetiţa înţelese că neapărat va trebui să le găsească piticilor comoara, sau cel puţin să îi lase să creadă că ea ştie unde e comoara şi că îi va conduce către aceasta. Făcu o reverenţă şi, în chiotele şi strigătele de veselie ale întregii piticimi, eroii noştri părăsiră poiana în cântece vesele de drumeţie. Încotro, Sânziana nu avea nici cea mai vagă idee.

Străbătură Codrul Fermecat la lumina lunii, în cântece de voie bună, agitând torţe şi căniţe cu vin, sunând din cornuri muzicale şi dansând cu toţii într-o mare veselie, conduşi de ritmul neobosit al licuriciului, până chiar şi bufniţele şi pisicile nevăzute intervenind de prin desişuri, pe ici, pe colo, la refren, cu glasul lor pe două tonuri diferite, unul grav şi scurt, „Buhuhu!", altul alintat şi lung, „Miaaau!". Iar cântecul suna cam aşa: „Să licurim printre licurici, / Nu este nicio taină-aici. / Să licureşti te voi învăţa / Cu toată inima...". Ce mai, ai fi spus că porniseră cu toţii într-o plimbare plăcută prin pădure, fără să aibă nicio grijă şi nicio misiune de îndeplinit. Nici chiar poneiul negru-negru cu o stea în frunte nu se mai supăra când Licurici i se aşeza pe botic şi dădea din cap mai mult în ritmul cântecului, legănând alene luminiţa jucăuşă, până ce aceasta îşi lua iar zborul înainte şi înapoi prin grupul petrecăreţ, zăpăcind pe toată lumea cu agitaţia sa fără popas. De la o vreme Sânziana se gândi că nu ar fi rău să îi întrebe totuşi încotro se îndreaptă şi până când vor mai hălădui prin Codrul Fermecat, dar parcă îi părea rău să le strice voia bună. Şi astfel merseră şi merseră până când din depărtare se auzi un alt corn răspunzându-le prelung, moment în care Licurici o zbughi iute ca fulgerul înainte, pierzându-se printre copaci. Piticii răspunseră prin urale şi nenumărate sunete de corn, creând o hărmălaie de nedescris, iar poneiul negru necheză bucuros a recunoaştere. Sânziana privi nedumerită la veselia tuturor, până ce se întoarse către Mugurel. Acesta, zâmbind mulţumit, îi spuse fetiţei:

- E Spiriduş. Ne-a găsit. Vom avea veşti de la Vrăjitorul Alb, Prinţesă.

Sânziana se întrebă care va fi fost rolul ei în Lumea Poveştilor, căci lucrurile păreau a merge toate de la sine. Dar fu foarte curioasă să îl cunoască pe Spiriduş şi parcă i-ar fi părut rău ca aventura să ia sfârşit tocmai acum. Începea să îi placă povestea asta plină de întâmplări neprevăzute şi nu s-ar fi despărţit prea curând de toate personajele ei amuzante. Se simţea, tot mai mult, acasă.

Şi nu mică îi fu mirarea să îşi reîntâlnească vechii prieteni. Moş Martin, contele Urechilă, ducele Căluţ, Vulturul Pleşuv, cu toţii erau adunaţi la marginea unui râu ivit de niciunde şi care pleca mai

departe liniştit prin hăţişurile Codrului Fermecat. Nu arătau a fi preocupaţi sau îngânduraţi, ci, echipaţi de călătorie, tocmai trăgeau la mal pluta pe care, pare-se, călătoriseră până aici. Şi ce mai urale şi îmbrăţişări între cele două grupuri reunite! Câte aveau să-şi povestească! Cât erau de mândri, fiecare, de aventura de care avuseseră parte până atunci!

- Plinţesă, am luat suficiente plovizii pentlu călătolie! zise Moş Martin arătând către un rucsac din care se iţea coada unei linguri...

Sânziana nici nu mai trebui să întrebe cam ce înţelegea ursuleţul prin provizii, dar avu o oarecare bănuială că în castelul contelui era o mare lipsă de miere.

- Prinţesă, trebuie să aflu dacă mai trăiesc verii mei, Caii Sălbatici ai Ţinutului Muntos şi dacă da, să reluăm o prietenie întreruptă prea îndelungată vreme, continuă ducele Căluţ, bătând de două ori din copită şi agitându-şi coama.

- Iar nouă, Vulturilor Pleşuvi, ni s-a făcut foarte dor de casă, şi nu vom avea linişte până când nu vom zbura din nou deasupra piscurilor din jurul Trecătorii, interveni căpitanul Gărzii Comitatului de Câmpie.

- Prinţesă, trebuie să readucem lumina în Comitat, sfârşi, cu un glas ferm, contele Urechilă.

- Ca de altfel în întreaga Lume a Poveştilor, se auzi o voce străină.

Cu toţii îşi întoarseră capul pentru a-l vedea pe cel care spusese ultimele cuvinte. Din scorbura unui stejar bătrân îşi făcuse apariţia Spiriduş.

Atunci băgară de seamă că, de fapt, în scorbura stejarului bătrân era o uşiţă de intrare către o locuinţă pe care cu greu ţi-ai fi putut-o închipui în codrul dimprejur. Spiriduş era o arătare tare micuţă şi simpatică, semănând cu un copilaş poznaş şi pus pe şotii, de n-ar fi avut urechile lunguieţe, aripioare ce-i fremătau neliniştite şi ochii verzi, parcă de pisică, ce sclipeau în noapte. Cu toţii se uitau nedumeriţi la Spiriduş, neînţelegând cum de a apărut aşa din senin şi parcă fiind în stare să jure că mai înainte nu era acolo nicio uşiţă, ci doar o scorbură obişnuită de stejar bătrân. Spiriduş se uită la ei

zâmbindu-le de parcă numai el ar fi ştiut ceva anume, iar ei habar nu aveau ce ştie el, se uită împrejur la Codrul Fermecat, se zgribuli puţintel şi zise:

- Intraţi, intraţi, se face tot mai răcoare în Codrul Fermecat şi în curând va începe să ningă. Înăuntru ne aşteaptă un foc bun şi un ceaun plin cu ceai de tei să ne încălzească puţin.

Şi spiriduşul dispăru la fel de neînţeles cum şi apăru. Drumeţii izbucniră toţi în cor exprimându-şi neîncrederea la vorbele acestuia, cum adică să ningă la început de vară, doar iarna de-abia trecuse în Comitatul de Câmpie, floricelele împresurau toate câmpurile, iar în Codrul Fermecat copacii îşi purtau mândri coroana lor bogată şi verde. Ei, zău, că prea îşi râdea de ei arătarea asta micuţă. Dar în acel moment o rafală rece de îţi îngheţa sângele veni de-a lungul râului şi primii fulgi rari se şi abătură asupra Codrului Fermecat. Fără să mai protesteze se îngrămădiră cu toţii către scorbură, cu gândul la focul zdravăn şi ceaiul fierbinte promise de Spiriduş.

Şi iată-i pe toţi adunaţi în jurul unei mese uriaşe, de ai fi zis că sunt într-o sală de consiliu din interiorul unei cetăţi. Dar eroii noştri se aflau într-o scorbură de stejar, undeva în adâncul pământului, după ce merseseră îndelung prin nişte cotloane întortocheate de ai fi zis că străbătuseră toată întinderea Codrului Fermecat de data asta pe dedesubt, pe la rădăcinile copacilor maiestuoşi. Noroc mare avură cu Licurici, singurul care părea că se descurcă prin întunecimea nesfârşită ca la el acasă. Într-un târziu ajunseră în sala mare şi călduroasă, luminată din plin de făclii cu răşină aşezate pe pereţi, de torţe şi lumânări risipite într-o mare dezordine, ca să nu mai vorbim de focul jucăuş din şemineu, deasupra căruia se legăna un ceaun aburind şi plăcut mirositor. O mulţime de ulcele şi căniţe se aflau pe masă, aşa că fiecare îşi umplu câte una şi se aşeză după cum apucă, însă nu înainte de a aştepta ca Sânziana să ocupe scaunul din capul mesei. Spiriduş nu se afla niciunde, dar parcă îl simţeau pretutindeni. După o vreme în care îşi traseră sufletul, piticul Gnom îndrăzni şi începu voios:

- Prinţesă Sânziana, dragi prieteni, eu spun că până acum ne-am descurcat destul de bine.

- Aşa este, ne-am descurcat binişor, întăriră pe diferite tonuri vocile tuturor piticilor, agitând în aer cănițele cu ceai, de parcă ar fi ţinut un toast în cinstea reuşitei lor.

Ursuleţul Moş Martin, aşezat la stânga Sânzianei, învârtea fericit cu lingura în ulcica sa cu ceai o cantitate apreciabilă de miere şi dând din cap mormăi cu plăcere până ce glasul i se auzi clar:

- Ne-am desculcat foalte bine. Am stlăbătut alătuli de plinţesă Comitatul de Câmpie, am luat palte la Balul de Plimăvală, apoi am călătolit cu pluta pe lâu, ial acum am ajuns în Codlul Felmecat înainte de venilea ielnii, toate astea fălă ca Vlăjitolul Întunecat să ne dea de ulmă.

De data asta fu rândul contelui Urechilă, al ducelui Căluţ şi al Vulturului Pleşuv să se agite bucuroşi în jurul mesei. Replica piticului Gnom nu se lăsă prea mult aşteptată:

- Iar noi am apărat-o pe prinţesă în Codrul Fermecat, am hotărât să purcedem la regăsirea comorii pierdute... ăăă... ascunse vreau să spun şi am călătorit până la Râul fără Nume. Şi asta fără ca Vrăjitorul Întunecat să prindă de ştire.

Uralele şi aprobările se înteţiră din toate părţile. La un moment dat, auzindu-se şi mieunatul pisicilor sălbatice de prin ascunzişurile lor ferite, precum şi glasul grav al bufniţelor de prin cotloane, piticul Gnom interveni:

- Şi nu putem să îi uităm pe bunii noştri prieteni, pisicile sălbatice, bufniţele sperioase, Licurici, Mugurel şi poneiul cu o stea în frunte, care, ce-i drept, au dus greul protejării prinţesei atunci când noi nu am fi putut să o facem. Iar acum suntem cu toţii, împreună, gata să readucem lumina în Lumea Poveştilor!

Replica finală a piticului Gnom avu ca urmare un vacarm asurzitor, fiecare căutând să îşi exprime cât mai clar bucuria şi fericirea unei asemenea izbânzi vitejeşti cum de multă vreme nu se mai pomenise în Lumea Poveştilor. Doar Mugurel stătea pe gânduri şi nu spunea nimic de o bună bucată de vreme, preocupat nu se ştie de ce anume. Chiar, de ce era îngândurat voinicul străin? După ce

hărmălaia încetă, Mugurel se ridică de pe scaunul său aşezat la dreapta Sânzianei şi începu să cuvânteze cu un glas foarte serios:

- Prieteni, aşa este, toate câte le-aţi spus sunt cât se poate de adevărate şi de netăgăduit. Fiecare a făcut multe pentru a o feri pe prinţesă de vederea Vrăjitorului Întunecat. Dar povestea este departe de a se fi terminat.

Ochii tuturor erau aţintiţi pe făptura micului voinic ivit dintr-un tărâm străin în Lumea Poveştilor şi parcă nimeni nu îndrăznea să îl contrazică. Ştiau cu toţii că are dreptate, dar parcă nu ar fi vrut să ştie. Se auzi doar nechezatul nerăbdător al poneiului negru-negru cu o stea în frunte.

- Imediat, imediat, îi spuse Mugurel, şi continuă:

- O parte dintre noi trebuie să rămână aici, alături de prinţesă, chiar dacă Spiriduş cred că s-a îngrijit îndeajuns ca acest lăcaş să nu fie găsit cu uşurinţă de priviri curioase. Ceilalţi însă va trebui să ne continuăm călătoria pentru a elibera Lumina de sub blestem. Şi nu va fi deloc uşor.

Peste adunare se abătu liniştea. Parcă nimeni nu îndrăznea să spună nici nu şi nici da. Niciunul nu ar fi părăsit-o pe prinţesă, fie chiar şi pentru o faptă atât de vitejească. După cum nimeni nu ar fi ratat prilejul unic de a restabili ordinea firească în Lumea Poveştilor. Eroii înţelegeau cu nelinişte că nu pot să aleagă. Şi erau tare abătuţi. Atunci Sânziana pricepu, în sfârşit, ce trebuia să facă ea în Lumea Poveştilor, pentru ce se rătăcise ea în această poveste. Ridicându-se, în capul mesei, îşi aşeză mâna pe umărul băieţelului şi zise:

- Eu voi fi printre aceia care vor purcede, alături de voinicul Mugurel, către Ţinutul Muntos. Cine doreşte acelaşi lucru, mă poate însoţi.

Deodată mesenii se luminară la chip şi începură să zâmbească pe sub mustăţi, fie ele piticeşti sau pisiceşti.

- Eu voi melge alătuli de plinţesă! sări de pe scaun, cu lingura în mână, ursuleţul Moş Martin.

- Şi eu de asemenea! îşi agită scufia piticul Gnom.

- Şi eu! Şi eu! se auzi de pretutindeni şi începu un tărăboi şi o harababură. Licurici nu mai prididea să se agite peste tot, pentru a da

de înţeles că şi el va pleca în aceeaşi călătorie. Acum erau, în sfârşit, uniţi cu adevărat. Mugurel surâse mulţumit şi luă mâna fetiţei într-a sa. Inima Sânzianei începu iar să bată mai repede.

- Îţi mulţumesc, Sânziana.

- Doar aşa putem ajunge acasă, nu? răspunse, tainic, fetiţa.

Băieţelul încuviinţă încet din cap. Pe obrazul fetiţei se prelinse o lacrimă. Licurici se abătu asupra lacrimii, iar luminiţa făcu să dispară micuţa boabă sărată. Sânziana surâse şi îşi aminti că este o prinţesă care nu trebuie să plângă.

În mijlocul mesei apăru din senin Spiriduş, foarte zâmbitor.

- Prieteni dragi, zise Spiriduş, Vrăjitorul Alb vă transmite gândurile sale bune. Şi ne aşteaptă pe toţi pe Lacul Îngheţat.

După care Spiriduş se făcu nevăzut.

Afară îi aştepta un peisaj de nerecunoscut. Râul fără Nume îngheţase complet, înlănţuind şi pluta. Oricum nu le-ar mai fi folosit drumeţilor în continuarea călătoriei lor. Zăpada se aşternuse peste Codrul Fermecat în nămeţi uriaşi, iar priveliştea frunzelor verzi îngheţate şi năpădite de nea era cu siguranţă ceva nou, chiar şi în Lumea Poveştilor. Întreg tărâmul fusese blestemat să vieţuiască în noapte, până la revenirea luminii, şi ne vom imagina cât de stranie trebuie să li se fi părut eroilor noştri lumea în care trebuia să îşi continue aventura. Îmbrăcaţi cu paltoane şi echipaţi cu mănuşi, fulare, cizmuliţe şi căciuliţe călduroase, prin grija aceluiaşi misterios Spiriduş, piticii, fetiţa, băieţelul, contele Urechilă şi ursuleţul Moş Martin tremurau privindu-şi prietenii care se mulţumeau cu blăniţa lor naturală, anume pisicile sălbatice, ce păşeau atente printre nămeţi, nedumerite când se afundau prea mult în troiene. Vulturul Pleşuv şi bufniţele sperioase dispărură printre copaci, agitându-le ramurile şi împrăştiind în jur o perdea de pulbere albă. Atât le trebui celorlalţi şi imediat se încinse o bătaie cu bulgări, unde trebuie să recunoaştem că cel mai avantajat fu Licurici, pe care nimeni nu reuşi să îl atingă în zborul său neastâmpărat. Şi ducele Căluţ se descurcă binişor, nu mai prea putea fi distins în peisajul alb; poneiul negru-negru cu stea în frunte fu, în schimb, victima cea mai des căutată de

proiectilele tuturor. Oricât încercară, nu reuşiră să aprindă un foc şi reveniră în vizuina din scorbură unde, aşezaţi în jurul mesei şi la căldura căminului, se sfătuiră cu privire la drumul ce îi aştepta. Căci nimeni nu ştia pe unde era Lacul Îngheţat.

- Eu spun că să urmăm Râul fără Nume ar fi cel mai bine, fu de părere Mugurel.

- Aşa este, întări piticul Gnom. Orice râu călăuzește către ceva, către mare sau către izvoare.

- Si atunci unde s-al afla Lacul Îngheţat? interveni ursulețul Moş Martin.

Toată adunarea tăcu nelămurită. Sânziana îşi luă inima în dinţi şi propuse o soluţie care putea să îi conducă direct către scopul călătoriei lor.

- Izvorul unui râu se află de obicei în munte. Dacă vom purcede către izvoare vom afla sau nu Lacul Îngheţat, dar sigur vom ajunge în Ţinutul Muntos.

Toţi cei de faţă tăcură mâlc. Nimeni nu îndrăznea să spună nimic. Încet-încet ochii tuturor se îndreptară întrebător către Mugurel, voinicul străin care venise în Lumea Poveştilor tocmai de la Trecătoare, străbătând întunecatul şi îngheţatul Ţinut Muntos. Nimeni nu îndrăznise până atunci să afle cum reuşise el aşa ceva, iar curiozitatea şi imaginaţia născuseră legende care mai de care mai fabuloase despre aventurile şi vitejia sa, cu toate că nimic nu cunoşteau cu adevărat despre el. Mugurel înţelese că trebuie să le spună câte ceva, dar nu ştia dacă adevărul i-ar fi ajutat pe toţi cei care acum aşteptau ajutorul său. Căci nici Mugurel nu îşi amintea prea multe despre aventura sa în Ţinutul Muntos, până nu se trezise privit de Spiriduş în Codrul Fermecat. Băieţelul îşi îndreptă spatele, îşi drese glasul şi începu după cum urmează:

- Prieteni, Ţinutul Muntos e un tărâm tare fioros.

- Foarte fioros... teribil... groaznic... , se grăbiră să fie de acord cei de faţă, deşi prea puţini cunoşteau câte ceva despre acel loc din propria experienţă.

- Am străbătut multe zile şi nopţi ...ăăă... adică vreau să zic multe nopţi hălăduind prin povârnişurile şi prăpăstiile sale fără de

sfârşit, căutând să aflu cât mai multe despre duşmanul nostru, Vrăjitorul Întunecat.

La aceste cuvinte, adunarea ciuli urechile şi-l privi cu atenţie sporită pe micul viteaz. Fiecare îşi imagina cam ce aventuri trăise Mugurel pe acolo, dar nu ai fi găsit două poveşti asemenea sub tâmpla celor de faţă. Încurajat, Mugurel continuă mai sigur pe el:

- Într-un târziu, am aflat în căutările mele un loc ferit, ascuns între piscuri semeţe, de unde părea că porneşte o cale către altă lume.

În acest moment încordarea tuturor nu avu margini. Până şi Licurici încremenise pe boticul poneiului cu stea în frunte, iar poneiul nu îndrăznea să strănute sau să necheze. Pisicile sălbatice se ghemuiseră în jurul focului, mulţumite de căldură şi încetaseră să mai toarcă aşteptând să afle ce descoperise Mugurel. Bufniţele sperioase îşi făcură curaj şi se apropiară de adunare de prin colţurile întunecate. Ursuleţul Moş Martin, care aţipise cu gândul la hibernare, fu trezit de un ghiont discret al contelui Urechilă. Urechile iepuraşului se lungiră peste măsură ascultând fiecare cuvânt al voinicului. Ducele Căluţ îşi întinse gâtul peste aripile Vulturului Pleşuv, împietrite la jumătatea bătăilor. Ce mai, în toată vizuina nu se mai auzea decât trosnetul flăcărilor în şemineu. Sânziana înţelesese de la bun început jocul băieţelului şi, deşi bănuia ce aflase acesta, se străduia să pară cât mai interesată de spusele lui.

- Într-o văgăună tainică se afla Lacul Îngheţat, iar de acolo pornea Râul fără Nume către Codrul Fermecat şi către Comitatul de Câmpie.

Întreaga adunare izbucni în urale şi reîncepu o agitaţie şi o hărmălaie ca-n poveşti, fiecare fiind de-acum sigur că Vrăjitorul Alb îi aşteaptă chiar în inima Ţinutului Muntos pentru a-l nimici împreună pe Vrăjitorul Întunecat. Nimeni, cu excepţia Sânzianei, nu observă că, preţ de o clipă, pe umărul drept al viteazului apăru Spiriduş, care-i şopti ceva în ureche. După ce vânzoleala se mai potoli, iar căniţele aburinde poposiră iar în faţa mesenilor, Mugurel mai adăugă:

- Departe, pe Lacul Îngheţat, se zărea, dispărând în noapte, o lumină.

Uimirea eroilor noştri nu putu fi descrisă. Piticul Gnom strigă din adâncul pieptului:

- Asta e, Lumina e acolo, să mergem să o eliberăm!

Şi începu o forfotă prin vizuină de ai fi zis că se pregătea un război. Şi poate era chiar astfel.

Departe, departe, în Lumea Poveştilor, pe Râul fără Nume, pitici, pisici, ponei, vulturi, bufniţe, un iepuraş, un ursuleţ, un licurici, o fetiţă şi un băieţel înaintau către necunoscut, pentru a elibera Lumina de sub un crunt blestem.

- Se poate ca lâul să fie fălă de sfâlşit? se întrebă, obosit, ursuleţul Moş Martin. Părea că merg de o veşnicie, sub razele de lună, printre meandrele îngheţate ale unei lumi fantastice, în care nu aveai de unde să ştii ce te aşteaptă la următorul cot, sau cine te pândeşte dintre ramurile verzi, înzăpezite, ale copacilor iernatici pe nepregătite.

- Nu, doar unele poveşti sunt fără de sfârşit, îi răspunse, sigur pe el, şi totuşi trist, Mugurel.

- Asta înseamnă că odată ajunşi la izvoarele Râului fără Nume povestea noastră nu va înceta? Era glasul temător al Sânzianei, adresat, încet, băieţelului, pentru a fi auzit doar de acesta. Mugurel îşi apropie poneiul negru cu o stea în frunte de poneiul alb, ducele Căluţ, care îşi purta mândru prinţesa către destinul comun tuturor.

- Povestea *noastră* nu va înceta niciodată, prinţesă Sânziana. Este o poveste fără de sfârşit.

Fetiţa nici nu ştiu dacă ar fi trebuit să se teamă de vorbele viteazului care îi sta alături sau, dimpotrivă, să se bucure nespus. Oricum, bătăile inimii ei, dacă s-ar fi putut auzi în tăcerea dimprejur, ar fi sunat asemeni ropotului de ploaie pe fereastra mansardei în luna lui marte (şi Sânziana se întrebă, încă o dată, de unde îşi amintea ea de mansardă, de ploaie şi de luna lui marte. Undeva, cândva, departe, departe, fetiţa îşi amintea din când în când frânturi dintr-o altă poveste...).

Brusc, dinspre înaltul înstelat al cerului se apropie val-vârtej căpitanul Gărzii Comitatului, Vulturul Pleşuv, însoţit de o seamă de

zburătoare asemeni lui, care îşi agitau nervos aripile uriaşe în jurul drumeţilor. Bufniţele sperioase şi nevăzute începură să buhăie în cor, vădit temătoare, iar pisicile se încordară privind fix către lună.

- Liliecii, liliecii, se apropie o armată de lilieci uriaşi! mai apucă să spună Vulturul Pleşuv şi, într-adevăr, se auziră ţipete ascuţite, nefireşti, iar în lumina lunii se iviră siluete amenințătoare. Licurici începu să zboare dezordonat printre drumeţi, piticii se uitară deznădăjduiţi către straniile zburătoare din înalt, care ar fi putut cu uşurinţă să înhaţe câte un pitic, cu scufie roşie cu tot şi să îl ducă înspre necunoscutul Ţinut Muntos, de unde doar Mugurel cu poneiul său răzbiseră vreodată teferi. Nimeni nu ştia cum să facă faţă primejdiei venite pe nepregătite, fără doar şi poate, din partea Vrăjitorului Întunecat. În acel moment se auzi glasul calm al viteazului Mugurel:

- Priviţi în faţă. Pe Râul fără Nume ne vine în întâmpinare un ajutor neprevăzut.

Ajutorul însă nu era, după cum s-ar fi aşteptat unii, o vietate nemaiîntâlnită a Lumii Poveştilor şi nu era nici Spiriduş şi nu era nici Vrăjitorul Alb. Şi, cu toate acestea, apariția se mişca de parcă ar fi fost vie, deşi nu glăsuia, iar formele şi conturul ei se modificau necontenit.

- Înainte, înainte! mai strigă băieţelul şi, agitând o sabie micuţă, de parcă ar fi fost o jucărie (şi poate asta şi era), se repezi împreună cu ceilalţi către zidul de ceaţă deasă care se îndrepta vertiginos în întâmpinarea lor.

Contele Urechilă fu singurul care ezită preţ de o secundă. Ceva îi spunea, în sinea lui, că ceaţa aceasta, ivită chiar la momentul potrivit, nici mai devreme, nici mai târziu decât exact la apariţia liliecilor uriaşi, putea să fie trimisă în ajutorul lor de către Vrăjitorul Alb, după cum ar fi putut fi la fel de bine o solie amăgitoare a celui care îi zădărâse pe nesuferiţii înaripaţi. În definitiv, zidul de ceaţă cobora dinspre Ţinutul Muntos, nu îi ajungea dinspre Codrul Fermecat şi Comitatul de Câmpie. Dar Contele Urechilă nu mai avu vreme să spună nimic. Deja erau, cu toţii, învăluiţi de o perdea densă, prin care nu se mai putea vedea scufie cu scufie, ursuleţ cu

iepuraş, ponei cu ponei sau pisicuţă cu pisicuţă. Prea târziu înţeleseră, cu toţii, că s-au rătăcit unii de alţii şi nimeni nu mai ştia, îngrozit, unde o pierduse pe prinţesa Sânziana.

Dar Licurici ştia prea bine unde se află prinţesa. Speriat, acesta se ascunsese acolo unde se mai refugiase şi altă dată, anume printre cârlionţii aurii ai Sânzianei. Micuţa luminiţă credea că acolo nu va fi înhăţată de zburătoarele ameninţătoare care păreau a fi pretutindeni împrejur. Licurici însă, pâlpâind agitat, era singurul reper vizibil în ceaţă. Şi nimeni nu bănuia că urmărind pâlpâirile vagi ale luminiţei ar fi putut să o afle cu uşurinţă pe prinţesă. Nimeni, în afara duşmanului întunecat.

În ceaţă, pe Râul fără Nume se dădea o bătălie inegală şi dezorganizată între cele două armate. Liliecilor nu prea putea nimeni să le ţină piept şi, ceea ce doar puţini dintre eroii noştri şi-ar fi putut imagina, mamiferele zburătoare se înţelegeau între ele de minune, cu ajutorul unor sunete pe care doar ele le puteau auzi, astfel încât ceaţa le încurca prea puţin. Liliecii nu aveau nevoie să vadă. Ba dimpotrivă, întunericul le convenea de minune. Vulturii pleşuvi, neputincioşi, se ciocneau mai mult între ei decât cu duşmanii nevăzuţi. Pisicuţele sălbatice, oricum prea micuţe pentru nişte şoricei atât de mari şi de neobişnuiţi precum liliecii uriaşi, de-abia pridideau, cu greu, să se apere cu gheruţele ascuţite de dinţii ascuţiţi ai duşmanului zburător. Moş Martin, contele Urechilă şi piticii se strigau deznădăjduiţi prin ceaţă, bâjbâind unii în căutarea celorlalţi, cu toţii fiind îngroziţi de absenţa Sânzianei. Mugurel, călare pe poneiul negru cu o stea în frunte, agitând de zor micuţa sabie de jucărie, era, într-adevăr, viteazul din poveste, dar voinicul se depărtase de restul prietenilor sau fusese îndepărtat de către inamicii înaripaţi, până se pomeni singur-singur, departe de toţi şi de toate. Ducele Căluţ, neobişnuit cu asemenea întâmplări în Comitatul de Câmpie, porni în galop, către nicăieri, gândind că doar astfel ar putea să îşi salveze stăpâna. Dar, la un moment dat, ducele Căluţ înţelese că nu mai purta pe nimeni în galopul său fără ţintă, doar pe el însuşi şi povara înţelegerii că Sânziana îi fusese răpită. Cum şi când, nu îşi putea aminti.

- Sânziana! Sânziana! se mai putu auzi, fără încetare, tot mai încet şi mai încet, tot mai departe şi mai departe, undeva, pe Râul fără Nume.

Iar Sânziana, purtată în zbor de o umbră imensă, căzuse într-un somn adânc, plin de vise stranii şi coşmaruri, somn din care nu avea să se mai trezească o îndelungată vreme. Ceea ce i se întâmplă de aici înainte în Lumea Poveştilor poate la fel de bine să fie aievea, după cum poate să fie doar ceea ce fetița visă, îndelung, în noapte.

Ceaţa dispăru ca prin minune, dar nu se risipi şi din sufletele drumeţilor. Amărâţi, cu capetele plecate, fiecare în parte se învinovățea pentru dezastrul în care se regăseau atât de curând după ce plecaseră hotărâţi nevoie mare către Ţinutul Muntos pentru a elibera Lumina. Piticii renunţaseră să îşi mai caute scufiile risipite împrejur. Mai grav, uitaseră că şi-au pierdut căciulițele atât de dragi lor. Nu îşi puteau aminti decât că prinţesa Sânziana, stăpâna lor, a tuturor piticilor din Lumea Poveştilor, le fusese răpită, imediat ce o întâlniseră atât de bucuroşi, după atât amar de vreme, în Codrul Fermecat. Unde erau vremurile fericite de odinioară, cu cântece de voioşie şi planuri mărețe? Uitate, rătăcite, irosite. Piticul Gnom, cel mai viteaz dintre pitici, ar fi putut jura că un moment prinţesa îi fusese alături, în momentul în care îşi întinsese scufia către Licurici, pentru a-l ascunde de uriaşii lilieci. Dar chiar atunci asupra sa se abătură ghearele şi dinţii unui zburător, însângerându-i obrazul, iar Licurici dispăru pentru totdeauna. Piticul Gnom nu simţea durerea feţei sale sfâşiate, ci doar durerea din sufletul său. Pentru că, se pare, el fusese cel mai aproape de prinţesă. Şi acum prinţesa nu mai era.

Moş Martin plângea de-a binelea ştergându-şi mereu ochii cu lăbuţele. Credea că cel mai vinovat nu putea fi decât el însuşi, pajul prinţesei. Or, sărmanul ursuleţ nu reuşise să o apere pe stăpâna sa tocmai acum, când avusese mai mare nevoie de ajutorul lui. Şi Moş Martin nu îşi putea ierta vina de a o fi pierdut pe Sânziana, pe care, în ascuns, o iubea cu tot sufletul său de ursuleţ puţintel cam zăpăcit.

Mugurel era negru de supărare. Deşi nimeni nu îi reproşa nimic, băieţelul ştia că aveau cu toţii cea mai mare încredere în el, iar

acum tocmai viteazul din poveste se dovedise neputincios şi se lăsase păcălit de către duşman, chiar de două ori: prima dată când crezuse că zidul mişcător de ceaţă le-ar fi sălaş prietenos şi a doua oară când se repezise în lupte inutile cu toţi liliecii deodată, depărtându-se de prinţesă. Poneiul negru-negru cu stea în frunte simţi suferinţa băieţelului şi îşi plecă înspre gheţuş capul, încremenind nemişcat ca o statuie a durerii.

De fapt, nimeni nu schiţa niciun gest împrejur. Până şi vulturii pleşuvi păreau acum şi mai pleşuvi, lipsiţi de măreţie, iar aripile pleoştite le atârnau greoaie în jurul trupului resemnat. Risipiţi pe întinderea îngheţată a Râului fără Nume, drumeţii păreau a fi o armată învinsă în cea din urmă bătălie. Într-un târziu, contele Urechilă îşi ciuli urechile, boticul începu să îi freamete adulmecând depărtările şi, în cele din urmă, o zbughi fără o vorbă printre copacii înzăpeziţi ai Codrului Fermecat. Cu toţii îl petrecură uimiţi cu privirea cum dispare în salturi întinse printre nămeţi, iar Moş Martin îşi aminti cum odinioară iepuraşul se îndepărtase la fel, undeva, pe un drum de ţară, în Comitatul înverzit şi înflorit. Ursuleţului îi dădură şi mai amarnic lacrimile.

De undeva, din depărtare, pe Râul fără Nume, cineva cobora vertiginos. La început doar un punct în zare, apoi tot mai repede şi mai aproape, acel cineva părea că zboară ca vântul şi ca gândul pe întinderea de gheaţă. Nu le veni să îşi creadă urechilor când un glas familiar le strigă neliniștit, pe măsură ce se apropia de ei:

- Pârtie! Pârtieee!!!

Fără să mai poată controla sania, Spiriduş se năpusti printre pitici, pisicuţe, vulturi şi bufniţe, trecu printre picioarele poneiului negru-negru cu o stea în frunte, nu îl nimeri pe ursuleţul plângăcios şi, în ultima clipă, se agăţă de coama ducelui Căluţ, în timp ce sania poposea cu o bufnitură teribilă într-unul dintre copacii de pe marginea râului.

- Ceea ce se cheamă slabe cunoştinţe în domeniul sporturilor de iarnă, remarcă amuzat Spiriduş. Mulţumesc, stimate duce Căluţ, mai adăugă Spiriduş, după care, agitându-şi aripioarele pentru a vedea dacă a scăpat întru totul nevătămat din aventura sa pe gheaţă,

Spiriduş le zâmbi drumeţilor încremeniţi acum de uimire şi îi întrebă nedumerit:

- Păi, parcă urma să ne reîntâlnim pe Lacul Îngheţat?! Pe râu în jos, cu sania, odată am ajuns. Nu sunteţi aşa departe, iar voi poposiţi şi adăstaţi când atâtea fapte vitejeşti vă aşteaptă?

Niciunul dintre cei de faţă nu îndrăzni să spună nimic. Văzând acestea, Spiriduş dădu la iveală o scufie roşie. Piticii îl priviră cu gura căscată, fiecare cercetându-şi instinctiv creştetul capului. Spiriduş zbură până în dreptul piticului Gnom, îi puse scufia pe cap şi-i zise:

- Vrăjitorul Alb m-a rugat să vă spun astfel: nimic nu este întâmplător, totul are un anume rost. Vă aşteaptă.

Şi cu acestea, Spiriduş se făcu iar nevăzut, ca şi cum nu ar fi fost. Piticul Gnom se chinuia să priceapă cum scufia sa, care dispăruse în timpul luptei, când se aflase aproape de prinţesă şi de Licurici, dar şi de lilieci, se întoarce acum la el. De unde, cine şi cum? Însă întrebarea corectă era: de ce?

Apoi, privindu-şi scufia şi uitându-se în lungul Râului fără Nume, piticul Gnom înţelese şi zâmbi fericit. Se ridică brusc şi strigă hotărât:

- La drum, către Lacul Îngheţat! Prinţesa Sânziana poate fi salvată. Încă nu a pierit speranţa!

Mugurel porni în galop înainte, către izvoarele Râului fără Nume.

Se făcea că Sânziana se află într-un labirint întunecat. Nu îşi amintea cum şi când a ajuns acolo, dar acum privea nehotărâtă înainte şi înapoi sau, mai precis, la stânga şi la dreapta, fără a înţelege încotro ar trebui să o apuce. Apoi, dintr-o dată, păru că îşi aminteşte ceva anume:

- Ah nu, înapoi în niciun caz nu pot să merg, dacă nu îmi amintesc de unde şi cum am ajuns aici. Dar în ce direcţie anume o fi *înapoi* şi încotro ar trebui să păşesc pentru a mă îndrepta *înainte*?

Sânziana nu ştia ce anume ar trebui să facă. Nu îi era frică, deşi se afla singură-singură în interiorul unui vis atât de straniu şi de

neînţeles. Doar că, deznădăjduită, fetiţa înţelegea că nu poate să priceapă nimic din acest vis. Apoi, dintr-o dată, dintre cârlionţii aurii ai fetiţei se desprinse o luminiţă jucăuşă care pâlpâi veselă în noapte. Licurici îşi amintise că nu de multă vreme hoinărise prin întunecimea Codrului Fermecat pentru a-i ajuta pe Sânziana şi pe Mugurel să răzbească în poiana veselă a piticilor şugubeţi. Iar acum Licurici se pare că ştia, din nou, încotro are de înfruntat întunericul.

Şi, urmându-l pe Licurici, fetiţa porni *înainte*. Ce însemna acest înainte, Sânziana nu îndrăzni să îşi imagineze.

Pe Râul fără Nume o micuţă armată de vieţuitoare ale Lumii Poveştilor răzbea cu înfrigurare pe urmele nevăzute ale poneiului negru-negru cu stea albă în frunte. Gândurile năvăleau nerăbdătoare în mintea drumeţilor şi tocmai pentru că erau prea multe nimeni nu îndrăznea să dea glas vreunuia. Într-o tăcere desăvârşită, dar încordată, piticii, pisicuţele, ducele Căluţ şi Moş Martin, vulturii pleşuvi şi bufniţele sperioase, cu toţii înaintau către închipuitul Lac Îngheţat. Din când în când căpitanul Gărzii Comitatului de Câmpie se ridica în zbor sus, sus, cerceta atent depărtările, după care revenea posomorât printre prieteni. Noaptea se făcea tot mai adâncă pe măsură ce se apropiau de Ţinutul Muntos, râul se îngusta, iar Vulturul Pleşuv nu ar fi putut spune unde ajunsese Mugurel. Voinicul străin se făcuse nevăzut fără să le spună o vorbă, iar acum nici nu ştiau dacă mai degrabă n-ar trebui să se teamă pentru ei decât pentru el.

- Unde s-o fi dus contele Ulechilă? îndrăzni Moş Martin, într-un târziu, să întrerupă şirul gândurilor celorlalţi drumeţi.

Adevărul este că uitaseră complet de iepuraş. Urmă o clipă de nedumerire şi întreaga suflare se opri în mijlocul gheţii, privind ba în urmă, ba unii către alţii, fără a putea să ia nicio decizie. În cele din urmă Vulturul Pleşuv bătu maiestuos din aripi şi porni, alături de confraţii săi, în căutarea iepuraşului rătăcit. Urmărindu-i cum se depărtau în noapte, cei rămaşi avură un sentiment ciudat, de strângere de inimă. Presimţiri rele adiau în sufletele tuturor. Încet-încet, se regăseau tot mai puţini şi mai risipiţi în temerara lor

călătorie pentru a elibera Lumina, pentru a o elibera pe Prinţesă, pentru a-l regăsi pe viteazul Mugurel, pe contele Urechilă, pentru a afla comoara ascunsă şi uitată în ascunzişul ei, pentru a afla Lacul Îngheţat, Ţinutul Muntos, Trecătoarea, pentru a-l înfrunta pe Vrăjitorul Întunecat... Iar şirul părea că nu mai are sfârşit şi că devine tot mai lung şi mai complicat...

- Dal oale cum al fi mai bine: să îi asteptăm pe cei lătăciţi sau să ne continuăm dlumul? se auzi, din nou, glasul ursulețului, acum şi mai nesigur.

În acel moment bufniţele sperioase începură să se agite şi să buhăie dintre copacii înzăpeziţi şi întunecaţi ai Codrului Fermecat. Pisicuţele sălbatice se încordară şi priviră fix către desişul de nepătruns de pe marginile râului, apoi se hotărâră, toate deodată, şi o zbughiră în salturi arcuite şi prelungi, în direcţia opusă în care se depărtaseră vulturii pleşuvi. Chiar dacă ştiau cu toţii că bufniţele şi pisicuţele vedeau cel mai bine în noapte şi doar ele ar fi putut deslușí vreun duşman ascuns în hăţişuri, totuşi cei puţini aflaţi încă pe gheața Râului fără Nume strigară după ele cu temere. Degeaba, în scurt timp se aşternu o linişte nefirească, întreruptă, ici şi colo, de mieunaturi depărtate şi buhuhu tot mai rare şi mai greu de distins, până când piticii nu îşi mai putură auzi decât zgomotul respiraţiei. Ducele Căluţ bătu nervos din copită. De parcă s-ar fi trezit dintr-un coşmar, piticul Gnom rosti grav:

- Prieteni, călătoria noastră e mult mai primejdioasă decât ne-am fi imaginat. Cineva vrea să ne despartă, iar până acum a reuşit de minune. Noi, orișicum, să nu zăbovim. Cu cât ajungem mai repede pe Lacul Îngheţat, cu atât vom şti mai sigur cu cine sau cu ce ne înfruntăm şi mai ales ce ne rămâne de făcut. La drum!

Şi acestea fiind spuse, armata de scufii roşii se puse în mişcare, având-u-i la mijloc pe ducele Căluţ şi pe ursuleţul Moş Martin. Niciunul dintre ei nu ar fi renunțat pentru nimic în lume la ideea de a continua călătoria. Fiecare se învinovăţea de a o fi pierdut pe Sânziana. De acest gând nu era tocmai străin nici posesorul unei anumite scufii roşii, care mergea vioi în faţa tuturor.

Se făcea că Sânziana străbătuse multe cotituri ale labirintului, urmând, în noapte, luminiţa jucăuşă din faţa sa. Uneori fetiţa ezita nehotărâtă la răscruci, neştiind ce drum ar fi mai bine să apuce. Şi nu o putem acuza pe nedrept. La un moment dat o răscruce îi indica generoasă direcţiile de mers: *înainte, înainte, înainte* şi *înainte* se putea citi pe toate braţele indicatorului, inclusiv pe cel care arăta drumul de pe care Sânziana tocmai sosise.... Cineva o lua în derâdere. Dar Licurici nici nu se obosi să citească înşelătoarele indicaţii, ci o coti, sigur pe el, către ceea ce luminiţa ştia că este adevăratul *înainte*. Iar Sânziana îşi îndreptă încrederea către acea pâlpâire luminoasă din întunericul dimprejur. Bineînţeles, la următoarea răscruce cuvintele erau altele: *înapoi, înapoi, înapoi* şi, desigur, *înapoi*, se gândi fetiţa. Dar nu. Ultima indicaţie spunea altceva: *către nicăieri*. Sânziana se supără grozav şi aproape că o podidiră lacrimile. Licurici poposi pe obrazul fetiţei, sărută boaba sărată care se prelingea din colţul ochiului, după care se avântă, jucăuş, *către nicăieri*. Fetiţa zâmbi amar şi porni la drum.

La un moment dat Sânziana ridică ochii înspre bolta înstelată. Undeva, departe, departe, foarte departe, deasupra labirintului, deasupra straniului ei vis, fetiţa văzu, sau păru că îl vede pe Vulturul Pleşuv. Sânziana încercă să strige, dar glasul nu i se auzi, părea că în labirint nu există aer, nici sunete, nici viaţă, iar preţ de o clipă fetiţa se gândi că, poate, chiar labirintul nu există. Dar apoi desluși mieunatul pisicuţelor sălbatice şi buhăitul bufniţelor sperioase, tot mai aproape şi mai aproape, până când avu impresia că acestea aleargă pe lângă labirint, apoi prin lăuntrul acestuia, iar fetiţa începu să alerge aiurea, căutându-şi prietenii prin labirinticul ei vis, până când mieunatul şi buhăitul se auziră tot mai departe şi mai rar, parcă în interiorul tâmplei fetiţei. Sânziana simţi că îşi pierde minţile şi ţipă din toate puterile, prinzându-şi capul cu mâinile şi deschizând gura şi ochii tare de tot, aşa cum, îşi aminti ea, văzuse într-un tablou al mamei...

Şi atunci fetiţa întrezări ceva dintr-o altă viaţă, din ceea ce, cu teamă, înţelese că se numea *acasă*.

Licurici pâlpâia în faţa ei, luminând o uşiţă ivită de niciunde în labirint. Apoi luminiţa se îndreptă către gaura cheii şi, cu o ultimă licărire, dispăru *dincolo*. Sânziana se aplecă, se puse în genunchi şi, cu mare teamă, privi prin gaura cheii. Ceea ce văzu acolo îi tăie respiraţia.

Râul fără Nume se bifurca. Sau, mai bine zis, în acel loc se năştea Râul fără Nume, prin contopirea a două pâraie de munte. Căci, pe nesimțite, eroii noştri ajunseseră în Ţinutul Muntos.

Piticul Gnom îşi mângâie pe îndelete barba deasă, privind parcă oriunde în interiorul gândurilor şi al amintirilor sale, dar nu către cele două căi ce i se aşterneau în faţă. Ceilalţi pitici îşi frământau nehotărâţi scufiile, fără a îndrăzni să scoată o vorbă. Adevărul e că nici nu erau prea multe de spus. La orice s-ar fi aşteptat drumeţii, dar nu la o aşa întorsătură a călătoriei lor. Parcă, pe măsură ce înaintau în această nemaiîntâlnită poveste, sfârşitul se vădea a fi tot mai departe şi mai îndepărtat. În cele din urmă piticul Gnom mormăi ceva încrâncenat în barbă, îşi îndesă amarnic scufia pe cap şi porni să se cațere pe o stâncă ce se afla *între* cele două pâraie. Fără a sta mult pe gânduri, toţi ceilalţi pitici îl urmară vitejeşte. Doar Moş Martin şi ducele Căluţ rămaseră la răscruce, privind fără încredere către scufiile roşii care se înălţau tot mai sus, în noapte. La scurtă vreme piticul Gnom păru că ajunge pe o creastă şi dispăru din raza vederii. Toate scufiile îl urmară îndeaproape. Înmărmuriți, ultimii doi drumeţi înțeleseră că rămăseseră singuri.

Piticii intraseră într-o peşteră şi, de aici, în măruntaiele Ţinutului Muntos, acolo unde nimeni altcineva nu i-ar fi putut urma. Piticul Gnom începuse să îşi amintească unde rătăcise comoara prinţesei...

Ducele Căluţ necheză zgomotos şi bătu viguros cu copita în gheaţa Râului fără Nume. Ursuleţul Moş Martin privi aiurea, când către pârâul din dreapta, când către cel din stânga şi, în cele din urmă, se hotărî, cu un oftat prelung:

- Cled că tlebuie să ne despălţim, duce Căluţ. Eu voi polni la dleapta, asa cum am mai făcut-o, la începutul povestii, alătuli de

plinţesa Sânziana. Atunci ulma să ne întâlnim, la scultă vleme, plin Comitat, cu contele Ulechilă si cu domnia ta. Acum tale mi-e teamă că nu ne vom mai întâlni decât cu alte făptuli înglozitoale ale Ţinutului Muntos.

Şi acestea fiind spuse, ursuleţul Moş Martin purcese la drum, în căutarea prinţesei Sânziana. Ducele Căluţ îl urmări o vreme cum urcă înspre izvorul necunoscut şi, agitându-şi coama, se ridică în două picioare strigându-i ursuleţului „Drum bun, prietene!”, după care porni în galop de-a lungul pârâului din stânga.

În urma lor se ivi, din senin, Spiriduş. Privi o clipă în jur, se încruntă supărat, după care dispăru la fel de neaşteptat pe cum se ivise, de ai fi zis că nici nu fusese vreodată pe Râul fără Nume.

Mugurel înainta grăbit prin Ţinutul Muntos, lăsându-se purtat în galop de poneiul negru cu o stea în frunte. La răscruce se oprise preţ de o clipă, apoi, fără să se mai întrebe pe unde va fi ajuns el în Codrul Fermecat cu mai multă vreme în urmă, ascultă de poneiul său viteaz, care păru că îşi aminteşte mult mai bine drumul pe care îl urmase odinioară. Şi Mugurel porni mai departe, iute ca vântul şi ca gândul, către Lacul Îngheţat. Poneiul negru-negru cu o stea în frunte alesese calea din stânga.

Contele Urechilă ţopăia în salturi mari prin Codrul Fermecat. Din când în când se oprea, se pitea printre nămeţi, ascultând atent în întuneric şi privind către lună, speriat de formele ciudate ale copacilor îngheţaţi nefiresc, cu ramurile verzi, iar unii arbori chiar înmuguriţi sau înfloriţi, aşa cum îi prinsese neaşteptata întrerupere a primăverii. Acum florile albe ale arborilor făceau buchete stranii cu florile de gheaţă, iar iepuraşul părea că păşeşte printr-un tărâm fascinant, în care anotimpurile se amestecaseră între ele pentru a crea o lume ca în poveşti. În cele din urmă iepuraşul ajunse la o scorbură de copac şi, trăgându-şi răsuflarea, bătu politicos la uşă, căci scorbura era o gospodărie aşezată şi civilizată, unde negreșit că locuiau vieţuitoare de treabă. De fapt, iepuraşul se gândise să îşi cheme în ajutor rudele din Codrul Fermecat. Întrucât nimeni nu

părea că se deranjează înăuntru să îi deschidă, contele Urechilă începu să bată tot mai agitat cu lăbuţele în uşiţă, până când observă un clopoţel auriu. Ruşinat, contele sună binecrescut din clopoţel şi imediat de partea cealaltă se auziră paşi grăbiţi.

La uşă se ivi un hârciog majordom foarte distrat, care nu părea să ştie nimic din ceea ce se întâmplase în ultima vreme în Lumea Poveştilor. Contele Urechilă rămase o clipă încremenit. Hârciogul îi amintea curios de mult de majordomul de la conacul său din Comitat. Dar nu putea fi acelaşi.

- Bună seara, domnule conte. Aţi întârziat. Toţi invitaţii vă aşteaptă. Balul de Iarnă al Codrului Fermecat va fi început de ceva vreme. Poftiţi, poftiţi, intraţi să vă încălziţi puţin la focul din şemineu. Dar cum de aţi ajuns fără suită?

Contele Urechilă crezu o clipă că visează. Întreaga Lume a Poveştilor se afla în mijlocul unor întâmplări nemaiîntâlnite şi nemaipovestite, iar grivanul de faţă îi vorbea despre Balul de Iarnă. Dădu să deschidă gura, dar imediat pe lângă hârciogul majordom se năpusti Veveriţa, verişoară primară a contelui Urechilă, agitată nevoie mare.

- Pofteşte, dragă Urechilă, pofteşte, lumea te aşteaptă, ne-am adunat cu toţii, verişorii din toate cotloanele Codrului Fermecat: castori, popândăi, nutrii, hamsteri și pârși. Sunt aici Arici, Cârtiţa, chiar şi Samurul a venit din îndepărtatul nord – adevărul e că nici nu îşi mai aminteşte când a sosit, aşa că s-a hotărât nici să nu mai plece înapoi curând. Au ajuns chiar şi nesuferiţii Şoricei, chiţăie de îţi asurzesc urechile şi mi-e teamă că nu voi avea destule provizii, căci, dragă, ce să vezi, a venit iarna înainte să pot aduna rezerve de hrană, nu avem destule alune şi cred că va trebui să improvizăm cu aperitivele...

Şi părea că Veveriţa nu va înceta curând cu sporovăiala ei. Între timp îl preluase pe contele Urechilă, îl condusese prin toate cotloanele Stejarului, reşedinţa binecunoscută a rudelor din Codrul Fermecat, arătându-i magaziile cu provizii pe sfârşite, până ce ajunseră în Salonul de la etaj, unde se îngrămădiseră laolaltă atâtea vietăţi că de-abia mai reuşeai să te vezi unul cu altul. Contele

Urechilă vru iar să deschidă gura pentru a le spune ceva, dar nu avu succes defel. Veveriţa anunţă, în culmea entuziasmului, că a sosit şi contele Urechilă, după care îl invită la dans şi fără să mai aştepte replica declară deschis Balul de Iarnă şi porni să valseze în braţele iepuraşului teribil de derutat. Toată serata se prelungi astfel la nesfârşit, fiecare întrebând câte ceva fără a mai aştepta răspunsul, cu toţii vorbind tuturor fără a se înţelege nimic anume, schimbând opinii despre cele mai felurite evenimente, care de fapt nu îi interesau chiar deloc pe vreunul, admirându-şi la nesfârşit costumele de gală şi podoabele, pentru a se încredinţa în parte că de fapt niciunul nu are găteli mai de preţ decât ale sale, ce mai, o întreagă neorânduială din care nu puteai să înţelegi nimic, deşi cu toţii declarau că este cel mai reuşit Bal de Iarnă la care participaseră vreodată. Într-un târziu, obosit, iepuraşul se îndreptă către ieşire, îşi recuperă jobenul şi mănuşile şi îi răspunse amabil, dar absent, hârciogului majordom, care îi ură drum bun către casă.

Afară, în faţa uşiţei, privind la Codrul Fermecat, contele Urechilă se gândi preţ de o clipă, după care agită clopoţelul de la intrare şi aşteptă apariţia hârciogului.

- Da, domnule?

Iepuraşul îl privi lung fără a spune nimic. După o scurtă ezitare, majordomul spuse:

- Bună seara, domnule conte. Aţi întârziat. Toţi invitaţii vă aşteaptă. Balul de Iarnă al Codrului Fermecat va fi început de ceva vreme. Poftiţi, poftiţi, intraţi să vă încălziţi puţin la focul din şemineu. Dar cum de aţi ajuns fără suită?

Contele Urechilă crezu că visează. Se sprijini de tocul uşii, simţind că ameţeşte, după care îl întrebă, cu teamă, pe majordom:

- Nu te supăra, îţi mai aminteşti de când a început Balul de Iarnă?

Hârciogul uituc îl privi lung pe iepuraş şi îndrăzni fără prea multă convingere:

- Parcă v-am mai văzut undeva, domnule, de curând...

- Bine, bine, zise iepuraşul, se prea poate să mă fi văzut de curând, dar gândeşte-te, Balul de Iarnă, când a început?

- La sosirea iernii, desigur.

Contele Urechilă era tot mai încredinţat că trăieşte un coşmar. Se gândi că se poate să fie şi aici mâna Vrăjitorului Întunecat, care le va fi luat minţile tuturor celor din interiorul Stejarului, pentru a nu observa că iarna începuse de foarte multă vreme fără a mai înceta niciodată. Încercă pentru ultima oară.

- Dar când s-a lăsat înserarea, îţi mai aminteşti?

Hârciogul păru că de-abia acum observă noaptea ce se aşternuse peste Codrul Fermecat. Privi uimit în jur şi rosti după cum urmează:

- Hm, e drept că pare a se fi înserat mai devreme astăzi. Dar se prea poate ca mâine soarele să răsară mai curând, nu, stimate domn?

Iepuraşul ştiu atunci că nu are niciun rost să mai insiste. Înţelese cu teamă că Lumea Poveştilor se află într-un pericol mult mai grav decât îşi imaginaseră eroii noştri la început. Şi mai înţelese că trebuie neapărat să ajungă repede pe Lacul Îngheţat pentru a elibera Lumina.

- Da, s-ar putea ca soarele să răsară cât de curând. De fapt, ştii ce? Te rog pregăteşte-mi pentru zorii zilei o ceaşcă tare de cafea aburindă. Voi trece pe aici pentru a o servi. Până atunci, te rog să mă scuzi faţă de invitaţi. Mi-e teamă că sunt chemat într-o problemă urgentă undeva, departe, în nord.

Şi, acestea fiind spuse, iepuraşul porni ţopăind grăbit printre troienele Codrului Fermecat. „Ciudat conte”, mai gândi hârciogul majordom şi închise, tacticos, uşiţa.

Se făcea că Sânziana vede, prin gaura cheii unei uşiţe a labirintului, o încăpere. În odaie era o linişte desăvârşită, întreruptă doar din când în când de trosnetul butucilor care ardeau mocnit în şemineu. La lumina plăpândă a flăcărilor adormite fetiţa putea să zărească, ici şi colo, crâmpeie ale odăii cufundate în penumbre. Se făcea că deasupra şemineului trona un vultur uriaş, cu aripile desfăcute de parcă atunci ar fi vrut să îşi ia zborul. Dar, cu toate acestea, vulturul parcă încremenise în acea poziţie şi nu dădea niciun semn de viaţă. Doar ochii îi sticleau în semiîntuneric, de s-ar fi spus

că veghează atent la tot ceea ce se petrece în cameră. Deşi era destul de straniu, fetiţei îi plăcu de vulturul acela uriaş şi tăcut şi parcă se simţi în siguranţă ştiind că este atent la toate. Zâmbind, fetiţa răsuflă uşurată şi porni să cerceteze mai departe ungherele misterioasei încăperi.

Undeva, în faţa şemineului, Licurici poposise pe boticul unui căluţ micuţ şi tare caraghios, alb-alb de ai fi zis că tocmai se îmbăiase într-o cadă cu lapte. După ce se priviră câteva secunde, Licurici îşi luă zborul şi abandonă căluţul nemişcat. Fetiţa înţelese că era un ponei de jucărie. Licurici dansă în zbor prin faţa unei ferestre, căutând ceva anume prin semiîntunericul încăperii. Sânziana privi cu uimire acea fereastră care dădea înspre un neştiut şi necunoscut *afară*. Tot ce putea să spună fetiţa era că ningea cu fulgi mari şi deşi în noapte. Sânziana se zgribuli şi se bucură că în odaie ardea un foc prietenos. Şi-ar fi dorit ca şi ea să fi putut să îl urmeze pe Licurici în încăperea primitoare şi astfel să scape din incredibilul ei coşmar labirintic. Dar fetiţa nu putea să fie, în acelaşi timp, şi aici, şi *dincolo*. Resemnată, Sânziana suspină cu părere de rău şi cercetă mai departe acea lume necunoscută.

Undeva, pe o noptieră, Licurici poposi o clipă în mijlocul unui buchet de lăcrimioare. Fetiţa inspiră cu nesaţ doar-doar o simţi aroma florilor primăvăratice, dar nu o descoperi decât în amintire. Surâse cu tristeţe şi urmări zborul nesigur al luminiţei. Aceasta înfrunta acum, tăcută, urechile mult prea mari ale unui iepuraş altfel foarte aristocratic. În acest moment Sânziana se încruntă. Parcă ceva nu era tocmai în regulă, sau, dimpotrivă, acel *dincolo* îi păru, dintr-o dată, foarte familiar. Cu inima cât un purice din cauza emoţiei şi a încordării, Sânziana îl urmă pe Licurici mai departe. Iar acum, desigur, luminiţa se rotea fericită în jurul unui ursuleţ de pluş, tare amuzant şi puţintel cam caraghios, din moment ce purta şi sacou, şi ochelari. Şi atunci Sânziana observă că cele două animale de jucărie se aflau risipite în dezordine între faldurile plăpumii de pe un pat. Fetiţa nu mai putu nici să respire. Cu ochii mari îl urmă pe Licurici către ultima etapă a peregrinării sale aeriene. Luminiţa poposise,

mulţumită, între buclele aurii ale unei fetiţe care dormea liniştită visând cine ştie ce, poate o poveste...

În acel moment, Sânziana avu impresia că priveşte într-o oglindă. Vru să strige, dar nu putu să scoată nici un sunet. Brusc cineva astupă gaura cheii, odaia se scufundă în beznă, ca şi cum nu ar fi fost niciodată acolo, iar Sânziana se regăsi, la rândul ei, pierdută într-un labirint întunecat, privind către nicăieri, căci în faţa sa nu se mai afla nicio uşiţă, nimic altceva decât nesfârşirea unui vis straniu ce nu părea că se va mai sfârşi vreodată. Cu lacrimi în ochi, fetiţa îşi muşcă buzele şi porni, fără să ştie încotro, mai departe, în această poveste fără de sfârşit.

De cealaltă parte a uşiţei imaginare a visului labirintic, Spiriduş introdusese în gaură o cheie şi se străduia să îi deschidă fetiţei calea către odaie, însă fără succes. Ciudata creatură se încruntă neştiind sigur ce să facă în continuare, privi înspre fetiţa care dormea liniştită în iatac, apoi dispăru înapoi în poveste, înţelegând că mai este până când aventura va să se apropie de sfârşit.

Piticul Gnom înainta, tăcut şi încruntat, alături de ceilalţi pitici, de-a lungul peşterii din măruntaiele Ţinutului Muntos, având grijă să întreţină aprinsă flacăra lămpaşului care îi ghida prin subteranele întortocheate şi întunecate. Pufnind adeseori în barbă, piticul Gnom era mai hotărât ca oricând să dea de urma comorii rătăcite a Prinţesei. E drept că nu ştia precis încotro se îndreaptă, la fiecare răscruce împărţindu-şi piticii în grupuri tot mai micuţe şi mai îndepărtate unele de altele, dar cert este că nici nu avea de gând să renunţe, nici în ruptul capului, până ce nu avea să ajungă la capătul acestei călătorii subpământene. Zis şi făcut, dar, după o vreme, piticul Gnom înţelese cu groază că rămăsese de unul singur, hălăduind printr-un labirint întunecat şi complet necunoscut, în căutarea unei comori la fel de tainice, fără a mai şti exact de unde plecase, pentru a nu mai vorbi de faptul că nu avea nici cea mai vagă idee încotro şi spre ce se îndreaptă. Încruntându-se straşnic, piticul Gnom îşi îndesă scufia pe cap, îşi aprinse o lulea şi, pufăind, se aşternu şi mai hotărât la drum. Dacă cineva l-ar fi văzut venind

împotrivă-i prin galeriile subpământene, ar fi spus că se apropie o locomotivă cu aburi ce străbate sub presiune un tunel nesfârşit. Şi nici nu ar fi greşit foarte mult, doar că vagoanele deraiaseră pe parcurs pe nu se mai ştie câte linii secundare. Astfel încât, la scurt timp, întregul Ţinut Muntos era cutreierat, pe dedesubt, de o armată de scufii roşii pufăind în spatele unor felinare. S-ar fi putu afirma, pe bună dreptate, că Ţinutul Muntos era mai luminat în interior decât în exterior. Dar şi la suprafaţă se petreceau întâmplări nu mai puţin neobişnuite.

Moş Martin, însă, urma firul pârâului de munte, cu inima bătându-i mult mai repede decât aceea a unui ursuleţ de jucărie. Trebuie să spunem că Moş Martin nu era teribil de curajos, dar nu ar fi lăsat să se înţeleagă aşa ceva, nicidecum. Aşa că, luându-şi o înfăţişare cât mai războinică, Moş Martin se străduia să strângă ferm din colţi, şi asta nu pentru că i-ar fi fost frig sau deoarece s-ar fi supărat nevoie mare pe cineva, ci, în principal, pentru că altfel dinţii i-ar fi tremurat, neîntrerupt, de frică. Era pentru prima dată că înfrunta de unul singur întunericul Ţinutului Muntos şi neprevăzutul Lumii Poveştilor şi parcă s-ar fi simţit mai în siguranţă cu Sânziana alături. Asta, desigur, pentru a avea pe cine să protejeze... Amintindu-şi de Sânziana, ursuleţul fu cât pe ce să izbucnească în lacrimi, dar îşi dădu seama, la timp, că un ursuleţ plângăcios nu ar fi impresionat deloc duşmanul invizibil. Aşa că strânse şi mai tare din fălcile minuscule şi se agăţă şi mai hotărât cu gheruţele de gheaţa pârâului. Într-o vreme ursuleţul se pomeni că vorbeşte de unul singur.

- Păi da, desigul, toţi au dat bil cu fugiţii. Cale s-a dus aiulea plin Codlul Felmecat, cale s-a ascuns plin pesteli, cale a luat-o la galop cătle nicăieli, doal eu înflunt, de unul singul, întunelicul muntelui si pe Vlăjitolul nesufelit. Dal si dacă apal pe aici niscaiva olătănii gloaznice, mă lupt cu ele, si le atac, si le alăt eu lol cine este mai viteaz si cine ale mai mult culaj pentlu plinţesă si...

Şi uite aşa ursuleţul uită să mai fie atent la ce se petrece în jur şi pe unde merge, înfruntând duşmani imaginari într-o luptă după

regulile unui război aievea, agitând în toate direcţiile lingura de lemn care servea degustării mierii, de parcă ar fi mânuit o spadă miraculoasă. Adevărul este că ursuleţul se rătăcise prin Ţinutul Muntos, fără a mai putea şti dacă trecuse de izvoarele pârâului sau pur şi simplu părăsise cursul îngheţat al apei. La un moment dat lingura de lemn poposi cu un pocnet sec într-o carapace dură. Nu mică fu mirarea ursuleţului când carapacea se mişcă alene, ridicându-se cu el cu tot. Fără a mai putea să articuleze vreun cuvânt, Moş Martin porni într-o călătorie incredibilă prin Ţinutul Muntos, pe spatele unei... broaşte țestoase.

Întrebarea care nu-i dădea pace ursuleţului, după ce îşi reveni din uimire, fu nu atât cum ajunsese el pe spinarea broaştei ţestoase, ci cum ajunsese broasca țestoasă în Ţinutul Muntos. Ce credea broasca țestoasă deocamdată nu se poate şti, pentru că făptura era foarte, foarte tăcută. Aşa că Moş Martin se hotărî să înceapă el conversaţia. Ţinându-se strâns cu gheruţele de carapacea mişcătoare, ursuleţul glăsui după cum urmează:

- Te salut, făptulă dlagă. Ivilea ta mă feliceste. De unde vii tu, jucălie, smălțată calapace, oale esti o țestoasă de la munte?

Adevărul este că ursuleţul habar nu avea de ce spusese tocmai aceste cuvinte, dar îşi dădu imediat seama că se prea poate să fi făcut o mare prostie. Câteva clipe țestoasa se opri din mersul ei prin Ţinutul Muntos, parcă meditând ce anume ar trebui să facă sau să rostească drept răspuns la asemenea cuvinte fără cap şi fără coadă, dar îşi reluă drumul şi, spre surpriza nechibzuitului Moş Martin, se auzi glasul calm şi binevoitor al carapacei umblătoare:

- Mda, mda, ursuleţule, ai rostit bine cuvintele. Aproape fără greșeală. Tu trebuie să fii. Te aşteptam de ceva vreme. De când anume, nu mai ştiu, am aţipit o clipă. Dar între timp văd că a venit iarna şi tare mi-e teamă să nu fi întârziat cumva la întâlnirea cu Vrăjitorul Alb. Dar nu te îngrijora, cunosc foarte bine calea şi vom ajunge în curând.

Moş Martin rămăsese mut de uimire. La orice s-ar fi aşteptat, la întâlniri cumplite cu duşmani nesuferiţi, poate chiar să dea piept cu Vrăjitorul Întunecat, dar în niciun caz să se afle pe spatele unei

broaşte ţestoase călătorind către Vrăjitorul Alb, care se pare că prevăzuse totul de multă, foarte multă vreme. Ţestoasa mai adăugă, orientându-se prin întuneric de parcă ar fi locuit prin împrejurimi de la începuturile Lumii Poveştilor:

- Trebuie să fie pe aici pe undeva un lac. Acum o fi îngheţat, dar nu-i nimic, se va dezgheţa el cât de curând. Mda, cât de curând, se va dezgheţa el, lacul.

Ursuleţul de-abia mai reuşi să întrebe, cu jumătate de gură:

- Şi Sânziana?

- Prinţesa Sânziana doarme, ursuleţule, dar tare mult şi-ar dori să te strângă la piept, ceea ce se va şi întâmpla curând, cât de curând...

Ei, în acest moment Moş Martin fu încredinţat că toate întâmplările stranii pe care le înfruntase vor fi având ele un anumit rost şi, cu gândul la Sânziana, aţipi şi visă frumos despre o încăpere călduroasă, în care mirosea a lăcrimioare şi unde se regăseau cu toţii, ducele Căluţ, contele Urechilă, Vulturul Pleşuv, Licurici, Sânziana...

Undeva, în acea odaie, o broască ţestoasă, ceva mai micuţă decât cea din poveste, dar la fel de înţeleaptă, tresări în somn şi, căscând alene, privi în jur. Dormeau cu toţii, aşa că şi ea se culcă la loc, vârându-şi capul în carapace, şi visă că îl purta printr-un tărâm de basm pe ursuleţul de pluş, care alunecase din braţele fetiţei adormite sub plapumă şi acum îşi dorea să ajungă din nou la pieptul ei...

Mugurel răzbise, călare pe poneiul negru cu o stea în frunte, la izvoarele pârâului şi ale Râului fără Nume. Mari îi fură mirarea și bucuria să îi afle acolo pe Vulturul Pleşuv şi armata sa de zburătoare, adunaţi pe o stâncă înaltă şi veghind împrejurimile. De undeva, din noapte, se auzi şi câte un „buhuhu!” vesel, semn că şi bufniţele sperioase se aciuaseră prin împrejurimi şi le urau bun venit voinicului Mugurel şi viteazului ponei. Ceva mai târziu se putu distinge şi câte un „miau” alintat. Pisicuţele nu păreau, la rândul lor, deloc speriate. Nu era însă nici urmă de pitici sau de restul

drumeţilor. Fâlfâind din aripi, Vulturul Pleşuv poposi în apropierea băieţelului pentru a ţine sfat de taină.

- Nu era nicio primejdie în pădure, zise căpitanul Gărzii Comitatului. Nu l-am putut afla nici pe contele Urechilă. Dar ne-am întâlnit cu Spiriduş. Spune să nu ne îngrijorăm, ne vom regăsi cu toţii, cu bine.

Băiatul oftă adânc şi privi împrejur. O tăcere nefirească domnea pretutindeni. Lacul Îngheţat se întindea hăt-departe, nu i se vedeau marginile în noapte. Dar, la lumina lunii, o lună rămasă de-acum departe în spatele lor, se întrezăreau două piscuri semeţe. Poneiul negru cu stea în frunte necheză scurt şi îşi agită coama, tropăind cu paşi mărunţi pe gheaţă. Prima pornire a băiatului fu să purceadă în galop într-acolo. Vulturul Pleşuv îl opri cu blândeţe:

- Da, voinicule, e Trecătoarea. Dar să mai avem răbdare o vreme, până când ni se vor alătura şi ceilalţi. Apoi vom pleca în ultima confruntare cu forţele Vrăjitorului Întunecat. Deşi...

Căpitanul înaripat se opri. Gândul său nerostit era împărtăşit şi de voinicul Mugurel, care îl completă:

- Deşi se prea poate ca Vrăjitorul Întunecat să nici nu existe.

- Mda. Am impresia că Vrăjitorul Întunecat nu prea există. S-ar fi arătat până acum. De fapt nu ne-am înfruntat decât cu un zid de ceaţă în care se prea poate să se fi rătăcit, la fel ca noi, liliecii uriaşi. Nici urmă de ei de atunci.

- Dar Vrăjitorul Alb? continuă Mugurel, cu gândul la *Cartea* în care nevăzutul Vrăjitor îi spusese, odată, că se află toate scrise...

- Ah, nu, el există! răspunseră trei voci deodată.

Ţopăind, se ivise lângă ei şi contele Urechilă. Privind în depărtare către Trecătoare fremătă din boticul său şi îşi lungi urechile de parcă ar fi vrut să audă ce se petrece acolo. Dar nu se deslușea nimic. După câteva clipe, iepuraşul continuă:

- Vrăjitorul Alb există. Iar părerea mea este că el ne-a trimis împotrivă şi zidul de ceaţă, şi liliecii uriaşi, şi toate aceste nemaipovestite şi nemaiîntâlnite întâmplări. Şi tot el ne-a adus-o pe Sânziana, şi tot el ne-a şi răpit-o. Şi toate acestea pentru ca noi să

avem curajul de a porni împotriva întunericului, pentru a ne recupera Lumea Poveştilor.

- Dar blestemul? întrebă Vulturul Pleşuv, bătând din aripi şi înălţându-se înspre bolta înstelată. Se auzeau copitele cuiva apropiindu-se în galop. Era ducele Căluţ, sosind în mare grabă în urma celorlalţi. Nechezând încălzit din cauza drumului parcurs, îşi trase răsuflarea şi interveni în discuţia prietenilor oferindu-le, fără să ştie, răspunsul la ultima nedumerire:

- Nu cred că există niciun blestem şi nicio vrajă, prieteni. Doar că uneori uităm cât de importante sunt Lumina şi anotimpurile şi lumea în care trăim. Şi atunci Vrăjitorul Alb s-a gândit să ne reamintească. Şi a inventat toată această nesfârşită poveste, gândindu-se că astfel, poate, vom înțelege.

- Mda, şi, iată, aţi înțeles.

Fără să poată fi simţit, între ei îşi făcuse apariţia Spiriduş. Bătând repede-repede din aripioarele sale transparente, ciudata făptură privea cu ochi sclipitori în zare, părând că aşteaptă ceva anume cu încordare. Toţi ceilalţi scrutară cu aceeaşi atenţie îndepărtata Trecătoare. Spiriduş mai adaugă doar atât:

- Încă nu e vremea. Dar se apropie. Sper ca piticii să nu se fi rătăcit chiar de tot. Nu prea aveau cum. Mai bine însă ar fi să arunc o privire.

Şi dispăru dintre ei pe nepregătite. Desigur, se gândiră cu toţii, ca şi cum nici nu ar fi fost.

- Mol, mol, ce bine am dolmit, se auzi glasul de neconfundat al ursuleţului, ivit alene şi el dintre văgăunile Ţinutului Muntos. Si am visat asa de flumos, plieteni. Se făcea că mă lupt cu tot felul de făptuli cale de fapt nici nu se aflau în pleajmă, dal am întâlnit un plieten de nădejde, bloasca țestoasă, cale m-a pultat în spate...

Moş Martin se opri din povestit văzând chipurile neîncrezătoare şi amuzate ale drumeţilor, care îl priveau cu toţii zâmbind cu subînţeles. Mai degrabă ar fi crezut că ursuleţul fusese adus pe Lacul Îngheţat de către Spiriduş, dar povestea cu broasca ţestoasă părea prea de tot. Unii se întrebau dacă nu cumva ursuleţul

încă nu s-a trezit de-a binelea şi încă mai visează... Lovindu-se cu lăbuţa în frunte, Moş Martin izbucni dezmeticit:

- Mol, mol, dal am uitat ce ela mai impoltant. Bloasca ţestoasă a polnit înainte pe Lacul Îngheţat şi m-a lugat să vă spun, din paltea Vlăjitolului Alb, că, la ce viteză male ale ea, s-al putea să ajungă înaintea noastlă la Tlecătoale. Cled că lâdea puţin de noi, este o bloască ţestoasă tale înţeleaptă.

Tuturor eroilor noştri le pieri zâmbetul de pe buze. Îşi traseră capul între umeri şi se pregătiră deîndată pentru ultima lor călătorie în Lumea Poveştilor.

Piticul Gnom pufăia din lulea, nedumerit şi înciudat. Scufia îi căzuse până pe sprâncenele albe şi stufoase, acum teribil de încruntate, de s-ar fi spus că trebuie să rezolve cea mai încurcată ghicitoare ce i se ivise vreodată în cale. Mângâindu-şi barba cu gesturi îndelungate, piticul Gnom privea când la dreapta, când la stânga, ridicând felinarul când într-o parte, când într-alta, de parcă nu ar fi ştiut ce cale să aleagă mai departe, nemaiavând pe cine din micuţa sa armată să împartă prin cotloanele subpământene ale Ţinutului Muntos. Spiriduş i-ar fi fost de mare ajutor aici. Dar Spiriduş, nicăieri. O clipă, piticul Gnom privi nehotărât înapoi, pe drumul pe care venise până aici. Dar flutură a lehamite din mână, gândindu-se că urmând calea întoarsă niciodată nu va rezolva enigma. Şi avea mare dreptate piticul Gnom, căci, fără să o ştie, se afla foarte aproape de sfârşitul călătoriei sale, cum s-ar zice, la o aruncătură de băţ. Şi, în acel moment de restrişte, o întâmplare cu totul neprevăzută lămuri neaşteptat nedumerirea piticului Gnom. Dintr-una dintre galeriile subpământene îşi făcu apariţia un liliac uriaş. Acesta îşi agită de câteva ori aripile de piele, apoi se agăţă de tavanul peşterii şi, cu capul îndreptat către podea, îl privi pe piticul Gnom. Era greu de spus pentru care dintre cei doi lumea se înfăţişa de-a-ndoaselea, dar cu siguranţă că liliacului îi era foarte ciudată micuţa creatură ce îşi purta scufia roşie, ca să vezi, către tavan, şi nu către podea, cum s-ar fi cuvenit, gândea liliacul. Şi cei doi urmară a se iscodi unul pe celălalt, fără a spune niciunul ceva.

În mod neobișnuit, piticului Gnom nu îi era teamă de mamiferul zburător. Mângâindu-şi cicatricea de pe faţă, piticul avu bănuiala că liliacul din faţa sa nu era tocmai un străin şi că se mai întâlniseră undeva, cândva... Şi, dacă atunci se prea poate ca acest liliac să o fi răpit pe Sânziana, tot aşa acum piticul Gnom spera că, într-un fel sau altul, tot el îi va arăta calea ce trebuie urmată mai departe. Interesant, însă, că nici liliacul nu părea să fie deranjat de prezenţa piticului, ba dimpotrivă, ai fi zis că îl aştepta de ceva vreme, iar acum îl lăsa pe îngânduratul Gnom să ia o anume decizie sau să îşi amintească ceva ce uitase, sau să îşi dea seama de ceva ce era cât se poate de evident. Dar piticul Gnom îşi mângâia îndelung barba, pufăia de zor, cerceta cu atenţie făptura înaripată din faţa sa, fără însă a ajunge la nicio lămurire. Doar că, îşi zise el, parcă nu se întâlnea pentru prima dată cu liliacul în aceste galerii. Cu multă vreme în urmă, odată ca niciodată... Dar nu, amintirile erau la fel de ceţoase ca şi cele referitoare la comoara rătăcită a Prinţesei... Să fi avut vreo legătură liliacul cu comoara? Piticul Gnom tot pufăia şi gândea şi nu ajungea la nicio deslușire.

De la o vreme liliacul începu să clipească tot mai des şi îşi ascunse capul sub aripa de piele. Îl deranja flacăra felinarului, înțelese piticul. Şi imediat micşoră fitilul cât de mult se putea, păstrând o lume de umbre şi penumbre în cotloanele de sub munte. Tare amărât, piticul Gnom întrebă cu jumătate de gură, de ai fi zis că vorbeşte mai mult cu el decât cu strania făptură din faţa lui.

- Liliacule cu aripi de piele, duşmanul zilei şi prieten al nopţii, încotro să purced eu pentru a afla comoara rătăcită? Încotro să mă îndrept pentru a o găsi pe Prințesă? Unde e Lumina şi pe unde să pășesc pentru a răzbi prin întuneric?

Câteodată se întâmplă, în viaţă, să vezi lumea pe de-a-ndoaselea. Iar ceea ce pentru unii e zi, la fel de bine pentru alţii poate fi noapte. După cum pentru pitic tavanul peşterii era normal să fie deasupra podelei, la fel de bine pentru un liliac acelaşi tavan al peşterii este firesc a fi podeaua sa şi invers. Liliacul se speria de Lumină întocmai după cum întreaga Lume a Poveştilor se temea de Întuneric. Bunăoară cine era oare un oaspete nepoftit în lumea

subpământeană? Liliacul, prieten al nopţii, sau piticul cu felinarul său, ce îşi ţinea atât de caraghios scufia către tavan?

Fără a spune nimic, sau nimic ce ar fi putut fi auzit de către piticul Gnom, liliacul se desprinse cu ghearele din tavan, fâlfâi de câteva ori din aripi în jurul micuţei creaturi ce pufăia tot mai îngândurată, apoi dispăru în tăcere pe aceeaşi galerie pe care se ivise.

Piticul Gnom încetă brusc să mai pufăie. Ridică fitilul felinarului, luminând puternic lumea subpământeană, zâmbi cu înţeles pentru sine şi, ridicându-şi scufia vioi în creştetul capului, porni pe cealaltă galerie, către Lumină. Ca să vezi, îşi mai spuse el, până la urmă liliacul ăsta nici nu este o creatură aşa de înspăimântătoare. În felul său, ştie care este calea spre Lumină. Poate că l-a trimis chiar Vrăjitorul Alb, mai ştii? Da, încurcate mai sunt căile Vrăjitorului Alb. Dar răzbim noi cumva la Lumină.

În spatele său, la acea răscruce de sub munte, îşi făcu apariţia, preţ de o clipă, zâmbind, Spiriduş. Apoi dispăru. Ca şi cum nu ar fi fost.

Înainte, pe Lacul Îngheţat, eroii călători păşeau neîntrerupt înspre Trecătoare. Vulturul Pleşuv și armata sa de zburătoare cu greu se abţineau să nu pornească mai repede înaintea celorlalţi şi se tot roteau în cercuri mari deasupra tuturor, scrutând depărtările. Bufniţele sperioase îşi întorceau capul în toate direcţiile, parcă mustrându-i pe cei ce nu aveau aripi pentru încetineala mersului lor. Dar nici ele nu îndrăzneau să plece singuratice înainte. Mai mult ca niciodată, acum resimţeau cu toţii că erau, împreună, parte dintr-o mare poveste. Pisicuţele sălbatice păşeau cu atenţie pe gheaţă, gheruțele lor agăţându-se cu greu de suprafața alunecoasă. Poneiul negru cu o stea în frunte necheza din când în când, simțind cum se apropie momentul în care va reveni în lumea de dincolo de Trecătoare. Mugurel nu îşi amintea mare lucru din călătoria pe care odinioară o va fi făcut în sens invers, dar inima îi bătea tot mai tare odată cu apropierea de stâncile semeţe din zare. Dincolo de acele stânci se afla calea către Lumină. Şi, nu ştiu cum, băieţelului i se făcu şi un dor cumplit de casă, dor care creştea pe măsură ce Trecătoarea

devenea tot mai măreață. Ducele Căluţ, contele Urechilă, ursulețul Moş Martin pe spatele înțeleptei țestoase înaintau cu mare încredere, cu toată speranța că, ajunşi la Trecătoare, vor afla şi Lumina, şi pe Sânziana şi sfârşitul călătoriei lor fabuloase prin Lumea Poveştilor.

Nimeni nu se mai gândea la Vrăjitorul Întunecat. Ca şi cum acesta nu ar fi existat vreodată.

Pe sub Ţinutul Muntos piticul Gnom păşea tot mai grăbit prin galerie. Simţea cum momentul aşteptat se apropie. Şi nu mai avea stare. La un moment dat, galeria lui se întâlni cu o alta, pentru ca amândouă să continue într-una singură. Și ce mirare să vadă cum prin cealaltă galerie se ivi un felinar în spatele căruia se ghicea o scufie roşie. Era ultimul pitic de care se despărţise cu ceva vreme în urmă. Bucuroşi, se îmbrăţişară piticeşte, îşi aprinseră câte o pipă şi se aşezară la taifas, pe care îl întrerupseră însă foarte repede, după ce se lămuriră că fiecare se întâlnise cu câte un liliac tăcut, ciudată făptură zburătoare ce privea lumea cu capul în jos şi vieţuia în noapte... Se așternură la drum şi mai vârtos. În curând scena se repetă, cei doi pitici se făcură trei, apoi patru şi, încet-încet, toată armata de scufii roşii pufăia alergând pe sub Ţinutul Muntos. Nu le trebui mult să se lămurească: toate căile labirintice de sub munte duceau în acelaşi loc astfel încât se regăsiră, împreună, după ce străbătuseră cu mult curaj întreaga lume subpământeană. Dar, după cum aveau să înţeleagă într-o clipă, şi întreaga întindere a Lacului Îngheţat. În faţa piticilor se afla ieşirea din peşteră şi, păşind afară, se regăsiră la Trecătoare, privind nedumeriţi în preajmă. Nici urmă de comoară, de Prinţesă sau de Lumină. La Vrăjitorul Întunecat nu se mai gândea nimeni. Ca şi cum nu ar fi existat vreodată.

Şi, în acel moment, se ivi, plăpândă, Lumina.

Pe Lacul Îngheţat eroii noştri se opriră din mers privind cu neţărmurită uimire cum, între cele două stânci semeţe ale Trecătorii, se ivi Lumina. Mai întâi doar o risipire a nopţii ce devenea încet-încet tot mai puţin întunecată, de ai fi zis că se combina albul cu negrul, întocmai cum dimineaţa ai amesteca într-o cană cafeaua cu laptele.

Apoi întunecimea se risipi tot mai mult în preajma Trecătorii, până ce apăru o scânteiere micuţă, dar intensă, de parcă acolo s-ar fi aciuat o fărâmă din discul solar. Imediat luminiţa străpunse întunericul şi o rază veselă se lungi, printre cele două stânci semeţe ale Trecătorii, pe întinderea Lacului Îngheţat. Şi raza fu întâmpinată cu strigăte şi chiote de bucurie de toţi călătorii noştri, cărora nu le venea să creadă că reuşiseră, până la urmă, să ajungă la sfârşitul nemaipomenitei lor călătorii şi mai mult decât atât: aflaseră Lumina. Iar Lumina, fără ca ei să ştie, aşteptase cuminte ca drumeţii să străbată întreaga Lume a Poveştilor şi să înfrunte întâmplări neprevăzute şi nemaipovestite pentru ca, acum, să îi întâmpine, la rândul ei, jucăuşă, la finalul călătoriei şi al poveştii lor.

În Lumea Poveştilor răsărise Soarele. Undeva, departe, fără ca nimeni să mai observe, apusese luna. Iar în lumina soarelui putură cu toţii să îi vadă pe piticii cu scufiţe roşii cum se agită veseli în depărtare, aruncându-şi în aer scufiile şi chiuind şi sunând din cornuri, bucuroşi că descoperiseră, în cele din urmă, comoara rătăcită a Prinţesei... Porniră, cu toţii, înspre Trecătoare, iar strălucirea din ce în ce mai puternică a Luminii îi răpi din raza vederii.

Iar dacă nu ai fi ştiut că, mai devreme, pe întinderea Lacului Îngheţat se aflaseră pitici cu scufii roşii, pisicuţe sălbatice, vulturi pleşuvi, bufniţe sperioase, un iepuraş aristocrat, un ursuleţ zăpăcit, un ponei alb, o broască ţestoasă tare înţeleaptă şi, desigur, Mugurel călare pe poneiul negru cu o stea în frunte, ai fi zis că aceştia nici nu au existat vreodată. Decât în poveste...

Se făcea că fetiţa se trezi în patul ei din odaia călduroasă, faţa fiindu-i mângâiată de razele dimineţii... Căscă îndelung, se frecă la ochi şi privi somnoroasă în jur. Împrăştiaţi printre faldurile plăpumii se aflau ursuleţul de pluş, precum şi iepuraşul cu joben şi frac. Imediat fetiţa întinse mâna şi îi trase pe amândoi la piept. Ursuleţul se afla cel mai aproape de inima fetiţei... Apoi îl fixă cu privirea pe vulturul de lemn care îşi desfăşura aripile deasupra şemineului. După ce se cercetară câteva clipe fetiţa îşi mută privirile. Nici de data aceasta nu reuşise să îl înfrunte. Dar era bine aşa. Fetiţa era astfel

sigură că nimeni şi nimic nu ar fi scăpat de supravegherea vulturului în timpul nopţii...

După acestea fetiţa coborî din pat şi, surprinsă, mirosi cu nesaţ lăcrimioarele pe care cineva i le pusese acolo după ce ea adormise... „Asta înseamnă că a venit plimăvala!” se gândi ea şi se repezi la fereastră, unde se încruntă. Afară o întâmpina o mare de nea şi, departe, pe întinderea lacului îngheţat, se puteau vedea urmele unui căluţ care se îndreptase dis-de-dimineaţă înspre Trecătoare... Fetiţa zâmbi gândindu-se la o nouă zi plină de peripeţii şi aventuri în jurul cabanei. Se întoarse şi mângâie poneiul alb de jucărie care aştepta tăcut în mijlocul odăii. „Poate că astăzi, cine stie...” se gândi fetiţa, dar nu avu curajul să îşi exprime dorinţa până la capăt.

Luându-şi în picioare papuceii călduroşi, micuţa se opri în faţa unui perete de sticlă şi, privind prin el, vorbi cu o fiinţă nevăzută:

- Te salut, făptulă dlagă. Ivilea ta mă feliceste. De unde vii tu, jucălie, smălţată calapace, oale esti o ţestoasă de la munte?

De sub carapace se ivi capul unei ţestoase micuţe care o fixă pe fetiţă, clipi a răspuns, apoi se retrase la loc. „Încă îi mai este somn”, gândi fetiţa şi, după ce cugetă puţin, îl puse pe ursuleţ alături de ţestoasă. „Ca să nu-i fie ulât când se va tlezi”, își zise ea, mulţumită.

Apoi se îndreptă către uşa camerei. Se opri o clipă şi cercetă nedumerită o cheie de jucărie care se afla în faţa uşii, de parcă ar fi căzut din gaură peste noapte. „Ce ciudat”, îşi zise. „De unde o fi apălut? Nici măcal nu se potliveste” constată după ce încercă în zadar să o introducă în lăcaşul ei. În cele din urmă fetiţa dădu din umeri şi, strângând între degete cheiţa, ieşi din încăpere. De îndată auzi ţăcănitul binecunoscut din camera tatei. Repede-repede păși într-acolo şi, năpustindu-se în odaia vecină, strigă din răsputeri:

- Tati, tati, vai, să vezi ce flumos am visat! Se făcea că mă aflam la o lăscluce si nu stiam încotlo s-o apuc si a apălut un ulsuleţ tale zăpăcit si adolmit si... Da’ tati, tu sclii o poveste, nu-i asa?

Şi fetiţa se opri brusc şi se uită fascinată la ecranul computerului unde se înşirau nişte semne ciudate şi neînţelese, un întreg univers de unde ea ştia că apar întâmplări nemaiauzite şi

nemaipovestite, fără de sfârşit. Tăticul ei era „scliitol”, adică un tătic ce povestea şi computerului ceea ce îi istorisea ei seara înainte de culcare, după cum înţelesese micuţa... Bărbatul o luă în braţe pe fetiţa cârlionţată, o sărută pe frunte şi, aşezând-o în faţa computerului, îi arătă unul dintre semnele acelea ciudate, „R”, şi-i zise:

- Prinţesa tatii, ia apasă aici. Ce literă e asta?

Prinţesa apăsă încântată cu degetul pe tastatură şi pe ecran apăru un „R”. „Tale ciudat”, gândi micuţa, care se mira în fiecare dimineaţă cum de apar literele pe ecran. Apoi îi răspunse tăticului, la fel ca și până atunci:

- Tati, de palcă nu ai sti. E „R” din „draga tatii”.

- Ei, vezi că ştii, prinţeso! spuse tăticul. Ei, ia zi, cum îi eşti tu lui tati?

- Dlagă! zise tare fetiţa, după care se agăţă de gâtul tatălui. Si tu îmi esti dlag, tati!

În prag se ivise o femeie frumoasă, care spuse:

- Las-o, dragul meu, va învăţa ea cu timpul, fii sigur.

- Mami, mami! strigă fetiţa şi o zbughi către ea, începând imediat să vorbească pe nerăsuflate. Să vezi, mami, ne-am întâlnit cu un iepulas tale dlăgălas si apoi cu un ponei alb si mami să stii că eu chial am si călălit, nu e deloc gleu, nu tlebuie să-ţi fie teamă, mami, si apoi am ajuns în Codlul Felmecat si... Mami, pot să văd ce ai mai pictat?

Femeia puse în faţa bărbatului o cană mare cu cafea aburindă, îl sărută şi apoi o luă pe fetiţă în braţe, o sărută la rându-i şi se îndreptă către parterul casei. Ajunsă în bucătărie, mămica se opri cu fetiţa în braţe şi aşteptă, zâmbind, o clipă. Micuţa nu întârzie să spună cele ce urmează:

- Mami, da noi nu am selvi o cafeluţă dimineaţa?

- Sau, mai bine, o cană de ceai? îi răspunse, surâzând, femeia.

- Sau, de ce nu, o cafeluţă cu lapte? insistă, ca de fiecare dată, fetiţa, deşi ştia care este rezultatul, întotdeauna. Dar era ca un joc între ele două şi se amuzau astfel zi de zi.

- Ei, ca să le împăcăm pe toate, tati bea cafea, mami cafea cu lapte, iar Sânziana ceai. E bine aşa, prinţeso?

- Da, dal neapălat cu multă, multă miele, fu de acord, în cele din urmă, Sânziana. Mami, pot să mai văd o dată Omul cale stligă?

Femeia se încruntă puţin, dar, ca întotdeauna, îi deschise fetiţei albumul de artă la *Expresionism* şi-i indică pagina cu reproducerea după Edvard Munch. Femeia nu înţelesese niciodată ce o fermeca atât de mult pe micuţă tocmai la acel tablou, dar o lăsa să răsfoiască întreg albumul, ştiind că oricum se va opri, ca de obicei, la capitolul despre *Impresionism*, parcă ceva mai potrivit pentru o fetiţă de câţiva anişori... Uneori femeia glumea cu soţul ei, gândindu-se că unii dintre studenţii ei ar fi avut câte ceva de învăţat la *istoria artei plastice* de la o micuţă prinţesă cu bucle aurii...

Și bând din cana cu ceai şi miere (deşi uneori ai fi zis că era miere cu ceai...) Sânziana era răpită în lumea picăturilor de culoare din paginile albumului. După o vreme apăru şi bărbatul, cu cravata într-o mare dezordine şi foarte-foarte grăbit. Fetiţa urmări cu mult interes cum mami îi îndreaptă nodul la cravată lui tati şi îşi propuse ca data viitoare să încerce ea însăşi, neapărat.

- Ei, prinţeso, ce năzbâtii mai ai de gând să faci azi? spuse tati, luând-o în braţe pentru ultima oară, înainte de a ieşi pe uşă, alături de mami, plecând la Universitate.

- Ah... chibzui îndelung fetiţa. Astăzi cled că vom tlece de Tlecătoale. Uite, am si cheiţa de tlecele, mai zise micuţa, arătând mândră cheia pe care o aflase în cameră.

Femeia şi bărbatul se priviră unul pe altul, dând din umeri nedumeriţi. Nu era zi ca micuţa să nu îi surprindă cu vreo idee năstruşnică. Acum, bunăoară, habar nu aveau de unde apăruse cheiţa. Dar Sânziana zâmbea fericită şi nici nu avea de gând să le spună despre Spiriduş. Asta era taina ei şi numai a ei...

- Bine, prinţeso, cum zici tu, dar să fii atentă la ce spune bunicul şi să nu-i ieşi din cuvânt. Cred că ţi-a pregătit o surpriză strașnică, dar îl las pe el să îţi spună mai multe. Deseară...

- Deseală, tati, vom mai sclie o poveste, nu-i asa?

Mami şi tati zâmbiră cu subînţeles. La câte poveşti scriseseră ei seară de seară puteau să publice o carte şi să o semneze împreună: Sânziana şi tati... Iar mami va picta desenele...

În uşă se întâlniră cu un bătrânel simpatic, ce avea sprâncene albe stufoase şi o barbă lungă-lungă şi albă ca omătul, la care nu ar fi renunţat vreodată. Spunea mereu că trebuia să aibă o ocupaţie în timp ce îşi pufăia pipa, aşa că îşi mângâia, gânditor, barba. Ca să nu mai vorbim de o tradiţie de familie: iarna apărea Moş Crăciun, leit bunicul, barbă și sprâncene uriaşe, albe ca omătul, cu scufie roşie în cap, şi care, spunea bunicul, era văr bun cu el, doar că nu pufăia lulea...

- Ei, draga moşului, gata de călătorie?

Sânziana sări direct în braţele bunicului, care se minună ce mare şi ce grea se făcuse fata moşului de ieri şi până azi...

- Bunicule, astăzi, asa-i că melgem până la Tlecătoale? Te log mult-mult, m-am uitat pe geam si am văzut că pe Lacul Îngheţat ai fost deja matale, deci încă se mai poate, până nu vine plimăvala...

Bătrânul zâmbi în barbă, ochii sclipindu-i de parcă ştia el ce ştia, şi începu să o îmbrace pe micuță pentru călătoria din acea zi.

- Ei, prinţeso, astăzi ce vrei să porţi: paltonul alb sau pe cel roz?

Fetiţa se încruntă nehotărâtă după care zise într-o doară:

- Pe cel alb, pe cel loz la plimăvală...

- Da', ia spune tu, fata moşului, ţi-au plăcut lăcrimioarele?

- Bunicule! strigă micuţa, agăţându-se de gâtul bătrânului şi sărutându-l de ai fi zis că nu îl mai văzuse de o sută de ani.

- Ho, ho, încet-încet, draga moşului, mai păstrează câteva sărutări şi pentru Mugurel, el le-a cules din vale.

Auzind aceste cuvinte Sânziana încremeni. Brusc se înroşi toată şi puse capul în pământ. Bătrânul râse cu poftă.

- Ei, prinţeso, păi tu crezi că se poate să fii prinţesă fără Făt-Frumos? Eu aş zice că ţi-ai găsit unul grozav. Nu mulţi ar fi călătorit până în vale pentru a culege prinţesei primele lăcrimioare... Merită un sărut.

Sânziana se făcu a nu auzi. Dar inima îi bătea foarte repede şi îşi tot imagina cam cum să îl sărute pe Mugurel, căci aşa ceva nu se găsea în visul ei...

Afară îi întâmpină, la intrarea în casă, o armată de pitici. Sânziana se opri în fața celui mai mare, ce părea a fi şeful lor, şi îl salută veselă. Îi sculptase bunicul astă vară, pufăind de zor, căci o prinţesă se cuvine să aibă şi ceva supuşi... Piticii nu răspunseră în acea clipă, dar fetiţa ştia că la noapte vor porni, împreună, într-o călătorie fără de sfârşit...

- Bunicule, dal asa-i că nu vom întâlni lilieci?

Fetiței nu era deloc temătoare de felul ei, dar cu liliecii nu se împăcase de când, într-o noapte, întârziind pe Râul fără Nume ea şi cu bunicul, un liliac uriaş îi trecu aproape de buclele aurii, în zborul său către peşteră. Deşi bunicul încercase să îi explice că liliacul e un *mamifer cu aripi de piele* care trăieşte ziua agăţat de tavanul peşterii, iar noaptea călătoreşte întocmai cum hălăduiesc ei doi ziua, fetiţa tot nu se lăsase convinsă. Era ferm încredințată că liliacul o căuta pe ea ca să o răpească şi de atunci nu mai prea întârzia noaptea pe Râul fără Nume...

- Nu, draga moşului, nu vom întâlni lilieci.
- Şi nici cai sălbatici, nici ulsi fiolosi?

- Nu, prinţeso, doar un căluţ ceva mai cuminte şi mai micuţ, aşa, ca pentru tine.

Şi, zicând acestea, bunicul deschise uşa grajdului, iar fetiţei nu-i veni să creadă ce vedea în faţa ochilor: alături de armăsarul negru cu o stea în frunte al bunicului se afla un ponei micuţ-micuţ şi alb-alb de ai fi zis că tocmai făcuse baie într-o cadă cu lapte.

- Bunicule, asta-i plea de tot!

- Ei, draga moşului, a sosit azi-noapte pe Lacul Îngheţat. Şi zice că trebuie neapărat să mergem împreună înapoi pentru a răzbate dincolo de Trecătoare...

Bunicul părea că face în aşa fel încât poveştile spuse de tata seara să devină realitate în fiecare dimineaţă... Sau, mai ştii, de ce nu, poate că peripețiile trăite în fiecare zi alături de bunicul pe Lacul Îngheţat şi în tot Ţinutul Muntos se transformau seara în poveşti spuse ei de tati şi apoi computerului... Sau poate tot ceea ce visa Sânziana îi povestea tatălui, mamei şi bunicului, iar apoi aceştia se străduiau să dea viaţă visului ei, prin întâmplări poznașe petrecute în

jurul Lacului Îngheţat sau închipuite în faţa computerului sau pictate pe şevalet... Sau poate că totul se datora albumului de istoria artei, pe care fetiţa aproape că îl învăţase pe de rost, dar mereu făcea o încâlceală când vroia să povestească ce este pictat acolo... Poate chiar toate acestea să se fi petrecut cu adevărat, iar acum nu facem decât să aflăm cu toţii, din această poveste care, iată, a ajuns la sfârşit, ce i s-a întâmplat unei fetiţe pe nume Sânziana, odinioară, pe Râul fără Nume. După cum se prea poate ca, odată ajunsă la Trecătoare, fetiţa să fi reintrat în Lumea Poveştilor, împreună cu Lumina, unde se mai află şi acum, alături de toţi prietenii ei, în căutarea unei noi călătorii...

iarna 2004/2005,
Műhlbach, Transilvania

DINCOLO DE ORIZONT

Odinioară, într-un tărâm de cumpănă, putea fi văzut, apropiindu-se călare, de-a lungul potecii care se pierdea în desişurile Codrului Fermecat, un viteaz ca în poveste, străin de acele meleaguri, ar fi spus un necunoscător al Lumii Poveştilor. Însă noi vom spune, de îndată ce călăreţul străin se va fi apropiat îndeajuns, că nu era nimeni altul decât Mugurel, galopând grăbit în spinarea poneiului negru cu o stea în frunte, căci întâmplări neprevăzute ameninţau graniţele îndepărtate ale Comitatului de Câmpie.

Străjerii înaripaţi aflaseră privind în zare semne neliniştitoare ce anunţau o tainică primejdie fără seamăn. Pe calea care separa Comitatul de Ţinutul Apelor nu mai sosise vreo solie din vremuri pierdute în negura uitării. Iar Râul fără Nume nu se putea şti dacă îşi mai afla curs către Marea cea Mare. Orice încercare de a trimite pe firul său câte o plută în iscodire rămăsese fără sorţi de izbândă. Una câte una întrebările se îndepărtau plutind înspre necunoscut, fără a se primi niciun răspuns...

- Conte Urechilă, cer permisiunea să purced în zbor până dincolo de orizont, zise bravul căpitan al Gărzii Comitatului, Vulturul Pleşuv, fâlfâind maiestuos din aripile sale uriaşe.

Contele Urechilă fremătă îndelung din boticul său catifelat, îşi ciuli urechile doar-doar va fi aflând un sunet în liniştea nefirească din depărtări; ba chiar ţopăi zile şi nopţi până unde îşi amintea că se întinde Comitatul, dar nimic din toate acestea nu îi fu de ajutor. Orizontul parcă încremenise în tăcere şi depărtare şi rămânea mut la frământările iepuraşului şi mereu de neatins. Fiecare apus aducea cu sine şi mai multă povară în sufletele vieţuitoarelor din Comitat, care urmăreau cu respiraţia întretăiată cum dispare dincolo de zare lumina plăpând-purpurie. Noapte de noapte somnul le era curmat

de gânduri temătoare: „Va mai răsări şi mâine Lumina dinspre Ţinutul Muntos, ori Marea cea Mare o va înghiţi în depărtare?”. În cele din urmă iepuraşul nu avu încotro şi îl trimise în recunoaştere pe Vulturul Pleşuv.

- Căpitane, nimeni din Lumea Poveştilor nu a răzbătut dincolo de orizont. Zvonuri vechi şi, poate, înţelepte, spun că aşa ceva nici nu este cu putinţă. Dar, dacă asta îţi este dorinţa şi astfel ţi-e dorul... Să-ţi fie zborul lin şi zarea aproape, mai adăugă iepuraşul, care era un mare cititor al cărţilor din vremurile de odinioară, pe când Lumea Poveştilor se spune a fi făcut parte dintr-o altă lume...

Cu toţii îşi purtară sufletul în bătaia aripilor Vulturului Pleşuv, tot mai departe şi mai departe, până ce temerarul înaripat dispăru, aureolat de lumina plăpând-purpurie, dincolo de orizont. În zadar îl aşteptară însă a se mai întoarce de acolo. Dus a fost şi luă cu sine şi sufletele tuturora, rămase captive dincolo de zarea îndepărtată.

În curând viteazul Mugurel plecă în galop către Ţinutul Muntos. Lumea Poveştilor pornea într-o nouă aventură. Dar pentru asta era nevoie să fie anume înştiinţate câteva dintre vieţuitoarele ei, care mai călătoriseră, cândva, către necunoscut.

- Eu spun asa: să tlimitem în iscodile pisicusele sălbatice si bufnisele spelioase. Ele vol pulcede noaptea si se vol opli din călătolie în zolii zilei, ial astfel nimeni nu le va da de ulmă de-a lungul Lâului fălă Nume, până hăt depalte, dincolo de olizont. Odată ce vol afla ce se întâmplă în afala tălâmului povestilol, se vor întoalce pe negândite si ne vol înstiinsa si pe noi. La ulma ulmei, au fost cei mai tainici si cei mai tăcusi osteni în aventula de la Tlecătoale. Cled că sunt iscoadele pelfecte. Plopun ca pisicusele sălbatice si bufnisele spelioase să fie numite celcetasi de taină ai Lumii Povestilol dincolo de olizont.

În poiana piticilor din Codrul Fermecat glasul nostim al ursuleţului Moş Martin era ascultat cu mare atenţie de întreaga adunare. Cu toţii erau aşezaţi în jurul pajului Prinţesei Sânziana la un sfat care nu suferea amânare. Se aflau acolo piticii din poveste, cu

bărbi albe şi scufii roşii, care nu mai prididedeau să aţâţe vâlvătaia unui foc straşnic ce ardea în mijlocul întrunirii înălţându-şi flacăra către noaptea înstelată a bolţii cereşti. Mai la margine, abătuţi şi îngânduraţi, cu aripile lor frumoase acum pleoştite şi neputincioase, puteau fi zăriţi vulturii pleşuvi, care se temeau amarnic de ceea ce i s-o fi întâmplat temerarului lor căpitan, dispărut dincolo de zările îndepărtate. Contele Urechilă cu toți iepuraşii Comitatului de Câmpie se grăbiră de asemenea să participe la sfatul de taină. Veniseră până şi locuitorii Stejarului Poznaş, Veverița, Sobolul, şoriceii neastâmpăraţi, după ce cu greu renunţaseră la pregătirile pentru un ceai dansant prin cotloanele ascunse ale arborelui. Chiar şi broasca țestoasă se scoborâse din Ținutul Muntos şi îşi ițea capul somnoros de sub carapace. Ce mai, întreaga suflare a Lumii Poveştilor încerca să afle cam ce anume ar trebui să facă pentru a străbate dincolo de zările necunoscute ale tărâmului de poveste.

De prin desişuri, pisicuțele sălbatice şi bufnițele sperioase răspunseră pe diferite glasuri propunerii ursulețului, astfel încât nimeni nu putu să înțeleagă dacă erau încântate sau, dimpotrivă, de îndeletnicirea ce li se orânduia. Însă niciuna nu îşi arătă făptura printre cei de față, aşa că fiecare în parte încerca a se convinge că deja o armată de pisicuțe şi de bufnițe va fi şi purces acolo unde cu toții se codeau să plece. Dar nimeni nu se osteni să se încredințeze dacă într-adevăr făpturile din hăţiş îşi vor fi luat în serios rolul. Mai pe scurt, cu toţii trăiau o mare nelămurire şi deznădejde şi nu se puteau nicicum hotărî pe cine să mai trimită pe urmele Vulturului Pleşuv. Parcă niciunii nu ar fi dorit să părăsească Lumea Poveştilor. Ți se făcea şi milă să îi vezi posomorâţi şi cuprinşi de o tristețe nețărmurită, căreia nici măcar nu puteau să îi dea glas, de teamă să nu se descurajeze întru totul.

Deodată se auziră nechezat vesel şi tropote grăbite în desişurile Codrului Fermecat. De îndată piticii răspunseră cu sunete prelungi de cornuri şi urale de bun venit, iar toate scufiile fură aruncate cu voioşie înspre bolta înstelată, de unde câteva poposiră direct în mijlocul focului, dând mare bătaie de cap tuturora: cine să îşi fi pierdut prețioasele scufii? se întrebau neliniştiţi piticii, uitându-

se cu părere de rău la flacără poznaşă ce le făcea încântată diferite semne, parcă invitându-i să mai încerce o dată nesăbuitul salut adresat noilor sosiţi. Păi cum, cine să îşi fi rătăcit scufia? se arătau nedumeriţi piticii. Eu nu, eu iar nu, până căzură de acord că nimeni nu îşi pierduse căciuliţa, asta ar fi fost o mare ruşine, doar că nu ştiu cum se face că scufiile nu ieşeau la numărătoare şi câţiva rămaseră cu capetele descoperite. Dar asta numai aşa, o vreme, spuneau ei, până îşi vor aduce de acasă preţioasa căciuliță, pe care nu se ştie cum, iată, o uitaseră, se scuzau câţiva pitici cu feţele cam abătute, scărpinându-se stingheriţi în creştetul capului, parcă temători să nu cumva să îşi fi rătăcit cu totul podoaba roşie, pe acasă, desigur, nu aici, mai adăugau uitându-se, aşa, într-o doară, cam încruntaţi către flacără ce ardea cu multă, multă voioşie... Ce mai, se crease o asemenea harababură că uitaseră cu toţii de nechezat şi de tropote, până când Moş Martin se trezi cu Licurici poposindu-i pe botic şi licurind zor nevoie pentru a fi băgat în seamă.

- Hap.... hap... hapciu! izbucni ursuleţul, după care strigă pe cât putu de tare din adâncul fiinţei sale deodată preschimbate de fericire: - Sânziana! Sânziana! Ai venit! apoi adăugă de îndată, luând o figură serioasă, cum se cuvenea din partea unui paj al unei prinţese: - Stimasi iepulasi, piticusi, vultuli, pisicuse, bufnise, vevelisă, solicei si dlagă bloască sestoasă, totul va fi bine: Plinsesa Sânziana a sosit pentlu a ne ajuta si de data aceasta să salvăm Lumea Povestilol.

Şi, făcând o plecăciune, se repezi, fără a mai pierde vremea cu prea multe cuvinte, direct către Ducele Căluţ, care tocmai se apropia ca o pată de culoarea laptelui dinspre noaptea Codrului Fermecat. Din prea mult entuziasm ursuleţul îşi pierduse însă ochelarii, poate chiar când strănutase, aşa că acum trecu în viteză pe lângă poneiul prinţesei, stârnind hohotele întregii adunări şi zâmbetul plin de dragoste al fetiţei. Ce să-i faci, aşa era el, un ursuleţ tare zăpăcit, dar un slujitor de mare încredere.

În curând se adunară în jurul focului, în care piticii, îndeosebi cei fără scufii, aruncară zor nevoie cât mai multe lemne uscate, poate prea multe, ar fi spus piticii care aveau capul acoperit, mângâindu-şi

cu mulțumire barba... Voia bună domnea pretutindeni, parcă până şi vulturii se arătau mai puţin pleşuvi, bătând agitaţi din aripi, iar, dinspre desişurile din marginea poienii, se auziră câteva mieunaturi, ceea ce însemna, se gândiră cei din jurul focului, că nu chiar toate pisicuţele sălbatice vor fi plecat către orizont... Împărţindu-şi unii altora căni cu vin sau cu ceai, după preferinţe, una dintre ele, având, bineînțeles, multă, multă miere, aşteptau cu toţii să vadă ce anume le va spune Prinţesa Sânziana. Fetiţa, de atunci, de odinioară, de la povestea cu Trecătoarea, li se arăta în fiecare noapte – şi doar noaptea, aşa, la vremea când copiii dorm liniştiţi în pătucurile lor – pentru a petrece împreună în Lumea Poveştilor.

Prințesa Sânziana însă habar nu avea ce anume să le destăinuiască. De fapt, nici nu ştia că ei aşteptau la grea cumpănă o povaţă din partea ei. Aşa se face că, o vreme, rămaseră cu toţii privind unii la alţii în tăcere, până când împrejurarea devenise tare caraghioasă. Nimeni nu observă cum Spiriduş apăru o clipită deasupra luminișului, agitându-şi aripioarele sale străvezii şi râzând pe înfundate de nedumerirea lor. Mare noroc avură atunci cu un nou nechezat ce se auzi departe în noapte, urmat îndeaproape de galopul unor copite grăbite zor nevoie. Cu toţii săriră de pe locurile lor şi strigară într-un glas:

- E Mugurel, viteazul din poveste, călare pe Poneiul Negru cu o stea albă în frunte!

Parcă cea mai fericită dintre toţi fu, totuşi, Sânziana...

Voinicul, nu mai mare decât un băieţel din lumea cea de toate zilele, ridică poneiul în două picioare, trăgând straşnic de căpăstru, şi strigă înspre întreaga adunare:

- Vrăjitorul Alb ne îndeamnă să purcedem fără zăbavă într-o nouă călătorie. Vom urma firul Râului fără Nume până dincolo de zare, pe urmele Vulturului Pleşuv, despre care nu se mai ştie nimic, şi e mirare. Piticii vor alcătui degrabă o corabie măiastră. Ne aşteaptă Marea cea Mare.

Sânzianei începu să îi bată inima ceva mai repede, dacă stăm bine să ne gândim, ea bătea chiar tare-tare. O corabie? Marea cea Mare? Dincolo de zare? Licurici se zbătea de zor, în uralele

vieţuitoarelor, străbătând neastâmpărat distanţa dintre voinic şi prinţesă, până se cuibări între cârlionţii fetiţei. El unul era gata de plecare.

Înainte, înainte, tot mai departe şi mai departe, pe Râul fără Nume, eroii din poveste părăseau, la bordul Corabiei Măiestre, Lumea atât de dragă lor a Poveştilor. Străbătură Codrul Fermecat, prin desişuri şi poieni ce păreau nesfârşite, încât uneori aveau impresia că, de fapt, se întorc mereu de unde au plecat. Niciodată nu li se păruse mai fermecat Codrul, care parcă le făcea mereu pozne şi nu dorea să le dea drumul dincolo de frunzişul său fremătător. Nu de puţine ori vitejii noştri credeau că aud cum Codrul Fermecat râde pe înfundate de ei, iar ursuleţul Moş Martin, care nu putea fi urnit de la provă (el îi spune „plovă”, sau, mai simplu, „în fasă”) se jură că o salcie îi zâmbise pur şi simplu la un cot al râului, după care îşi ascunsese zâmbetul în spatele unei ploi înmiresmate. Era o Salcie Plângătoare, dar chiar plânsul ei părea o năzdrăvănie ca să îi pună la încercare. Încet, încet, dar sigur, după zile şi nopţi plutitoare, Corabia Măiastră părăsi Codrul Fermecat, moment în care cu toţii putură jura că auziseră un îndelung oftat din partea arborilor, pe când ramurile acestora parcă le făceau, tot mai în urmă şi mai în urmă, semne de bun rămas. Puţin fâstâciţi şi tare emoţionaţi, nu se putură abţine să nu se repeadă cu toţii la pupa (aici ursuleţul nu mai avea probleme şi nu spunea niciodată „în spate”) şi, cu ochii în lacrimi, să îşi fluture îndelung mâinile gândind „rămâi cu bine”. Nu ştiu cum se face, dar niciunul nu cuteză să spună „la bună revedere, Codrule drag!”. Să se fi cuibărit în inimile lor presimţirea că urmau să plece într-o călătorie fără putinţă de întoarcere? Mugurel reveni cel dintâi la prova şi scrută întinderea ce li se aşternea în faţă. Erau, cum s-ar zice, imaşurile înflorite ale Comitatului de Câmpie.

Printre malurile năpădite de flori înmiresmate şi arbuşti pitici, iepuraşul Urechilă, conte al Comitatului, fremăta din boticul său catifelat şi îşi tot lungea urechile peste poate, doar-doar va afla în zare Castelul său atât de drag pe care, iată, îl părăsea încă o dată pentru cine ştie cât timp. Cel mai mult îi părea rău după atâtea cărţi

pe care le lăsase necitite în urma sa, dar spera ca vremea şi vremurile să nu aştearnă prea mult praf pe ele, până când se va întoarce. Vai, de ar fi ştiut iepuraşul cum uitarea se va pogorî asupra Comitatului până când doar praful va rămâne din amintirea cărţilor de odinioară... Căci îi era dat să purceadă într-o călătorie mult, mult mai îndelungată, în ţinuturi pe care nici în cărţi nu le aflase pomenite, necum în gândurile sale.

Ursuleţul Moş Martin, agitându-se neîncetat între babord şi tribord (sau, cum zicea el, stânga şi dleapta navei), încerca să îşi amintească pe unde va fi fiind acea răscruce poznașă unde se întâlnise, odinioară, cu Sânziana, dar parcă acele întâmplări se petrecuseră atât de demult, că nici nu ar fi fost, de nu s-ar fi povestit despre ele într-o carte... Ce mai, eroii noştri lăsau în urmă o lume nespus de dragă lor şi, odată cu înaintarea în necunoscut, se simţeau tot mai pierduţi şi mai singuri, fără de rost şi fără încurajare. Ce vor face ei în Lumea cea Mare?

Mugurel, atent la cârma corabiei, observa cum Râul fără Nume devine tot mai larg şi malurile tot mai îndepărtate, pe măsură ce coteau printre meandre tot mai amenințătoare şi mai puţin înflorite. Acesta va fi fost Ţinutul Sălbatic, despre care doar în basme se vorbea şi unde nimeni nu cutezase să se aventureze. Decât temerarul Vultur Pleşuv, dispărut în căutarea către mare. Se vor pierde şi ei asemenea bravului căpitan înaripat? Ori îl vor regăsi teafăr şi nevătămat, aşteptându-i cu nerăbdare? Acestea nu se puteau încă şti, iar jur-împrejurul corabiei plutea, la prova, la pupa, la babord şi la tribord, aceeaşi întrebare. Cum va fi, oare?

Odată cu înserarea, vulturii pleşuvi se înălţară puţin în zbor – dar nu prea mult, fără căpitanul lor le era teamă să mai cutreiere înălţimile cerului – şi revenirăcu o veste îmbucurătoare: după următorul cot al Râului fără Nume se întrezărea o insuliță. Cu ultimele sclipiri ale soarelui printre arborii deja întunecaţi, piticii se străduiră să apropie corabia de marginea insuliţei, pregătindu-se pentru prima noapte petrecută pe meleagurile Ţinutului Sălbatic. Bufniţele sperioase şi Pisicuţele sălbatice se încurajară unele pe celelalte şi plecară în recunoaştere. Cum insula nu era din cale afară

de întinsă, nu le trebui multă vreme până la a da de ştire că nu se zărea nici urmă de vieţuitoare în preajmă, aşa că se hotărâră, cu toţii, să păşească pe mal, pentru a se îngriji de cele necesare înnoptării. Adunaţi în jurul unui foc de tabără, eroii din poveste se codeau să dea glas temerilor ce le străbăteau sufletele. Se uitau, cu coada ochiului, la voinicul Mugurel şi la Prințesa Sânziana, doar-doar le vor spune aceştia câteva povețe de încurajare. Fetiţa şi băiatul priveau însă cam la fel unul la altul, căutând fâstâciţi să nu arate că nu prea au habar la ce urmează ei să se încumete odată plecaţi în Lumea cea Mare.

În pătucul ei de la etajul casei, Sânziana deschide ochii către o nouă zi. Primul lucru pe care îl vede este peretele gol deasupra şemineului, iar fetiţa se întreabă – pentru a câta oară? – pe unde o fi hălăduind vulturul pleşuv. A dispărut de ceva vreme, iar bunicul o tot amăgeşte cum că a plecat în zbor într-o misiune secretă, dar că se va întoarce cât de curând. Şi zilele trec, dar vulturul pleşuv niciunde. În fiecare seară fetiţa adoarme încercând să îşi imagineze ce o face vulturul pleşuv şi pe unde o fi fiind el acuma, sărmanul. Şi în fiecare dimineaţă se trezeşte cu speranţa că îl va regăsi deasupra şemineului, veghind-o statornic. Dezamăgită, Sânziana se încruntă uşor şi o zbugheşte direct la fereastră. Piticii se află la locul lor, în faţa casei, supuşi de nădejde, aşteptând-o să coboare pentru a porni într-o nouă călătorie primprejur. Rotindu-şi privirea, fetiţa zăreşte departe, departe, cele două piscuri de la Trecătoare. Zâmbind a aducere aminte, Sânziana se gândeşte cu drag la ce-i fusese ei dat să trăiască odată, demult, într-o călătorie teribil de aventuroasă înspre Trecătoare. De atunci îi povesteşte mai ales bunicului despre Vrăjitorul Alb, despre Lumină şi poneiul alb, despre ursuleţul Moş Martin şi Licurici, ce mai, despre cum devenise ea, peste noapte, Prinţesă a Lumii Poveştilor. Bunicul o ascultă atent de fiecare dată şi îi pune câte o întrebare care de obicei o încurcă tare-tare, de genul „Şi cum fu, draga moşului, cu liliacul înţelept?”, sau „Şi ce ai văzut prinţeso când te-ai uitat printr-o uşiţă, în labirint?”. După care o mângâie pe creştet, o urcă pe căluţul alb-alb ca laptele şi pornesc, ea

călare, el alături pe jos, într-o nouă aventură prin codru. Vrând-nevrând ajung mai mereu pe firul pârâului care nu are nume, despre care bunicul spune că undeva, departe, departe, poposește în marea cea mare. Aceasta fetiţa nu o prea înţelege, nu a văzut niciodată Marea cea Mare. În ultima vreme rămâne tot mai des pe gânduri, privind neîncetat în zare şi încercând să îşi închipuie drumul pârâului în lumea cea mare.

Într-o bună zi învăţă un nou cuvânt: „Olizont". Şi din acea zi totul se schimbă pentru Sânziana.

Cum stăteau ei aşa încurcaţi pe insuliţa de pe Râul fără Nume, numai ce simţiră cum creştetul le este împodobit de câteva picături. Nedumeriţi, priviră unul către celălalt, după care mai puseră câteva lemne pe foc. Noaptea de-abia începuse şi până la răsăritul zorilor era cale lungă. Piticul Gnom îşi aprinse din nou pipa şi tocmai ce se pregătea să ia cuvântul – toată lumea era teribil de curioasă ce va fi având de spus piticul Gnom – când un nou picur îi poposi direct în luleaua fumegândă, zădărnicindu-i îndeletnicirea. Râzând pe înfundate, cu toţii se prefăceau că nu observaseră pocinogul bietului pitic. Însă niciunuia dintre ei nu îi mai veni să râdă atunci când auziră un oftat şi deodată simţiră că li se mişcă pământul sub picioare. Eroii din poveste încremeniră fără să înţeleagă nimic. Apoi deslușiră zgomotul apei ca şi cum s-ar fi aflat pe corabie şi ar fi cârmit către mal. Mugurel ţâşni în spatele poneiului negru-negru cu o stea în frunte şi porni în galop către Corabia Măiastră. Cu toţii se repeziră pe urmele sale. Îl aflară imediat, aşa, cam cât ţi-ar lua să bei jumătatea de cană de cafea cu lapte dimineaţa, căci insuliţa nu avea cine ştie ce întindere mare. Ajunşi la mal, rămaseră cu gura căscată, nevenindu-le să-și creadă ochilor ceea ce vedeau.

- Poate că visăm? îndrăzni ursuleţul Moş Martin.

Imediat Licurici i se aşeză pe botic, iar ursuleţul strănută zdravăn. Nu, nu părea că visează. Ca să fie totuşi sigur, trase de coadă o pisicuţă sălbatică şi imediat simţi gheruţele supărate ale acesteia poposindu-i pe lăbuţă. Era clar, nu visa. Insuliţa o pornise la drum, înapoi, către Lumea Poveştilor, ducând în spinare pisicuţe,

iepuraşi, vulturi, bufniţe, un ursuleţ tare zăpăcit, ce mai, un echipaj complet. Iar alături, urmându-i cuminte, plutea Corabia Măiastră. Toţi piticii îşi scoaseră scufiile şi se scărpinară nedumeriţi în creştetul capului. După care le puseră la loc şi îşi mângâiară îndelung bărbile. Apoi îşi aprinseră pipele şi pufniră care mai de care, înălţând un nor de fum, iar, dacă ar fi fost zi, ai fi zis că insuliţa este un vapor cu aburi. În cele din urmă se hotărâră să înconjoare, încă o dată, insuliţei năzdrăvane şi stabiliră ca punct de întâlnire focul de tabără.

Urmă un iureş plin de neastâmpăr în noapte, cu toţii chemându-se şi agitându-se necontenit prin cotloanele insuliţei, de multe ori dând nas în nas, căci nu aveau mare lucru de cercetat, până când, obosiţi, se regăsiră în jurul focului din care mai pâlpâiau doar câteva flăcărui răzleţe. Nu mică le fu mirarea să o audă glăsuind pe Ţestoasă. Vorbea foarte rar. Se pare că îi aşteptase cuminte, în tot acest timp, fără să se fi mişcat un singur pas. Încet-încet, alene, de parcă s-ar fi trezit din somn – părea că doarme mai tot timpul – Ţestoasa zise, iţindu-şi capul de sub carapace:

- Mda...mda... Am ajuns pe Insula Plutitoare. E bine, e foarte bine. Îmi aduc aminte. Aşa trebuie să fie. Acum vom ajunge cu siguranţă la Marea cea Mare.

- Dar nu se poate, Ţestoasă dragă! strigă Sânziana. Noi ne îndepărtăm de Marea cea Mare!

Ţestoasa o privi atent, se gândi o clipă ce păru o veşnicie, după care se hotărî.

- Ai dreptate, Prinţeso. Insula sărmana nu ştie. Poate ar fi bine să o lămuriţi.

Şi cu acestea Ţestoasa îşi ascunse capul sub carapace şi cu niciun chip nu reuşiră să mai scoată ceva de la ea. Era o Ţestoasă foarte misterioasă, părea mereu că ştie mai multe decât ceilalţi şi că spune mai puţin decât ştie. Tare zgârcită la vorbă.

- Cum să o lămurim? se întrebă iepuraşul Urechilă.

- Şi de unde ştia Ţestoasa că insuliţa ne va duce la Marea cea Mare? adăugă poneiul alb, nechezând nedumerit şi bătând din copită.

- Şi de ce plutim înapoi, către Lumea Poveştilor? interveni Mugurel, privind nemulțumit în noapte.

Se aflau într-o teribilă încurcătură. Brusc ursuleţul Moş Martin îşi aminti de aventura de odinioară, când se trezise el însuşi pe carapacea umblătoare a Ţestoasei. Cu jumătate de gură, ursuleţul îndrăzni a se adresa prietenilor săi:

- Poate tlebuie să spunem câteva volbe anume, pentlu ca insula să ne lecunoască?

Cu toţii îl privirä miraţi. Nu prea înțelegeau de unde îi venise ursuleţului o asemenea idee năstrușnică. În cele din urmă Sânziana, încruntându-se uşor a aducere aminte – parcă citise ea ceva într-o carte – se lumină, îl mângâie pe Moş Martin pe botic şi îl întrebă cu dragoste:

- Şi cine ar trebui să spună acele vorbe, ursuleţule drag? Care sunt cuvintele, îţi aminteşti?

Ursuleţul era tare încurcat. Îngândurat, se îndreptă spre carapacea Ţestoasei, se căţără cu chiu cu vai – îl ajută şi poneiul alb, împingându-l uşor de la spate – după care păru că adoarme adânc. Toţi eroii din poveste se adunară jur-împrejur, spre a-i veghea somnul, sau, după cum sperau ei, aducerea aminte. Orele treceau, noaptea se adâncea, până ce fură cu toţii furaţi de oboseală, genele li se îngreunară şi adormiră visând despre insule plutitoare, Râul fără Nume şi Marea cea Mare. În zorii zilei Moş Martin se trezi primul, căscă îndelung şi, nici el nu ştia de ce, se trezi vorbind de unul singur, după cum urmează:

- Te salut, făptulă dlagă. Ivilea ta mă feliceste. De unde vii tu, jucălie, insulă plutitoale, oale esti o viesuitoale de la Malea cea Male?

Insula se opri imediat din mersul ei de neînțeles pe apă. Acum, fie vorba între noi, nimeni nu avea de unde şti că, peste noapte, Spiriduş se arătase o clipită în jurul focului de tabără şi, agitându-şi poznaş aripioarele, îi şoptise ursuleţului câteva cuvinte anume în ureche, aşa, de aducere aminte...

- Hm, oare cine să fie, cine să fie?

Vorbele răsunară de pretutindeni şi de nicăieri. Eroii din poveste, treziţi devreme dintr-un somn adânc, priveau nedumeriţi în zorii dimineţii şi nu vedeau printre copaci decât malurile Râului fără Nume, Corabia Măiastră şi pe ei înşişi răsfiraţi în jurul a ceea ce va fi fost un foc de tabără. Primul care îi lămuri fu ursuleţul Moş Martin căţărat pe carapacea Ţestoasei, care mai dormita încă.

- Psssssttt! le zise el prietenilor, ducându-şi lăbuţa la botic. A volbit Insula Plutitoale.
- Hmmmmm, se auzi din nou acelaşi glas misterios. Cine mă numeşte Insulă Plutitoale?

Acum eroii noştri nu mai îndrăzneau să spună nimic. Niciunuia nu îi veni să îşi creadă urechilor şi mulţi se frecau la ochi şi se ciupeau de vârful nasului – sau al boticului – pentru a se dumiri dacă nu cumva visează încă. O Insulă Plutitoare, treacă-meargă, dar şi vorbitoare pe deasupra, era prea de tot. Aşa ceva întâlneai doar în basme.

- Foarte ciudat tărâmul ăsta sălbatic, continuă glasul necunoscut, şi tuturor le păru că le vorbeşte un bătrân cumsecade. Le mai veni inima la loc, dar tăceau mâlc.

- Toată lumea se miră că sunt o Insulă Plutitoare. Ce vieţuitoare fără minte. Parcă nu ar mai fi văzut în viaţa lor aşa ceva. Era foarte bine la Marea cea Mare.

Şi Insula încheie cu acelaşi oftat pe care eroii îl auziseră cu o seară înainte. Imediat după aceea simţiră câţiva picuri pe obraji, picuri ce se transformară în curând în picături dese, deşi pe cer nu era niciun nor de ploaie. Pisicuţele sălbatice începură să îşi lingă blana şi plescăiră nedumerite din limbile lor micuțe. Luminat de un gând, iepuraşul Urechilă culese un picur, îl gustă cu atenţie, după care zise:

- Sunt lacrimi. Insula Plutitoare plânge.

Lacrimile încetară să mai cadă din coroana arborilor răspândiţi pe insulă. Se uitau unii la alţii şi nu ştiau ce să mai spună. Ursuleţul Moş Martin se hotărî atunci să mai încerce o dată.

- Te salut, făptulă dlagă. Ivilea ta mă feliceste. De unde vii tu, jucălie, Insulă Plutitoale, oale esti o viesuitoale de la Malea cea Male?

Tăcere. Apoi, acelaşi glas, parcă puţin bănuitor:

- Mda, mda, ursuleţule, ai rostit bine cuvintele. Aproape fără greșeală. Tu trebuie să fii. Te căutam de foarte multă vreme. De când anume, nu mai ştiu, am tot plutit până am uitat de ce plutesc. Între timp văd că am ajuns în acest Ţinut Sălbatic şi tare mi-e teamă să nu mă fi abătut din căutarea mea. Nu mai cunosc foarte bine drumul şi mi-e teamă că nu mai ştiu unde să ajung şi nici de unde am plecat. Mi-e tare dor de casă, de Marea cea Mare, mai zise Insula Plutitoare, după care începu iar să lăcrimeze.

Eroilor noştri li se făcu atunci tare milă de sărmană insulă şi se căutară care mai de care de batiste şi batistuţe, pe care nu ştiau cum să i le ofere straniei făpturi, aşa că se şterseră ei de apa sărată ce le uda necontenit feţele. Nu se putea şti dacă nu cumva printre lacrimile insulei nu se strecuraseră ceva lacrimi de-ale lor... Sânziana, amintindu-şi cum se pierduse ea odinioară în Lumea Poveştilor, fără să mai ştie drumul către casă, se hotărî să intervină, ştergându-şi propriile lacrimi.

- Nu mai plânge, Insulă Plutitoare! Te înţeleg foarte bine. Suntem şi noi pierduţi şi rătăciţi în drumul spre Marea cea Mare. Poate vom merge împreună acolo de unde nu îţi aminteşti să fi plecat, dar unde te poartă dorul neîncetat.

- Cine să fie oare, cine să fie? se auzi glasul molcom al insulei.

- Sunt eu, Sânziana, Prinţesă a Lumii Poveştilor, aflată într-o călătorie dincolo de orizont, către Marea cea Mare! zise fetiţa cu toată fiinţa ei.

- Hmmm. Da, aşa este, Sânziana, pe tine te căutam, acum parcă îmi amintesc. Dar te aflu numai cu un ursuleţ, şi trebuia să fiţi mai mulţi, mult mai mulţi temerari... Aşa mi s-a spus.

Atunci eroii noştri strigară toţi deodată, uşuraţi şi fericiţi, de nu se mai înţelegea nimic:

- Suntem şi noi, suntem şi noi, Insulă Plutitoare!
- Cine ţi-a spus?
- Când ţi-a spus?
- L-ai văzut pe Vulturul Pleşuv, pe bravul nostru căpitan?
- De când ne cauţi, tare demult ne cauţi?

- Cum este la Marea cea Mare, cum e dincolo de orizont, e cale lungă şi e primejdie mare?

Insula începu atunci să râdă încetişor, se roti jur-împrejur, de îi ameţi pe toţi prietenii ei, şi rosti cu multă, multă bucurie:

- Dragii mei, ce bine îmi pare să vă întâlnesc! Foarte îndelungată căutare! La drum, căci e primejdie mare!

Şi, în uralele nesfârşite ale eroilor din poveste, printre bătăi din aripi, scufii aruncate în aer, nechezat şi mieunat, insula porni deîndată într-o nouă călătorie, către Marea cea Mare... Înainte, şi noi înainte în poveste, căci până departe mult mai este!

Pe Râul fără Nume se zărea Insula Plutitoare, ducând cu ea către necunoscut o armată de pisicuţe sălbatice, vulturi pleşuvi, bufniţe sperioase, pitici poznaşi, iepuraşi drăgălaşi, ce mai, întreaga Lume a Poveştilor. Era veselie mare, se cântau cântece piticeşti, de ai fi zis că eroii noştri plecaseră în vacanţă, către marea cea mare. Numai Mugurel, viteazul din poveste, călare pe poneiul negru-negru cu o stea în frunte, privea încruntat şi îngândurat malurile tot mai ameninţătoare ale Ţinutului Sălbatic. Nu se putea şti ce se ascunde dincolo de ele şi ce primejdii neprevăzute se puteau abate oricând asupra straniului petec de pământ de pe firul apei. Degeaba încerca voinicul să afle ceva de la Insula Plutitoare. Aceasta părea că nu îşi mai aminteşte nimic din călătoria ei dinspre marea cea mare. Era bucuroasă nespus că îşi aflase prietenii şi cu asta misiunea ei ajunsese, cum s-ar zice, la bun sfârşit. Tare uitucă insulă, şi nu e de mirare că se înţelegea de minune cu ursuleţul Moş Martin. Doar câţiva dintre temerari împărtăşeau temerile voinicului Mugurel: piticul Gnom, contele Urechilă şi ducele Căluţ, toţi oşteni de încredere odinioară, în călătoria spre Trecătoare, în căutarea Luminii. Reuniţi la sfat de taină, departe de hărmălaia celorlalţi, aceştia îşi spuneau vorbe îngrijorătoare.

- Ceva nu este în regulă cu Insula Plutitoare, începu Mugurel.

- Nu cred că ne ascunde ceva, dar are mintea cam zdruncinată. Plânge din te miri ce şi nici nu mai ştie când, de unde şi

cum a ajuns până aproape de Lumea Poveştilor, continuă contele Urechilă, care, fiind mare cititor de cărţi felurite, chiar şi medicale, se grăbi să adauge: Îi recomand o cură de băi naturale în apă de mare.

Piticul Gnom se opri din pufăit, îl privi cam lung pe iepuraşul Urechilă, şi adăugă într-o doară.

- Mda, conte, ai glăsuit cum nu se poate mai bine. Ca să vezi întâmplare, noi mergem tocmai către marea cea mare, dacă nu ai uitat, cumva.

Eroii râseră pe înfundate, gândind că prea multe cărţi citite îl cam încurcau uneori pe urecheatul învăţat. Iepuraşul îşi agită urechile, după care se declară de acord.

- Aşa este, prietene. Asta vroiam să spun şi eu. Tocmai ce mi-ai luat vorba din gură. Ce minunată întâmplare şi potriveală, cu marea cea mare. Când vom ajunge acolo, de bună seamă că insula îşi va aminti totul.

- Mi-e să nu fie prea târziu, interveni, cu un nechezat vioi, ducele Căluţ. Poneiul negru-negru îl aprobă imediat, nechezând şi el scurt.

- Eu nu sunt aşa de sigur că vom ajunge acolo prea curând, reveni Mugurel.

Eroii îl priviră nedumeriţi. Voinicul, privind în zare, spuse grav:

- Voi nu aţi văzut că nu e cu putinţă să ne apropiem de Orizont? În fiecare dimineaţă acesta se îndepărtează de noi, de parcă ne-ar face mereu în ciudă.

Căzură cu toţii pe gânduri. Aşa era, Orizontul părea foarte misterios, orice ar fi făcut drumeţii, nu era cu putinţă să stai de vorbă cu el aşa, despre una, despre alta, cum ar fi despre Vulturul Pleşuv, îşi ziseră toţi în gând, cu capetele în pământ. Piticul Gnom rupse primul tăcerea, după un pufăit sănătos din pipă:

- Propun ca, împreună cu toţi piticii mei, să reluăm în stăpânire Corabia Măiastră şi să pornim înainte, în recunoaştere. Mi-e ca insula să nu se îndrepte, neştiutoare şi uitucă, înspre cine ştie ce primejdie.

- Ideea ta e strălucită, prietene, se grăbiră să fie întru totul de acord ceilalţi. Fii numai cu băgare de seamă!

- N-aveţi grijă. Nu s-a născut ea încă întâmplare să îmi scufunde corabia! se făli, mândru, piticul Gnom.

Iepuraşul Urechilă se opri, în ultimul moment, să îi amintească prietenului său că măiastra lui corabie plutea doar de câteva zile, răstimp în care nu prea dăduseră piept cu cine ştie ce primejdii... Zis şi făcut, piticii trecură la bord, înălţară şi câteva pânze, după care porniră înainte în urale, dispărând în curând după un cot al râului. În acea clipă Mugurel se încruntă din nou. Planul părea prea uşor. Şi dacă piticii se vor rătăci în Ţinutul Sălbatic?

Nici nu ştia Mugurel câtă dreptate avea şi cât de mult se înşela, totodată. Cineva urma a se rătăci de cursul Râului fără Nume, în hăţişurile Ţinutului Sălbatic, dar nu despre pitici avea să fie vorba... Iar noi, dacă vrem să aflăm cine se va pierde de calea către marea cea mare, să nu mai stăm cu ochii la soare; povestea nu ne aşteaptă, ea merge înainte, nu are răbdare!

În înserare, Mugurel, ducele Căluţ şi contele Urechilă priveau îndelung şi tot mai neliniştiţi înspre zare. De când plecaseră piticii, niciun semn, nicio chemare, nicio solie dinspre Corabia Măiastră, nimic, parcă i-ar fi înghiţit împreună şi zarea şi marea cea mare. Cu chiu, cu vai, cu greu fură convinşi câţiva vulturi pleşuvi să se ridice în zbor, nu prea înalt însă, şi să purceadă în recunoaştere. Nu se mai auzi nimic dinspre ei, şi gândurile tuturor se înnegurară tare, până când, în după-amiaza târzie, toţi ceilalţi vulturi pleşuvi luară o hotărâre: să plece în căutarea căpitanului lor şi a celorlalte zburătoare ce se pierduseră dincolo de zare. În zadar se rugară de ei eroii din poveste să nu se încumete în depărtări, că e primejdie. Vulturii plecară tare pleşuvi fâlfâind din aripile lor maiestuoase, petrecuţi de lacrimile celor rămaşi pe Insula Plutitoare. Se vor mai întoarce ei, oare?

Deodată, în lumina asfinţitului, un punct negru putu fi zărit în zare. Se auziră, pierdute în mari depărtări, şi câteva sunete de corn, dar nu se putea şti dacă erau semnale de voioșie sau de avertizare.

Sânziana, ursuleţul Moş Martin, iepuraşii, pisicuţele şi bufniţele se bucurară totuşi tare-tare. Mugurel, contele Urechilă şi ducele Căluţ se încruntară într-o temere mare. Ţestoasa scoase o clipă capul de sub carapace, după care şi-l ascunse degrabă la loc. Insula Plutitoare începu să tremure şi să se frământe, cuprinsă de un zbucium de neînţeles. Primii care abandonară insula fură şoriceii, despre care uitaseră cu toţii de când plecaseră din Codrul Fermecat. Chiţăitoarele se ascunseseră dibace până în acel moment, de frica pisicuţelor sălbatice. Iepuraşul, care citise foarte multe cărţi, îşi pleoşti imediat urechile şi zise temător, privind şoriceii grăbiţi să ajungă înot la mal:

- Prieteni, nu e semn bun. Ne aşteaptă o încercare cum nici cu gândul nu gândim. Eu spun să ne pregătim de luptă. Şi mai ales de înot către malurile Ţinutului Sălbatic.

Insula Plutitoare începu să se agite şi mai mult. Părea că e pe punctul să se rupă în bucăţi. Pata necunoscută din zare se apropia vertiginos în zbor. Imediat, gândurile tuturor se întoarseră în trecut, către liliecii uriaşi şi bătălia de odinioară, de pe Râul fără Nume înspre izvoare. Pisicuţele îşi ascuţiră gheruţele, îşi zbârliră blana şi mieunară mai degrabă înfricoşate. Bufniţele fâlfâiră scurt din aripi şi o şi ţâşniră către malurile Ţinutului Sălbatic, purtându-şi în zbor prietenele pisicuţe, fără a mai aştepta pe nimeni şi nimic. Ţestoasa se furişă, tăcută, în apă. Licurici se ascunse bine-bine între cârlionţii fetiţei. Iepuraşii fremătau din boticuri şi îşi tot lungeau urechile în depărtare, privind nehotărâţi către contele Urechilă. Aşteptau un semn din partea lui. Ducele Căluţ se apropie repede cu Sânziana şi cu ursuleţul Moş Martin în spinare, nechezând puternic. Mugurel îşi scoase săbiuţa micuţă-micuţă, de ai fi spus că e de jucărie, şi o îndreptă către făptura ce înainta dinspre asfinţit, dinspre marea cea mare, de dincolo de zare. Aceasta răspândi atunci, pentru prima dată, o lumină orbitoare. Brusc se auzi glasul tremurat al Insulei Plutitoare:

- Dragii mei, mi-am amintit câte ceva din drumul meu dinspre marea cea mare. Se apropie o primejdie care seamăn nu are. E o zburătoare cu corp de şopârlă şi cu gheare, ce scoate foc pe nări şi e fioroasă tare. Nu mai ştiu cum îi spune pe nume...

- E un balaur, Insulă Plutitoare, rosti scurt iepuraşul Urechilă, după care înghiţi în sec.

- Aşa e, aşa e, fu de acord Insula Plutitoare. Vă sfătuiesc să vă adăpostiţi din calea lui, nu îl puteţi înfrunta.

- Dal cum, dal cum? întrebă tremurând ursuleţul Moş Martin, pitit în spatele Sânzianei, de unde se gândea că o putea apăra mai bine pe prinţesa inimii sale...

- Hm.... se gândi Insula Plutitoare. Prieteni dragi, nu aveţi altă şansă decât Ţinutul Sălbatic. Am să vă las la mal.

Dar insula nu mai avu vreme să îşi ducă prietenii la mal. Balaurul era foarte aproape şi arunca valuri de foc pe nări, pârjolind totul în cale. Fiecare se aruncă în apă şi înotă din răsputeri înspre ce direcţie îi veni la îndemână. Iepuraşii o luară la dreapta, despărţindu-se astfel de pisicuţe şi de bufniţe; ducele Căluţ se avântă curajos pe urmele iepuraşilor, doar Mugurel zăbovise cu săbiuţa îndreptată către duşmanul fioros din înălţimi. Dar nu pentru multă vreme. Cu o ultimă cutremurare, Insula Plutitoare dispăru sub apă, chiar înainte ca balaurul fioros să arunce o pală de foc peste ea. Mugurel şi poneiul negru-negru cu o stea în frunte rămaseră singuri în mijlocul Râului fără Nume, pentru a înfrunta duşmanul ce se arăta uriaș deasupra lor. Balaurul se oprise deasupra băieţelului şi îl privea curios cum îşi flutură săbiuţa către el. Monstrul zburător îşi întinse gâtul lung şi apucă tacticos în colţi săbiuţa, căreia Mugurel nu vru nicicum să îi dea drumul. Aşa se face că voinicul fu înălţat în aer şi se pierdu în înălţimi agitându-şi mâna liberă către botul imens al făpturii înfricoşătoare. Era o luptă foarte inegală, trebuie să se fi gândit poneiul negru-negru, în timp ce necheza îndelung în mijlocul apelor învolburate, pentru prima dată temându-se cu adevărat de soarta ce îl aştepta pe Mugurel, voinicul străin de aceste meleaguri, dar care se ivise, odinioară, din senin, pentru a apăra Lumea Poveştilor.

Şi în inima tuturor se cuibări aceeaşi întrebare: ne vom mai reîntâlni vreodată, oare?

Bufniţele sperioase zburară ce zburară prin Ţinutul Sălbatic, până ce oboseala fu mai mare decât teama de balaur, aşa că poposiră printre copacii ameninţători. Pisicuţele sălbatice, ce mieunaseră nevoie mare, acum tăceau mâlc, îşi lingeau blăniţa şi iscodeau atente în jur. Se înnoptase de-a binelea, aşa că deopotrivă pisicuţe şi bufniţe se simţeau, măcar astfel, în largul lor: nimeni nu vedea ca ele prin întunericul de nepătruns. Se vor fi gândit că, până la urmă, nu scăpaseră de soarta pe care le-o hărăzise ursuleţul Moş Martin: iscoade de nădejde prin Ţinutul Sălbatic. Dar cui să împărtășească ele ceea ce vedeau? Unde erau toţi prietenii lor, eroii din poveste? Rătăciţi, asemenea lor, prin cotloanele Ţinutului Sălbatic. Atente, pisicuţele purceseră la drum. Nu era vreme de pierdut. Trebuia să iasă cumva la liman, deşi nu știau încotro era indicat să îşi îndrepte paşii. Toate erau însă de acord că în preajma Râului fără Nume era primejdie mare. Nu că le-ar fi folosit mare lucru, întrucât habar nu mai aveau încotro va fi fost firul apei.

Pisicuţele ciuleau urechile, mijeau ochii sclipitori în noapte, atingeau cu mare fereală pământul cu lăbuţele, îşi zburleau blăniţa, îşi fremătau neîncetat boticul şi mustăţile, dar nu simţeau nimic. Parcă nu era nici ţipenie de vieţuitoare în Ţinutul Sălbatic. De la o vreme începură să se întrebe de ce i se spunea Ţinutul Sălbatic. După alt răstimp căzură de acord că, la urma urmei, puteau fi la fel de bine în Codrul Fermecat; ba chiar acolo măcar aveau ceva de furcă printre atâtea pozne şi păcăleli pe care le pregătea Codrul, pe când aici, nimic. În scurt timp, pisicuţele şi bufniţele nici nu mai erau atât de sălbatice şi de sperioase. Adevărul e că începuseră să se plictisească înfruntând tăcerea şi nemişcarea Ţinutului încremenit. Se gândeau cu nostalgie până şi la balaur, cel puțin pe Râul fără Nume se mai întâmpla câte ceva de care să te sperii. Pe când aici, doar luna putea fi zărită printre coroanele copacilor. Dar luna nu era o primejdie cine ştie ce, ba chiar dimpotrivă. În fiecare dimineaţă, pisicuţe şi bufniţe o priveau cu jind şi cu mare părere de rău cum dispare de pe cer şi odată cu ea şi noaptea. Luna şi noaptea erau dintotdeauna cei mai buni prieteni ai pisicuţelor şi ai bufniţelor.

Tocmai chibzuiau dacă nu ar fi mai bine să se adune şi să depene poveşti şi amintiri din vremurile de odinioară, când se auzi un sunet straniu, departe, în noapte. Părea că cineva plânge într-un fel tare ciudat, cum nu mai cunoscuseră vreodată. Ţi se rupea inima când deslușeai sunetul acela prelung şi trist. Atât le trebui pisicuțelor şi bufnițelor. Uitând că ar trebui să se teamă, o şi porniră într-un iureș printre copaci şi tufe, bucuroase că aveau ce iscodi. Poate că, până la urmă, şi Ţinutul Sălbatic ştia ceva pozne. Nu s-ar fi mirat să îl afle pe Spiriduş făcând haz de ele şi suflând din vreun corn de curând inventat. Adevărul e că uitaseră complet de balaur. Parcă nici nu ar fi fost.

Dar nu era Spiriduş. Pisicuţe şi bufniţe priveau mirate către o făptură cum nu mai întâlniseră niciodată. Tare caraghioasă, îţi venea să şi râzi, dar ţi se şi făcea milă de ea. Urechile clăpăuge, nu avea mustăţi, botul prea mare, blana prea lungă şi prea aurie, coada prea scurtă şi, pe deasupra, ființa era prea greoaie să se poată căţăra, la nevoie, în copaci. Fără doar și poate, era cel mai neajutorat animal pe care pisicuțele îl zăriseră vreodată. Ce să te faci cu el? Ţi se rupea inima numai când îl vedeai cum le privea speriat şi dezorientat, scurmând cu ghearele în pământ. Măcar avea gheare. Pisicuțele hotărâră pe loc să îl salveze pe bietul animal care s-ar fi prăpădit fără ajutorul lor, nu încape îndoială. Îl înconjurară din toate părţile mirosindu-l curioase, până când, sărmanul de el, îşi luă inima în dinţi, se încordă pe cele patru picioare şi scoase un sunet scurt din botul prea mare şi fără mustăţi. Pisicuţele se uitară unele la altele şi se prăpădiră de râs. Ce animal nostim, se pare că nici să miaune nu ştia. Prăpăditul. Şi uită-te numai la el cum le privea tare-tare uimit cum se tăvălesc pe jos de râs. La ce s-o fi aşteptat? Să sară în tufişuri speriate? Dintr-atât? Mare aiurit auriul ăsta. Acum, punându-şi botul pe picioarele din faţă, îşi pleoşti şi mai mult urechile clăpăuge şi începu să scâncească. Mai avea puţin şi plângea, ce mai. Una dintre pisicuţe, cea mai fâşneaţă din toate – odată prinsese un şoricel de coadă, dar îi dăduse drumul, căscata – începu să îi vorbească ghemotocului auriu.

- Miau, miau, auriule, noi suntem pisicuţele sălbatice, iscoade din Lumea Poveştilor. Nu îţi fie teamă, te vom salva de îndată, numai să ne spui cine eşti şi de unde vii.

Ghemotocul auriu le privi printre urechile clăpăuge, mai scânci de câteva ori, după care îndrăzni şi zise:

- Ham, ham, eu sunt un căţeluş fioros şi nu mi-e teamă de nimeni, pisicuţe zăpăcite ce sunteţi voi.

Pisicuţele se priviră nedumerite. Căţeluş? Ce o fi aia? Şi de ce sunt ele zăpăcite? Nu era prea politicos auriul. Să îl mai salveze oare? se gândiră ele, cam supărate. Să vedem, ce mai zice, apoi hotărâm.

- Şi mă rog de unde vii tu, căţeluş fioros, şi ce faci aici, în Ţinutul Sălbatic?

Auriul ridică botul, acum parcă ceva mai sigur pe el şi, deloc fioros, răspunse de îndată:

- M-am rătăcit în pădure şi caut drumul spre casă. Dar voi ce faceţi aici?

Pisicuţele se priviră mirate. De unde apăruse ghemotocul ăsta neajutorat, dacă Ţinutul Sălbatic nu era casa lui? Mare mister.

- Noi fugeam din calea balaurului şi ne-am pierdut de prietenii noştri. Trebuia să ajungem la marea cea mare, dincolo de orizont.

Căţeluşul, tot mai încrezător, le cerceta atent. Fără îndoială, pisicuţele astea erau cam într-o ureche.

- Nu există balauri înspăimântători şi nu poţi să ajungi dincolo de orizont, decât în poveste, asta o ştie oricine. Sunteţi nişte pisicuţe foarte zăpăcite, v-am spus eu.

- Zăpăcit eşti tu, auriule, se supără fâşneaţa, nu vezi că nici să miauni nu ştii?

- Dar măcar ştiu să latru. Am învăţat acum o săptămână. Încă mai exersez.

Pisicuţele fură tare descumpănite de răspunsul auriului. Deodată înţeleseră. Era un pui, sărmanul. Pe loc îl iertară că nu era pisică şi hotărâră să îl înveţe, cu răbdare, cum să se descurce în viaţă.

- Auriule, te vom învăţa noi cum să miauni. Lasă lătratul, că nu te ajută la nimic, cu el nu ajungi departe. Vrei să vii cu noi?

Căţeluşul se uită cu milă către pisicuţele aiurite, care credeau că în lumea asta mare există balauri, că poţi să ajungi dincolo de orizont şi că dulăii ar trebui să miaune. Ia să se fi întâlnit ele cu un doberman sau un Saint-Bernard, alta era povestea. Însă, până una-alta, se hotărî să le accepte aşa cum erau, cam aiurite. Cel puţin avea cu cine vorbi, căci se plictisise de unul singur prin pădurea fără de sfârşit. Dar o șotie tot le va juca el, ca să se răzbune.

- Vin cu voi, cu o condiţie.

Pisicuţele ciuliră urechiuşele. Auriul mai punea şi condiţii, auzi la el! Curioase, aşteptară.

- Să vă învăţ să lătraţi. Nu e aşa de greu, să ştiţi.

Şi porniră împreună prin Ţinutul Sălbatic, lătrând şi mieunând într-o mare veselie. Dacă iepuraşul Urechilă, mare cititor de cărţi, s-ar fi aflat printre ei, le-ar fi spus pisicuţelor că se întâlniseră cu un cocker spaniel, specie dispărută tare demult din Lumea Poveştilor, a cărei principală îndeletnicire era să alerge toată ziua după pisicuţe sălbatice. Poate era mai bine că iepuraşul lipsea. Pisicuţele nu l-ar fi crezut.

Adânc şi mai adânc, în Ţinutul Sălbatic, iepuraşii ţopăiau dezordonat, înfricoşaţi de balaurul înfiorător, speriindu-se de propria umbră, temători de liniştea şi întunericul din jur, îngroziţi că nu mai ştiau încotro se îndreaptă, unde se află şi când se vor reîntâlni cu prietenii lor. Ce mai, în cele din urmă ajunseră într-atât de înspăimântaţi încât se adunară cu toţii grămadă, îşi ascunseră ochii după urechile clăpăuge şi stăteau aşa, nemişcaţi în noapte, cu inima bătându-le tare-tare, repede-repede, visând la imaşurile lor înflorite din Comitat, la un morman de morcovi dulci şi la cel puţin o varză mare şi verde, numai bună de ronţăit. Ca să fim corecţi, unul poftea o varză roşie.

După o vreme urechile pleoştite peste ochi numai ce auziră sunetele înfundate în depărtare, aşa, ca şi cum cineva sau ceva ar fi bătut mărunt, neîncetat, pământul. Pe măsură ce zgomotele supărătoare şi de neînţeles sunau tot mai aproape şi mai aproape, inima iepuraşilor bătea tot mai repede şi mai repede, aşa că la un

moment dat sărmanilor urecheaţi nici nu le mai sună nimic altceva în minte decât tumultul propriilor inimioare. Dar nu ar fi îndrăznit să se mişte niciun deget. Ce mai, când poneiul alb se opri din galop, purtându-i în spate pe prinţesa Sânziana şi pe zăpăcitul de Moş Martin, fetiţa şi ursuleţul se gândiră foarte încurcaţi dacă nu cumva întâlniseră o ciudată sculptură iepurească înălţată în mijlocul Ţinutului Sălbatic. Lipseau doar straturile de morcovi. Ducele Căluţ fu primul care încercă să lămurească situaţia, aşa că necheză puternic şi bătu din copite. În acel moment bieții iepuraşi numai că nu leşinară de frică, lor li se părea că balaurul fioros i-a aflat şi urmează să îi pape repede-repede, pe nerăsuflate, aşa, cam cum ai ronțăi o varză roşie vara pe înserate. Şi la desert, un morcovel dulce, treacă-meargă. Cum nu era de glumă cu sărmanele făpturi, Sânziana se hotărî să le vorbească pe îndelete. Aşa că spuse o poezie pe care o învăţase ea odată, demult, nu se mai ştie când.

- Iepuraş, drăgălaş, ai fugit peste imaş, şi te-ai dus, colo sus, între tufe te-ai ascuns, dar Codău, câine rău, te-a gonit din cuibul tău, şi-ai plecat, supărat, în cel Codru-ndepărtat.

Atunci urecheații se liniştiră ca prin farmec. Era cântecelul lor anume, pe care contele Urechilă îl citise într-o carte şi pe care îl cântau și dansau în fiecare noapte cu lună plină, pe câmpiile înflorite ale Comitatului, doar atât că nu prea înțelegeau ce o fi cu acel Codău, câine rău. Dar până una-alta, ce mai bucurie și veselie când văzură că s-au reîntâlnit cu Sânziana. Țopăiră iepureşte printre picioarele ducelui Căluţ, până ce aiuritul de ursuleţ căzu în mijlocul blăniţelor catifelate şi neastâmpărate şi fu aruncat în aer neîncetat, iar şi iar, până nu mai ştiu unde e cerul înstelat şi unde e pământul întunecat. Licurici se zbenguia pretutindeni, printre urecheaţi şi cârlionţi, iar întreaga lume se învârtea în capul lui Moş Martin, îi vâjâiau urechile şi, ce fu mai grav, îşi pierdu ochelarii.

- Oplisi, stasi, nu mai pot, iepulasi dlăgălasi, plinsesă, salvează-mă, ajutoooool!!!

Dar Sânziana se prăpădea de râs în mijlocul hărmălaiei şi se părea că uitaseră cu toţii de balaur şi de Ţinutul Sălbatic şi nu băgară de seamă cum dintr-un tufiş îi priveau doi ochi strălucitori. În cele

din urmă făptura necunoscută şi nevăzută îşi drese glasul şi spuse tare, că să se facă auzită de către toţi:

- Hm, hm, hm-hm, dessstul cu joaca, trebuie sssă pornim la drum.

Deîndată iepuraşii se așezară pe lăbuțele dinapoi, îşi lungiră urechile şi începură să freamete din boticuri către tufişul vorbitor. Inimile le bătură iar mai cu zor, dar, fiind alături de Sânziana, sperau că nimic rău nu li se va întâmpla. Fetiţa nu era însă la fel de sigură. Ba chiar se întrebă dacă nu cumva balaurul are darul cuvântării. În cele din urmă ursulețul Moş Martin, care nu vedea mai nimic fără ochelari, cu atât mai mult noaptea, se îndreptă curajos către tufiş.

- Cine esti tu, viesuitoare fălă nume, cale ne întlelupi nouă joaca, şi cu ce dlept? Volbeste, altfel fulia mea se va abate asupla ta, stlăine!

Acum e drept că iepuraşii, Sânziana şi ducele Căluţ mai degrabă fură cât pe-aci să pufnească în râs auzind cum îl înfruntă ursulețul pe necunoscutul din tufiş, dar imediat le veni inima la loc şi păşiră alături de bravul lor prieten, către cele două luminițe strălucitoare în noapte.

- Da, da, vorbeşte, spune cine eşti şi ce doreşti de la noi, voce fără de nume! ziseră ei într-un glas.

Cele două luminițe scânteiară parcă şi mai tare, după care vocea se desluși, puţin temătoare:

- Mă ssscuzaţi, dar sssunt un messsager de la contele Urechilă. Urmaţi-mă, ca sssă îl reîntâlniţi cât mai curând. Vă aşşşteaptă către ssssoare-apune.

Eroilor noştri deîndată le tresări inima de bucurie. Aşadar contele nu se pierduse de ei! Dar imediat ducele Căluţ necheză, bătu din copită şi se răsti la necunoscut:

- Şi de ce nu vine el şi te trimite pe tine? Cum putem avea încredere în doi ochi strălucitori ce apar aşa, pe neaşteptate, în noapte, în mijlocul Ţinutului Sălbatic?

- Contele ssse grăbeşşşte către bârlogul unuia de-i ssspune balaurul fiorosss, eu nu-l cunosssc. Dar nu e vreme de pierdut. Mi-a zisss sssă vă ssspun o poezie, care sssună cam aşşşa: „Iepuraşşş,

drăgălaşşş, ai fugit pessste imaşşş, şşşi te-ai dusss, colo susss, între tufe te-ai assscunsss, dar Codău, câine rău, te-a gonit din cuibul tău, şşşi-ai plecat, sssupărat, în cel Codru-ndepărtat.”.

Iepurașii ţopăiră fericiţi auzind cuvintele, dar Sânziana se încruntă deîndată. Oare de când pândea prin tufişuri necunoscutul? Apucase să audă de la ea cântecelul? Puteau avea încredere în el?

- Dar ce eşti tu, la urma urmei? întrebă îngrijorată fetița.

- Eu sssunt un vulpoi prietenosss, sssingurul din neamul meu de acessst fel. Am fugit de la Grădina Zoologică şşşi acum aşşş vrea sssă ajung înapoi. Nu îmi place în sssălbăticie. Mă primiţi cu voi?

Iepuraşii nu înțelegeau mare lucru: Grădina Zoologică, vulpoi, ce să fie toate astea? Nu existau în Comitat şi chiar în tot cuprinsul Lumii Poveştilor. Dar bietul animal părea tare speriat şi amărât acolo în tufiş, aşa că urecheaţii fură de acord să aibă grijă de un vulpoi aşa de singur. Doar Sânzianei ceva nu i se părea tocmai cum trebuie. Îşi aducea ea aminte câte ceva despre Grădina Zoologică, dar parcă acolo vulpea şi iepuraşii nu locuiau împreună. Până una-alta însă nu aveau încotro, aşa că porniră prin Ţinutul Sălbatic, împreună, către soare-apune, orientându-se după muşchiul de pe copaci. Ursulețul fu foarte fericit când vulpoiul prietenos îi întinse ochelarii pierduţi. Se pare că era, într-adevăr, un vulpoi tare de treabă, nu ca acel misterios Codău câine rău.

Poneiul negru-negru cu o stea în frunte galopa tare înverşunat prin Ţinutul Sălbatic, în căutarea voinicului Mugurel, furat din mijlocul râului de către şopârla zburătoare şi înfiorătoare. Poneiul era ultimul care îi văzuse pe cei doi, băiețel viteaz şi balaur fioros, pierzându-se departe, în înălţimi, către necunoscuta zare, către marea cea mare, acolo, unde apune luminosul soare. Nechezând deznădăjduit în mijlocul vâltorii, poneiul se jurase că nu se va opri din drumul său până ce nu îl va afla pe Mugurel; căluţul era foarte încrezător că băieţelul va răpune sălbăticiunea înaripată. Dar unde să fie aceştia, oare? Iar poneiul negru-negru fornăia şi necheza şi îşi scutura coama şi gonea neostenit în noapte, către nicăieri, către oriunde, către undeva unde nici cu gândul nu gândea.

La un moment dat numai ce îi răsări în cale o arătanie foarte stranie. În primul moment poneiul vru să necheze de bucurie, crezând că îl întâlnise pe unul dintre pitici. Apoi nechezatul i se curmă, căci băgă de seamă că făptura, deşi micuţă asemenea piticilor din Lumea Poveştilor, nu semăna întru totul cu aceştia. Mai pe scurt, nu avea scufie roşie, ci verde. În rest, stătea liniştit pe o buturugă, sprijinindu-şi faţa în palmă şi cotul pe genunchi, pufăind îngândurat dintr-o pipă, întocmai după cum făcea adeseori piticul Gnom. Fără să pară deloc surprinsă de apariţia poneiului, făptura se întrerupse din pufăit şi zise după cum urmează, de parcă l-ar fi cunoscut pe căluţul cu o stea în frunte de când era doar un mânz:

- Seara bună, poneiule călător. Pofteşte de te odihneşte. Te aşteaptă o mână de ovăz proaspăt şi o gură de apă limpede. Ţi-am pregătit de toate.

După care pufăi din nou, liniştit, din pipă. Poneiului negru-negru cu stea în frunte nu îi veni să-şi creadă urechilor. Era prea de tot. Păşind încet, se apropie de pitic şi necheză uşor, scutură din coamă, după care vorbi sigur pe sine.

- Nu e chiar aşa de bună seara, străinule. Eu sunt poneiul negru-negru cu stea în frunte şi îmi caut stăpânul, viteazul Mugurel, răpit de balaurul fioros. Dar tu cine şi ce să fii, oare?

- Ştiu totul despre tine, căluţule. Mi-a spus deunăzi Spiriduş. Eu sunt un elf, spirit al focului, al apei sau al vântului, încă nu m-am decis sigur, iar pe nume mi se spune Statu-Palmă-Barbă-Cot. Nu aş putea spune de ce mi se zice aşa.

După care elful îşi aşeză iar barba în palmă şi cotul pe genunchi şi stătu aşa, pufăind îngândurat. Poneiului îi veni să râdă de elful cam zăpăcit şi hotărî că era o vietate simpatică. Dar avea alte gânduri mai importante. Va să zică Spiriduş? Ciudată şi poveste asta, cu plecarea dincolo de zare. Părea tot mai mult că nu părăsiseră Lumea Poveştilor.

- Statu-Palmă-Barbă-Cot, dar cum de îl cunoşti pe Spiriduş?

- Ah, asta nici nu se mai poate şti. Dintotdeauna. Tot apare şi mă întreabă dacă m-am decis ce vreau să fiu, spirit al focului, al apei sau al vântului, după care dispare într-o clipită, spune că îl aşteaptă

treburi urgente în Codrul Fermecat. Pe unde o fi asta, nu ştiu, dar de, Lumea Poveştilor e fără de sfârşit.

Poneiul negru-negru cu o stea în frunte rămase mut de uimire. Va să zică elful ştia de Lumea Poveştilor, nu doar de Spiriduş? Tare straniu Ținutul Sălbatic. Curios, căluțul îşi plecă botul, culese o gură de ovăz, şi zise încet, cu ceva păreri de rău şi aduceri aminte.

- Statu-Palmă-Barbă-Cot, dacă ai şti tu că eu vin din Lumea Poveştilor, şi mi-e tare dor de casă, dar trebuie să îl aflu pe viteazul Mugurel şi pe toţi ceilalţi rătăciţi în acest Ţinut Sălbatic şi apoi să ajungem la marea cea mare... Parcă aventura nu se mai sfârşeşte niciodată, e cale atât de lungă până dincolo de zare....

Elful mai pufăi o dată, după care îi aruncă o privire neîncrezătoare poneiului şi spuse:

- Poneiule călător, îmi eşti simpatic, dar spui şi vorbe cugetate şi vorbe necugetate. Dincolo de zare, se poate, nu se poate să ajungi, nu ştiu, nu m-am încumetat niciodată să purced, om vedea. Până acum am fost prea ocupat cu alte gânduri, ştii tu, trebuie să aleg: spirit al focului, al apei sau al vântului? Grea alegere. Cât despre Ţinutul Sălbatic, baţi câmpii. S-or fi rătăcit prietenii tăi, se mai întâmplă dacă eşti neatent, dar Pădurea Vrăjită ni-i va înapoia ea cât de curând. Nimeni nu se pierde fără de urmă în Lumea Poveştilor.

Poneiul rămase încremenit. Nu ştia ce să mai creadă. Cu jumătate de voce, îndrăzni.

- Statu-Palmă-Barbă-Cot, tu vrei să spui că acum nu ne aflăm în Ţinutul Sălbatic, ci în Pădurea Vrăjită? Şi că aceasta face parte din Lumea Poveştilor?

- Sigur că da, căluţule călător. Se vede că eşti străin de aceste meleaguri. Ţinutul Sălbatic nu e aici, e mai către soare-răsare, dacă o apuci pe firul Râului fără Nume, către izvoare. Dar nimeni nu pleacă într-acolo, nu se ştie prea bine ce te aşteaptă prin acele părţi necunoscute, e mai înțelept să nu părăseşti Pădurea Vrăjită. E cel mai încântător loc din Lumea Poveştilor.

După care Statu-Palmă-Barbă-Cot mai pufăi o dată, hotărât, din pipă. Poneiul se ridică imediat în două picioare, necheză voios şi începu să tropăie din copite în jurul elfului.

- Suntem tot în Lumea Poveştilor? De necrezut! Ce veste bună îmi dai. Asta înseamnă că mă voi reîntâlni cu toţi prietenii mei?

- Poneiule călător, dacă ai terminat cu ovăzul, eu spun să plecăm. Dragonul ne aşteaptă de ceva vreme în peştera sa. Mugurel, de asemenea. Nu e vreme de pierdut. Vom pleca, se pare, cu toţii dincolo de zare, către marea cea mare.

Poneiul negru-negru cu o stea în frunte rămase înmărmurit în mijlocul Pădurii Vrăjite. Cum adică Dragonul îi aşteaptă? Păi nu era un balaur fioros? Pufăind pentru ultima oară, Statu-Palmă-Barbă-Cot mai spuse gânditor:

- Ştii, sărmanul Dragon are obiceiurile lui, e o făptură tare aşezată şi de ispravă. Doar astă seară ce a fost nevoie să se înalţe în zbor într-o misiune aparte. Spunea că trebuie să îi întâmpine cum se cuvine pe nişte călători nou-sosiţi pe firul Râului fără Nume dinspre Ţinutul Sălbatic. Nu era sigur că mai ştie să arunce foc pe nări, dar zicea că se va strădui să facă totul cum se cuvine. Mă uit la tine şi bag seamă că ceva nu a ieşit întocmai cum era plănuit, o fi zvârlit prea multe flăcări, îi e greu să îşi regleze tirul. Să mergem, poneiule călător, să mergem. Se apropie zorii. De acum se vor fi trezit deopotrivă Dragonul şi Mugurel. Ne aşteaptă să bem un ceai, sau o cafea, sau o cană cu lapte, fiecare cum doreşte. Dragonul e foarte primitor, e întotdeauna bucuros de oaspeţi.

Poneiului negru-negru cu o stea în frunte îi pieri suflarea de uimire. Apoi porni numaidecât în galop, purtându-l pe elf în spate, către sălaşul balaurului fioros. Pardon, către peştera Dragonului ospitalier.

Vă mai amintiţi desigur cum piticii cu scufii roşii, unii fără scufii, plecaseră înainte pe Râul fără Nume, la bordul Corabiei Măiestre, cu gândul să înfrunte primejdii de neînchipuit. Înaintau cu multă atenţie, cârmind încet la fiecare cot, încruntaţi şi pregătiţi să dea pieptul cu cele mai înfricoșătoare făpturi. Cu toţii pufăiau neîncetat, astfel că, din depărtare, deasupra râului şi al ţinutului se înălţa un nor gros de fum care dădea de ştire cam pe unde se aflau marinarii bărboşi. Şi se mişcă norul de fum ba mai încoace, ba mai

încolo, până ce se opri în loc. Ce să fie oare, ce să fie? La un moment dat numai ce văzură piticii un steag sau cam aşa ceva (contele Urechilă ar fi spus „blazon”), agăţat de o ramură mai joasă a unui copac, cum fâlfâia mândru deasupra Râului fără Nume. Apropiindu-se încet, putură admira o stemă desenată în mijlocul steagului, iar desenul nu arăta nimic altceva decât pe balaurul fioros, cu aripile desfăcute, cu coada îmbârligată pe după aripi, cu focul ieşindu-i năprasnic dintr-o singură nară, cu o căciulă de noapte pleoştită peste cap, cu ochii mari şi miraţi ce păreau mai degrabă tocmai treziţi din somn decât înfiorători. Piticii nu se putură stăpâni să nu zâmbească văzând aşa desen, parcă l-ar fi făcut cineva în joacă, vrând să-i înspăimânte pe cei care l-ar fi privit, dar, de fapt, stârnind doar voie bună. Ce mai, se vedea de la o poştă că balaurul din imagine era tare cumsecade şi doar îşi dădea aşa, puţină importanţă. Dar ce îi amuză peste măsură pe pitici fură cuvintele scrise dedesubt: „Bine aţi venit pe domeniul Dragonului ospitalier. Cazare, masă şi conversaţie asigurate. Tot înainte şi prima la dreapta. Acostaţi cu încredere şi strigaţi tare, poate dorm.”.

Deîndată piticii hotărâră în sinea lor că Ţinutul Sălbatic se poate să fi fost, la urma urmei, nu chiar aşa de fioros după cum îi era faima. Aşa că purceseră tot înainte şi în curând o cotiră prima la dreapta, către un debarcader ce se putea zări la picioarele unei stânci răzleţe. Cum am spune, ajunseseră la destinaţie. Se uitară ei împrejur, dar linişte şi nici ţipenie de Dragon. Soarele ardea sus pe cer, râul curgea alene alături de Corabia Măiastră şi piticii se gândiră că probabil balaurul trage un pui de somn aşa, de după-amiază.

- Eu spun să îl lăsăm să doarmă, să nu cumva să îl deranjăm, zise un pitic. La urma urmei măcar pe o nară tot poate să scoată flăcări şi, dacă se supără, vai de scufiile noastre.

- Ba eu zic să îndrăznim, pe stemă scria să strigăm tare dacă doarme. Prea vă temeţi pentru scufii, prieteni, mai adaugă al doilea pitic ce, trebuie să recunoaştem, nu avea de ce să îi fie teamă, îşi pierduse căciuliţa în focul de pe Insula Plutitoare.

- Ce-ar fi dacă am porni pâş-pâş înainte, pe tăcute şi pe nesimţite, să îl surprindem în somn şi să îl capturăm pradă de

război? interveni un al treilea pitic. Aşa scăpăm de orice necazuri şi ne păstrăm şi scufiile, mergem la sigur. Apoi odată Dragonul legat fedeleş, punem condiţii, culegem informaţii şi ne întoarcem învingători la Corabia Măiastră.

Toţi piticii fură de acord cu planul celui de-al treilea. Erau puşi pe fapte vitejeşti sau piticeşti, cum le mai zice în graiul lor. Aşa că porniră pâş-pâş înainte, urcară ce urcară pe brânci coasta abruptă, ajunseră în faţa unei peşteri imense şi stabiliră pe loc un plan de luptă bine pus la punct: se vor împărţi în două tabere. Cei cu scufii, la dreapta, cei fără scufii, la stânga, îl impresoară pe Dragonul adormit şi îl fac prizonier pe nepusă masă. Planul era clar, simplu, uşor de pus în aplicare, victoria, fără doar și poate. Zis şi făcut. Doar că imediat ce păşiră în peşteră fură nevoiţi să renunțe le orice tactică şi strategie piticească. Ceea ce îi aştepta înăuntru îi lăsă cu gura căscată deopotrivă pe vitejii cu sau fără scufii.

Chiar din capătul peşterii era întinsă o masă lungă, lungă, pregătită cu ceşcuțe şi farfurioare micuțe-micuțe, cu ulcioare şi ulcele pline cu băuturi felurite, cu scăunele care aveau fiecare pe spetează un cui sub care scria: „agăţătoare pentru scufie”. Pereţii erau acoperiți cu rafturi întregi cu cărți nenumărate, legate în piele, cu litere aurite pe cotor, aşezate în ordine desăvârşită, cam aşa, cât ai fi putut să citeşti într-o viaţă întreagă, dacă nu ai fi fost prea ocupat cu aventurile în Lumea Poveştilor. De undeva se auzea o melodie nostimă şi veselă, ceva de genul „Hai-hi, hai-ho, suntem pitici mişto” şi aşa mai departe, iar din capătul îndepărtat al peşterii îi priveau, de la o înălţime ameţitoare, doi ochi mari şi miraţi, deasupra cărora se iţea o scufie de noapte. Deîndată piticilor le pieri cheful de a-l mai împresura pe Dragon şi a-l lega fedeleş. Era o oarecare diferență de înălţime, doar dacă nu voiau să se urce unii pe umerii altora, iar la final cel mai de sus să îl roage frumos pe Dragon să îşi petreacă sfoara pe după aripi. Ce să mai lungim povestea, piticilor le cam dispăruse pofta de fapte vitejeşti şi ar fi dorit din toată inima să se afle din nou pe Corabia Măiastră navigând cu toate pânzele sus înapoi către Insula Plutitoare şi de acolo direct acasă, în Codrul Fermecat. Dinţii tuturor începură să tremure, desigur de frig şi nu de

frică, era cam rece în peşteră, fură de acord într-un gând. Cel de-al treilea pitic, ce avusese ideea iscusită a planului de luptă, zise:

- Dragilor, voi credeţi că Dragonul a pregătit această masă ca să ne pape la aperitiv?

- Poate vrea să ne aşeze pe scăunele şi apoi să ne prăjească dintr-o singură suflare, adăugă un alt glas tremurat.

- Şi să ne stropească pe fiecare cu vin sau cu alte licori de prin ulcele, ca să fim mai gustoși? îşi dădu cu părerea primul pitic.

Piticul Gnom îşi luă atunci inima în dinţi şi ordonă întregii armate:

- Fraţilor, nu putem da înapoi, am fi de râsul întregii Lumi a Poveştilor. Eu spun să ne apropiem vitejeşte, poate îl păcălim. Om fi noi micuţi, dar suntem mulţi, iar unde-s mulţi, piticimea creşte, spune o vorbă din bătrâni. Înainte pe două coloane. Cei cu scufii la dreapta, cei fără scufii, la stânga. Şi încercaţi să păreţi cât mai fioroşi. Nu disperaţi, gândiţi-vă cum odinioară am străbătut cotloanele unei alte peşteri şi tot am răzbit la lumină.

Zis şi făcut, doar că dacă i-ai fi întrebat pe fiecare în parte, cu toţii ar fi răspuns că ar fi preferat oricând o reîntâlnire cu liliecii decât o confruntare cu Dragonul, fie el fioros sau ospitalier.

Sânziana se trezi în pătucul ei şi imediat privi către şemineu. Vulturul Pleşuv era tot plecat, iar fetiţa se încruntă deîndată. Ce să i se fi întâmplat? De prea multă vreme nici urmă de căpitanul înaripat, acesta îşi purta zborul departe, iar acum nu mai avea cine să îi vegheze fetiţei somnul lin. Sânziana se repezi către camera părinţilor, dar acolo era linişte şi pustiu. Fetiţa se uită îndelung la ecranul stins al computerului şi, în cele din urmă, îndrăzni să întrebe, fâstâcită:

- Computel mistelios, nu stii tu pe unde o fi hălăduind Vultulul Plesuv?

Dar fetiţa nu primi niciun răspuns. Doar tăticul se înţelegea cu ecranul pătrăţos, tot ţăcănind litere pe tastatură. Sânziana reuşise să înveţe câteva dintre semnele misterioase, dar se poticnise la atunci când trebui să scrie „Ana are mere". Oricum ar fi făcut, îi ieşea mereu „Ana ale mele". Tăticul îi spusese că atunci când va scrie corect, îl va

putea întreba pe computer unde este Vulturul Pleşuv, iar computerul îi va răspunde numaidecât. Până atunci fetiţa tot privea nedumerită şi curioasă la ecranul buclucaş, care pentru ea era ca o fereastră către o altă lume. Fetiţa se gândea tot mai serios că Vulturul Pleşuv dispăruse în zbor fâlfâind din aripi prin această fereastră, atunci când se întrezărea un minunat peisaj cu o mare tare-tare mare. E drept, o problemă tot nu putea fi lămurită: cum de încăpuse uriaşul înaripat pe o fereastră atât de micuţă? Mare mister. Acum ecranul dormea, căci computerul se odihnea după un program foarte neregulat, iar fetiţa îşi făcea griji serioase pentru sănătatea lui. Oftând îndelung, Sânziana închise încet uşa şi plecă în vârful picioarelor din cameră, să nu deranjeze somnul computerului. Când se va întoarce tăticul de bună seamă că îi va spune ce a mai visat pătrăţosul şi poate astfel va afla pe unde s-o fi rătăcit bravul căpitan înaripat.

Ajunsă la parterul casei, Sânziana se îndreptă către bucătărie, unde ştia că trebuie să afle ceva cacao cu lapte. Aici o aştepta bunicul, pufăind din pipă şi citind ca de obicei foarte amuzat într-o carte mare şi lucioasă. Fetiţa se apropie pâş-pâş şi urmări cu mare atenţie literele de pe copertă, până ce îndrăzni să silabisească încet-încet:

- Car-tea zme-i-lor.

Bunicul încremeni cu pipa între dinţi, apoi lăsă jos cartea şi îi zâmbi Sânzianei.

- Bravo, prinţeso! Ai reuşit până la urmă. De te-ar auzi şi tăticul. Până atunci hai la moşul să te îmbrăţişeze. Ca răsplată vei afla un musafir aşteptându-te de ceva vreme la uşă. Dacă nu l-or fi speriat cu totul pisicuţele alea neastâmpărate.

Sânziana se desprinse repede-repede din braţele bunicului şi ajunse într-o suflare la uşă. Aici stătu preţ de o clipă, închise ochii, trase aer în piept, apăsă pe clanţă şi strigă din toată inima:

- Bine ai revenit acasă, Vulturule Pleşuv, de dincolo de zare!

Dar nimeni nu îi răspunse fetiţei şi nici fâlfâit de aripi nu se auzi la intrare. Doar un scâncet urmat de un lătrat vesel şi de o blăniţă ce i se încurcă printre picioruşe. În timp ce ghemotocul îi lingea degetele tremurând tot, Sânziana îl luă în braţe, îl purtă către pitici şi îi zise după cum urmează:

- Codisă, să nu îsi fie teamă. Pisicusele nu au să îsi facă nimic. De fapt, astăzi vom pleca întl-o călătolie plin Pădulea Vlăjită, vom afla bâlogul Dlagonului Ospitaliel si, cu ajutolul acestui zmeu cumsecade, vom ajunge noi cumva si dincolo de olizont.

În pragul casei bunicul asculta nedumerit la vorbele nepoatei sale. Nu înțelegea cum de fetița nu se arătase mirată de apariţia căţeluşului, de ce acesta trebuia să se numească numaidecât Codiţă şi mai ales încerca să îşi amintească de unde răsărise acest Dragon Ospitalier, despre care nu se spunea nimic în Cartea zmeilor. În cele din urmă închise uşa ridicând din umeri şi se pregăti sufleteşte pentru o nouă zi plină de aventuri în Lumea Poveştilor.

În peştera Dragonului se aflau adunaţi toţi eroii din Lumea Poveştilor, ajunşi aici fiecare separat, dar urmărind anumite semne sau fiind îndrumaţi de noi cunoştinţe ale Pădurii Vrăjite. Prinţesa Sânziana, ursuleţul Moş Martin, ducele Căluţ şi iepuraşii fură însoţiţi de Vulpea prietenoasă. Contele Urechilă sosise de unul singur, călăuzindu-se către soare-apune după muşchiul copacilor. Poneiul negru-negru cu o stea în frunte îl purtase în spate pe elful nehotărât, spirit al focului, al apei sau al vântului. Pisicuţele sălbatice şi bufniţele sperioase colindară ce colindară prin Pădurea Vrăjită până ce ajunseră la Râul fără Nume, unde se întâlniseră cu Insula Plutitoare, care plutea foarte descumpănită şi lăcrima neîncetat, convinsă că toţi prietenii ei fuseseră mistuiţi de balaurul fioros. Împreună o luaseră pe firul râului, încercând să ajungă de unii singuri la Marea cea Mare, până ce aflară, plini de uimire, de bucurie şi de temere, Corabia Măiastră şi bârlogul balaurului fioros. Care balaur, iată, era de fapt un Dragon ospitalier şi tare cumsecade, chiar dacă puţin cam caraghios, cu căciuliţa de noapte pe cap. Vulturii Pleşuvi zburară ce zburară în cercuri largi, până ce ameţiră de atâta rotit fără rost şi hotărâră să poposească pe o stâncă ce se zărea prin împrejurimi. Era chiar stânca Dragonului. Şoriceii nu se ştie ce şi cum făcură, dar acum aşteptau cuminţi, căţăraţi pe rafturile pline de cărţi, atenţi cu un ochi la pisicuţe şi cu altul privind cu poftă către coperţile de piele care miroseau tare bine... Cât despre înţeleapta broască

ţestoasă, ea pluti ce pluti ascunsă în carapace, până ce se izbi de Corabia Măiastră. De-abia atunci îşi ivi capul, se uită atentă în jur, căscă somnoroasă şi îşi zise: „Bun, am ajuns.”. Într-adevăr, toate drumurile duceau către Dragon. Care se dovedi a fi o gazdă minunată. Aşteptându-i pe toţi ceilalţi, discută pe îndelete cu bunul său prieten, voinicul Mugurel, despre una, despre alta, treburi vitejeşti. Îndeosebi Mugurel se străduise să îl încurajeze pe Dragonul tare cumsecade, spunându-i că nu e un capăt de ţară dacă a uitat cum să arunce foc şi pe cealaltă nară. La urma urmei, oricum se pare că nu prea aveau cu cine să se lupte, iar ca primă impresie era suficientă o singură flacără, toată lumea se îngrozea când vedea apărând din depărate aşa zburătoare înfiorătoare. Dragonul se scuză zor-nevoie, spunând că intenţia lui nu era să înfricoşeze pe nimeni, ci doar să ureze bun sosit cu tot fastul potrivit, doar că l-a cam luat flacăra pe dinainte şi iată, îi speriase pe toţi. Acum priveau cu toţii unii la alţii, fără a îndrăzni să mărturisească niciunul ce avea pe inimă. Mai mult chiar, se pare că Dragonul aştepta de la noii sosiţi o lămurire, iar eroii noştri nu ştiau cum să îi spună că ei de fapt habar nu aveau pe ce lume se află. În cele din urmă începu să vorbească Dragonul, cu un glas tare liniştit, ai fi zis că asculţi grăind pe îndelete un om bătrân cu darul povestitului, aşa, ca un bunic sfătos şi cumsecade.

- Nu ştiu de unde sunt, dar nu îmi cred să mă fi născut pe aceste meleaguri. Îmi amintesc doar că atunci când eram un pui neastâmpărat am pornit hai-hui într-o călătorie către Orizont, peste Marea cea Mare, cu gândul să străbat dincolo de zare şi depărtare. Am vrut să merg ceva mai departe, apoi încă mai departe... până când m-am trezit atât de departe, încât nu ştiu cum o să mă mai întorc vreodată înapoi.

Sânziana se încruntă uşor, îşi flutură creţele până ce Licurici îşi luă zborul spre un cotlon nevăzut al peşterii, după care fetiţa îi răspunse Dragonului după cum urmează:

- Dragonule drag, nici nu ştii cât de bine te înţeleg. Şi eu credeam că nu sunt de pe meleagurile Lumii Poveştilor, dar până la urmă toţi prietenii mei m-au convins că mă înşelam. Aşa că nu fi

trist: chiar dacă nu ai ajuns dincolo de Orizont, se pare că totuşi ai poposit, asemeni mie, unde îţi era locul.

Dragonul se aplecă mult către fetiţă, până ce scufia de noapte ameninţă să îi cadă de pe cap, dar ce bine că rămase cocoţată pe scăfârlia uriaşului, căci altfel ar fi acoperit aşa, cam jumătate dintre piticii prezenţi, desigur, pe aceia care îşi pierduseră scufiile odinioară... Mare mirare însă, Dragonul lăcrima.

- Prinţesă Sânziana, prieteni dragi, nici nu ştiţi ce fericire mi-aţi adus. Am şi uitat de când vă aştept, dar trebuie să fie tare demult, căci am citit şi recitit toate aceste cărţi de le pot povesti pe nerăsuflate.

În acel moment broasca țestoasă scoase capul din carapace, îşi făcu loc printre ceilalți călători şi se apropie tacticos de uriaşul plângăcios.

- Bătrâne Dragon, se poate ca un vechi oştean al Lumii Poveştilor să verse atâtea şiroaie de lacrimi? Ori tu nu vezi că în sfârşit ne-am regăsit şi putem purcede înapoi către Marea cea Mare? Mai bine adu-ţi aminte cam pe unde vine întinderea de ape, căci e târziu înspre înserare și noapte.

Toţi cei de faţă fură foarte miraţi de felul în care micuţa broască ţestoasă îi vorbea uriaşului Dragon, aşa că se lăsă o linişte atât de adâncă încât se putea auzi cum trosnesc lemnele în cămin. Doar că Dragonul nu păru deloc supărat. Se uită cu atenţie la broasca țestoasă, ba scoase la iveală chiar şi o pereche de ochelari, după care numai ce zâmbi tare caraghios, aşa cum doar dragonii ospitalieri pot să zâmbească, se întoarse către şemineu unde slobozi repede o flacără din nara stângă şi zise cu mare bucurie:

- Ţestoaso, nu credeam să te mai revăd vreodată. Văd că te-ai făcut mare, dar tot tu eşti, prâslea de altădată! Care va să zică ai ajuns dincolo de Orizont până la urmă! Phii, cine s-ar fi gândit că dintre noi doi, tu pe apă, eu prin aer, tu vei răzbi dincolo de zare!

- Tare mi-e teamă că dincolo de zare e înapoi către casă, către Marea cea Mare, bătrâne Dragon, mai zise ţestoasa, în timp ce în peşteră începeau să se audă şuşoteli şi exclamaţii de uimire. De-abia

acum pricepură cu toţii că, de fapt, ţestoasa şi dragonul se cunoşteau demult şi că nu se mai văzuseră de ceva vreme.

În seara aceea fu petrecere şi hărmălaie mare în peştera Dragonului ospitalier din Pădurea Vrăjită. Către dimineaţă se hotărâră cu toţii să purceadă deîndată pe Râul fără Nume care, mai devreme sau mai târziu, nu avea unde să sfârşească altundeva decât într-o apă mare, dincolo de zare, erau de acord contele Urechilă şi Dragonul ospitalier. Aşa citiseră ei în toate cărţile scrise demult, de către scriitori învăţaţi, care nu se puteau înşela cu una cu două.

Şi iată-i dispărând în lumina plăpândă a dimineţii, către soare-apune, când, în spatele lor, soarele răsare. Cum nimeni nu se uită înapoi, către Pădurea Vrăjită, şi cum niciunul nu se întrebase de ce era Pădurea, la urma urmelor, Vrăjită, nimeni nu poate să vadă cum, pe măsură ce Corabia Măiastră şi Insula Plutitoare se pierd în depărtare, totul în urma lor dispare. Dispare stânca şi peştera cu toatele cărţile sale, Râul fără Nume cu toate ţinuturile dinspre izvoare, copacii tăcuţi şi mai ales firava lumină dispare. O clipă doar ursuleţul Moş Martin tresări când, pe neştiute, o picătură amară îi poposi pe botic. Ridică privirea şi văzu cum deasupra sa lăcrima nu Insula Plutitoare, şi nici o salcie plângătoare, ci o privire uriaşă, mare, mare, mare. Şi atunci pe ursuleţ îl apucă o temere cutremurătoare, dădu să strige ceva către ceilalţi dar nu mai apucă să spună decât „Sânzianaaaaa!!!!” şi toţi se pierdură cu totul într-o negură adâncă, fără cale de întoarcere, care nici măcar nume nu are.

…………………………………………………………………………….

vara 2006,
Műhlbach, Transilvania
în „ProSaeculum”, nr. 8 (52)/2008, p. 69-80.

Sfârșit...

Referinţe critice

Aşa se nasc poveştile. Din visele copiilor. Este ceea ce înţelegem, printre altele, din cartea lui Lucian Bâgiu. O carte care a prins viaţă, după cum mărturiseşte autorul însuşi, din dorinţa de a converti plictiseala insidioasă a răgazului de seară într-o îndeletnicire relaxantă, amuzantă, care şi-a trădat însă inocenţa scopului iniţial pentru a se afirma ca travaliu artistic propriu-zis, inspirat, creator. Poveste sau basm, termeni sinonimi în accepţia unora[1], sau poate altceva, mai mult, *Sânziana în Lumea Poveştilor* iese din tiparele tradiţionale ale speciei şi se individualizează printr-un demers auto-controlat, oarecum autonom, prin care textul pare să se genereze singur până la un punct, aşa cum basmul iese din gura povestitorului aproape pe negândite. Să nu ne hazardăm totuşi cu presupoziţii facile şi prea la îndemână, textul este „lucrat" atât stilistic, la nivelul opţiunilor lexicale şi al micro-construcţiei, cât şi – mai ales – structural, la nivel de macro-construcţie.

Sânziana, personajul pe care se sprijină întreaga naraţiune, este o „fetiţă". Acesta este singurul indiciu oferit de text. Naratorul, cvasi-absent din ficţiunea pe care ne-o propune – chiar dacă, sporadic, ne reaminteşte că este pe cale de a relata o poveste: „Dar noi vom purcede înainte cu povestea noastră…" – o plasează direct în spaţiul prefigurat încă de pe copertă, din titlu, şi anume „în Lumea Poveştilor". Un spaţiu aparte, uşor şi greu de delimitat în acelaşi timp, în funcţie de perspectiva şi de coordonatele pe care i le

[1] În *Dicţionarul de termeni literari* semnat de Mircea Anghelescu, Cristina Ionescu şi Gheorghe Lăzărescu, ed. Garamond, „basmul" este definit ca „naraţiune cu caracter supranatural în care personajele (adeseori animale cu comportament omenesc sau fiinţe fantastice precum zâne, căpcăuni, pitici, obiecte însufleţite ş.a.) poartă valori simbolice" (p. 35), iar articolul „poveste" se limitează la menţiunea „(sl. *povest'*) (v. *basm*)".

recunoaştem. În economia textului, spaţiul în cauză se defineşte ca unul evident oniric:

Se făcea că fetiţa se trezi în patul ei din odaia călduroasă, faţa fiindu-i mângâiată de razele dimineţii… Căscă îndelung, se frecă la ochi şi privi somnoroasă în jur. Împrăştiaţi printre faldurile plăpumii se aflau ursuleţul de pluş, precum şi iepuraşul cu joben şi frac.

Din momentul trezirii, personajul-fetiţă intră (reintră) în ceea ce adulţii numesc, foarte siguri de ei înşişi, lumea reală, o lume în care raţiunea şi logica se doresc suverane. Numai că acest gen de realitate nu coincide întotdeauna cu cea în care se mişcă şi trăiesc copiii, cel puţin până în momentul în care ceea ce la francezi apare sub denumirea „l'âge de raison" se instalează încet-încet şi înlocuieşte „gândirea magică" specifică vârstei mici, primei copilării, cu cea raţională, logică. Or, se pare că tocmai această gândire magică pe care au identificat-o şi despre care vorbesc psihologii copilăriei este răspunzătoare de configuraţia singulară a universului ludopoetic al copilăriei. Înţelegem prin *univers ludopoetic* lumea copilului care se diferenţiază de cea a adultului prin cel puţin două dimensiuni majore: *jocul* ca activitate specifică copilului, ca mod al său de a fi în lume şi *poezia* ca mod al său de percepţie a lumii, a armoniei acesteia.

Revenind la încercarea de a subsuma textul unei specii – nu că o asemenea tentativă ar fi indispensabilă analizei, nu mai credem de mult în virtutea valorizatoare a catalogărilor şi a etichetelor – vom avansa ideea că avem de-a face cu un soi de *basm în basm.* Aducem în sprijinul afirmaţiei de mai sus două argumente: citatul anterior, prin care am dorit să ilustrăm natura onirică a spaţiului definit ca *Lumea Poveştilor* începe, destul de ciudat, cu un „se făcea"…, ca şi cum uşa care se deschide prin aşa-zisa trezire nu duce spre lumea „reală" – nu putem renunţa la ghilimele – ci spre o altă lume imaginară în care totul se află sub semnul lui „se făcea". Ieşim aşadar dintr-o *Lume a Poveştilor* pentru a intra într-o alta, a altor poveşti, din moment ce tot ceea ce urmează este guvernat de aceeaşi instanţă. Cu alte cuvinte, şi în această aşa-zisă „lume reală", consecutivă trezirii şi părăsirii

spaţiului oniric, evenimentele şi trăirile se întâmplă tot sub zodia lui „se făcea”. Începe deci un alt basm…

Pe de altă parte, finalul propus de autor este unul foarte deschis, nedeterminat, cititorul fiind lăsat să opteze pentru una dintre variantele oferite sau, de ce nu, să creeze el însuşi o alta. Totul este posibil în acest registru narativ.

Bunicul părea că face în aşa fel încât poveştile spuse de tata seara să devină realitate în fiecare dimineaţă…[…] Sau, mai ştii, de ce nu, poate că întâmplările […]…Sau poate tot ceea ce visa Sânziana […] Sau poate că totul se datora albumului de istoria artei […]…Poate chiar toate aceste întâmplări să se fi petrecut cu adevărat […]. După cum se prea poate ca, odată ajunsă la Trecătoare, fetiţa să fi reintrat în Lumea Poveştilor, împreună cu Lumina, unde se mai află şi acum, alături de toţi prietenii ei, în căutarea unei noi călătorii…

O oarecare ordine domneşte în această Lume a Poveştilor. Există chiar indicatoare care deosebesc trei direcţii clare: „stânga”, „dreapta” şi „înapoi”. Ce copil ar face cale-ntoarsă odată ajuns pe acest tărâm râvnit? Revenirea la punctul de plecare, care o fi fost el, se exclude din start. Aventura nu poate continua decât „la stânga” sau „la dreapta”. Este clar că itinerarul a mai fost parcurs, de cine ştie cine, din moment ce este marcat. Altfel spus nu suntem la prima poveste, nici n-am putea şti vreodată care a fost prima poveste, când şi cui a fost ea spusă. Aşa că ne mulţumim cu explicaţia că poveştile sunt deodată cu copiii. De remarcat de asemenea că intersecţia care se iveşte imediat după intrarea în noul spaţiu nu lasă posibilitatea continuării drumului „înainte”. Adică angajarea pe această nouă rută presupune o oarecare deviere de la direcţia luată. Nu se intră „direct” din lumea „reală” în Lumea Poveştilor, trebuie acceptată o deviere… Alt spaţiu, alt timp, alte coordonate, alte legi, se suprapun subtil spaţiului, timpului şi coordonatelor unanim acceptate ale „realului”. După ce s-a pătruns bine în noul spaţiu, indicatoarele sunt mai generoase. De acum se poate merge fără grijă şi „înainte” deoarece suntem deja bine angajaţi în cealaltă lume.

***Către castelul contelui Urechilă** scria pe unul din braţele indicatorului. Sânziana şi Moş Martin priveau nehotărâţi la aceste cuvinte*

ivite de niciunde în drumul lor. ***La stânga*** *se putea citi pe braţul stâng.* ***Înainte*** *şi* ***înapoi*** *erau indicaţii de acum familiare drumeţilor.*

Rătăcirea este exclusă în „Comitat”. Regulile funcţionează impecabil, legislaţia este una bine elaborată şi verificată în timp. Îndrumătorul („Căluţ, duce al Comitatului de câmpie”) apare ca din senin la momentul cel mai potrivit pentru a-i scoate din încurcătură pe călători (Sânziana şi Moş Martin). El ştie exact cu cine are de-a face înainte ca „intrusa” să facă prezentările, ceea ce înseamnă că nu este de fapt o intrusă ci o familiară a Lumii Poveştilor. Participarea la „Balul de Primăvară” al contelui Urechilă este evenimentul la care vor lua parte ca invitaţi de onoare. Toată lumea a luat cunoştinţă de prezenţa ei şi o aşteaptă la eveniment.

Povestea nu începe, clasic, cu „a fost odată…”. Ceea ce se întâmplă, se întâmplă simultan în timpul aferent noului spaţiu şi în prezentul nostru, al cititorilor. Un prezent cu cafenele, ceainării şi computere, care nu „a fost” ci „este” acum. Doar că în acest prezent au acces nelimitat şi cei care vin de altundeva şi de altcândva. Astfel povestea îşi extinde validitatea dincolo de limitele tradiţional acceptate. Conchidem prin aceasta că avem de-a face cu o „poveste în poveste”, după cum am încercat anterior să demonstrăm, care pare să dea genului conotaţii suplimentare.

Timpul se scurge altfel, după un alt ritm decât cel din lumea „reală”:

După o vreme, nu îşi putu da seama cât anume să fi trecut, Sânziana auzi, ***ca prin vis****, un zgomot ciudat, dar plăcut, liniştitor, undeva în fundal.*

Spaţiul oniric, denunţat în final, este prefigurat de la început prin intermediul comparaţiei citate. „Punerea în abis”, ca tehnică narativă definitorie pentru ceea ce am numit „poveste în poveste”, funcţionează de-a lungul textului cu destulă precizie. Dintr-un vis în alt vis, aceasta pare să fie regula narativă adoptată de Lucian Bâgiu:

Sânziana deschise surâzând ochii. Iar uimirea ei nu avu margini.

Se afla întinsă într-un pat străin, înconjurat de ceva ce părea a fi o cortină din mătase transparentă, prin care putea distinge într-un colţ al camerei un şemineu în care ardeau, cuminte, câţiva butuci. […] Sânziana

zâmbi liniştită. Până la urmă nu aflaseră nicio ceainărie, nicio cafenea, dar se pare că în castelul contelui Urechilă se afla destulă miere… ***Căci fetiţa nu avea nicio îndoială, cumva ajunsese, alături de ursuleţ, pe domeniul iepuraşului şi… şi atunci îşi aminti de întâlnirea cu poneiul şi de veştile comunicate de acesta…***

Trecerea de la o secvenţă la alta nu se realizează liniar şi coerent (în sensul explicării unui eveniment prin ceea ce îl precede) ci aleatoriu, evenimentele din Lumea Poveştilor neavând nevoie de o continuitate strictă şi nici de o logică impecabilă. Aici regulile sunt altele. Nu trebuie să ne putem explica tot ceea ce se întâmplă, este de-ajuns dacă ne mirăm şi constatăm că s-a întâmplat ceva. Organul decizional nu aplică regula consultării democratice, el rămâne în anonimat, până nici autorul nu-l cunoaşte prea bine. El „ghiceşte" ce se întâmplă în continuare şi ne spune şi nouă. Nici memoria nu este prea grozavă în această lume, Sânziana nu ştie întotdeauna exact de ce şi cum au mai evoluat lucrurile de la un episod la altul.

În acea seară Sânziana nu apucă să spună mare lucru şi nici nu îşi putea aminti foarte exact ce se întâmplă şi pe cine sau mai precis pe câţi cunoscu.

Toate se întâmplă, în această poveste, ca şi în poveştile cunoscute deja dintr-o altă lume a poveştilor. Căci „lumea poveştilor" în care a intrat Sânziana îşi are la rândul său poveştile sale, poveştile Lumii Poveştilor.

Într-un cuvânt, era o harababură ca în poveşti, în care fiecare voia să spună sau să înfăptuiască ceva, fără a şti niciunul exact ce anume şi cum.

Un nou argument, dacă mai era necesar, în favoarea „poveştii în poveste".

Personajul principal, Sânziana, este în permanenţă conştient de faptul că se află „altundeva" şi că trăieşte o aventură. O aventură agreabilă şi palpitantă într-o lume care funcţionează impecabil, ceea ce o face să se întrebe asupra rostului prezenţei sale acolo. Surprinzătoare şi impresionante în acelaşi timp, evenimentele curg ca expresie a unei voinţe necunoscute dar ferme, care pare să dirijeze totul înspre rezolvarea finală a necunoscutelor de moment.

Sânziana se întrebă care va fi fost rolul ei în Lumea Poveştilor, căci lucrurile păreau a merge toate de la sine.

Rostul se clarifică atunci când înţelege că tărâmul pe care se afla a fost „blestemat să vieţuiască în noapte, până la revenirea luminii". Astfel, readucerea luminii în comitat devine ţelul comun al tuturor personajelor, cărora li se alătură un voinic dintr-o altă lume a poveştilor, căci lumile poveştilor se au bine între ele. Povestitorul îşi reia din când în când postul de scenarist şi regizor oferind cititorului o perspectivă de lectură din exteriorul textului generat de acţiunile personajelor.

Departe, departe, în Lumea Poveştilor, pe Râul fără Nume, pitici, pisici, ponei, vulturi, bufniţe, un iepuraş, un ursuleţ, un licurici, o fetiţă şi un băieţel înaintau către necunoscut, pentru a elibera Lumina de sub un crunt blestem.

Pentru ca aventura să continue, indicatoarele care apar în drumul Sânzienei oferă o singură opţiune pe toate braţele: *„înainte, înainte, înainte* şi *înainte*". Odată ce a fost identificat obiectivul călătoriei, nici o ezitare nu mai este permisă. Dacă până acum se putea alege la răscruce o „stânga" sau o „dreapta", acum „înainte"-le este drumul de urmat, pentru că toate direcţiile sunt în fapt un „înainte". Aceasta pentru că, după cum o confirmă şi Mugurel, băieţelul, „povestea *noastră* nu va înceta niciodată […] Este o poveste fără sfârşit.". În această poveste există personaje reale şi personaje imaginare, lucruri adevărate şi lucruri închipuite. Ducele Căluţ ştie acest lucru şi-l face cunoscut şi celorlalţi. Astfel Vrăjitorul Negru şi blestemul care a ascuns Lumina nu sunt de fapt reale. Ele sunt un fel de tertipuri la care recurge Vrăjitorul Alb – care este adevărat – pentru a-i face pe cei care trăiesc, acolo şi în alte părţi, să-şi reamintească din când în când nişte lucruri pe care le uită prea uşor.

- *Nu cred că există niciun blestem şi nicio vrajă, prieteni. Doar că uneori uităm cât sunt de importante Lumina şi anotimpurile şi lumea în care trăim. Şi atunci Vrăjitorul Alb s-a gândit să ne reamintească. Şi a inventat toată această nesfârşită poveste, gândindu-se că astfel, poate, vom înţelege.*

Sigur că povestea se termină cu bine, Lumina se iveşte ca din senin şi câştigă din ce în ce mai mult teren, inundând cu puterea ei tot teritoriul, în detrimentul lunii care dispare încet-încet. Descrierea momentului este realizată cu multă măiestrie condeiască, cititorul fiind captivat de atmosfera creată în timp ce trăieşte, alături de personaje şi cu aceeaşi intensitate, bucuria Luminii.

Şi în acel moment, se ivi, plăpândă, Lumina.

Pe Lacul Îngheţat eroii noştri se opriră din mers privind cu neţărmurită uimire cum, între cele două stânci semeţe ale Trecătorii, se ivi Lumina. Mai întâi doar o risipire a nopţii ce devenea încet-încet tot mai puţin întunecată, de ai fi zis că se amestecau două culori, negrul cu albul, întocmai cum dimineaţa ai amesteca într-o cană cafeaua cu laptele. Apoi întunecimea se risipi tot mai mult în preajma trecătorii, până ce apăru o scânteiere micuţă, dar strălucitoare foc, de parcă acolo s-ar fi aciuat o fărâmă din discul solar. Imediat luminiţa străpunse întunericul şi o rază veselă se lungi, printre cele două stânci semeţe ale Trecătorii, pe întinderea Lacului Îngheţat. Şi raza fu întâmpinată cu strigăte şi chiote de bucurie de toţi călătorii noştri, cărora nu le venea să creadă că reuşiseră, până la urmă, să ajungă la sfârşitul nemaipomenitei lor călătorii şi, mai mult decât atât: aflaseră Lumina. Iar Lumina, fără ca ei să ştie, aşteptase cuminte ca drumeţii să străbată întreaga Lume a Poveştilor şi să înfrunte întâmplări neprevăzute şi nemaipovestite pentru ca, acum, să îi întâmpine, la rândul ei, jucăuşă, la finalul călătoriei şi al poveştii lor.

În Lumea Poveştilor răsărise Soarele. Undeva, departe, fără ca nimeni să mai observe, apusese luna.

Ochiul povestitorului este atent, larg deschis spre ceea ce personajelor le scapă. Ele nu ştiu că cineva povesteşte povestea lor, că ceea ce ele trăiesc este o „poveste” pentru alţii. Se termină „povestea din poveste”, povestea lor şi rămâne doar *povestea,* a noastră, pentru noi. Cea în care „se făcea” că Sânziana se trezeşte „în patul ei din odaia călduroasă”. Într-o altă lume, diferită de cea a aventurii ei nocturne (Lumea Poveştilor), dar care, o putem spune acum din nou, este tot o lume a poveştilor. În care dimineaţa, cei mari servesc „o cafeluţă”, iar celor mici li se propune „un ceai”. În care există desigur „un bătrânel simpatic”, bunicul, mare amator de

călătorii şi magician neîntrecut, care poate „actualiza" şi „realiza" (în sensul de a face să devină real) poveştile spuse seara, la culcare, de către tată, fetiţei. Care ştie tot înainte de a i se fi povestit ceva.

Aşa cum numai într-o *Lume a Poveştilor* se poate.

mai 2006

Adina Curta, *Aşa se nasc poveştile*, în „Credinţa străbună", Anul XVI, Nr. 10 (247), octombrie 2006, p. 6; Nr. 11 (248), noiembrie 2006, p. 6; reprodus în „Annales Universitatis Apulensis. Philologica", 8/2006, Tom 2, Alba Iulia, 2007, p. 369-373.

„A fost odată ca niciodată...” e clasica formulă de început a poveştilor care ne-au legănat copilăria, a acelor naraţiuni fantastice în care prinţesele erau răpite de zmei şi de animale monstruoase, în care Făt-Frumos luptă haiduceşte pentru eliberarea frumoasei şi pentru salvarea regatului de forţe malefice, în care pitici şi spiriduşi se pun cu dezinvoltură în slujba alteţelor regale care îi guvernează. Lucian Vasile Bâgiu nu începe *Sânziana în Lumea Poveştilor* cu această formulă introductivă însă naraţiunea sa împrumută foarte multe caracteristici ale basmului popular.

Avem şi aici de-a face cu personaje pozitive şi negative care îşi dispută supremaţia. Unele dintre ele ţin de sfera umanului – Sânziana şi Mugurel –, de cea a faunei însufleţită de trăsături umane, cum ar fi vorbirea şi capacitatea de discernământ – Moş Martin, Contele Urechilă, Ducele Căluţ, Vulturul Pleşuv, Licurici –, ori de cea a supranaturalului – piticii şi căpetenia lor, Gnom, Spiriduşul şi, nu în ultimul rând, personajele absente ale Vrăjitorului Alb şi ale Vrăjitorului Întunecat. Totul se înfăţişează, în aparenţă, ca un veritabil basm: conflictul dintre Bine şi Rău, blestemul aruncat asupra Ţinutului Muntos, călătoria iniţiatică a micilor oameni care par hărăziţi să fie singurii capabili să rupă vraja nefastă şi să redea animalelor glorioasa libertate de a se întoarce în habitatul lor: *„Prinţesă Sânziana, suntem amândoi parte din Marea Poveste*.”

Această pereche de copii pare o reprezentare în miniatură a cuplurilor de eroi ce se zbat pentru reinstaurarea stării de ordine într-o lume care a pierdut condiţia ei normală, o refacere a cuplului Ileana Cosânzeana – Făt-Frumos, a perechii de pretutindeni, un exponent al însoţirii dintre oameni: *„Povestea noastră nu va înceta niciodată, prinţesă Sânziana. Este o poveste fără de sfârşit*.”

Mugurel apare ca întruchipare a iniţiatului ce a reuşit trecerea sigură prin Ţinutul Muntos fără a fi descoperit şi capturat de Vrăjitorul Întunecat. El e un erou legendar, un cavaler cu aer de salvator în care toate vietăţile din ţinut au o încredere oarbă. Să ne

amintim că la îndemnul lui întreaga armată de apărători ai prinţesei se năpusteşte în ceaţa de pe Râul fără Nume, cu toţii fiind încredinţaţi de faptul că aceasta ar putea fi salvarea lor când, de fapt, ea este doar o cursă întinsă de inamic. Regretul şi sentimentul de vinovăţie este acut, băiatul se întristează şi se simte răspunzător de răpirea fetei, la fel ca şi eroii obişnuiţi cu biruinţele. Sugestiile băiatului sunt percepute drept ordine şi porunci de către ceilalţi, aura care îl înconjoară făcând din el un substitut, de proporţii reduse, al titanilor. Până şi calul care îl însoţeşte are aceeaşi notă de predestinare: negru şi cu o stea albă în frunte el reprezintă unicitatea, la fel cu stăpânul pe care îl poartă, caracterul lui e acela de Ales, de fiinţă deosebită hărăzită de univers faptelor eroice.

Pe de altă parte Sânziana e reprezentantă a idealului care îl conduce pe om la izbândă, la abolirea şi pedepsirea Răului. Puritatea şi naivitatea ei sunt semne ale faptului că inocenţa e singurul panaceu care poate vindeca o lume bolnavă, atinsă de anormal şi ameninţată de forţe malefice. Frumuseţea făpturii ei e oglindire a unui suflet la fel de pur şi de luminos. În ochii supuşilor ea e un fel de Mesia al Lumii Poveştilor care trebuie să îşi împlinească destinul de eliberare a poporului prin evitarea, însă, a sacrificiului. La fel ca toate prinţesele de poveste şi Sânziana are partea ei de glorie şi de răsfăţ: participă la Balul de Primăvară al contelui Urechilă în calitate de oaspete de onoare purtând o minunată rochiţă albă iar în cosiţele ei blonde şi cârlionţate se refugiază Licurici. Spaimele ei sunt deopotrivă cu ale celor care o servesc: întunericul, singurătatea, forţele malefice personificate de lilieci.

Şi călătoria ei este una iniţiatică, încurcată de răscruci şi indicatoare care nu reprezintă atât indicii cât mai degrabă încercări la care viaţa o supune pe mica prinţesă, simboluri ale deciziilor pe care omul e nevoit să le ia în viaţă bazându-se de cele mai multe ori pe noroc ori pe instinct:

„Se făcea că Sânziana străbătuse multe cotituri ale labirintului, urmând, în noapte, luminiţa jucăuşă din faţa sa. Uneori fetiţa ezita nehotărâtă la răscruci, neştiind ce drum ar fi mai bine să apuce. Şi nu o putem acuza pe nedrept. La un moment dat o răscruce îi indica generoasă

*direcţiile de mers: **înainte**, **înainte, înainte** şi **înainte** se putea citi pe toate braţele indicatorului, inclusiv pe cel care arăta drumul de pe care Sânziana tocmai sosise... Cineva îşi bătea joc de ea. Dar Licurici nici nu se obosi să citească înşelătoarele indicaţii, ci o coti, sigur pe el, către ceea ce luminiţa ştia că este adevăratul **înainte**. Iar Sânziana îşi îndreptă încrederea către acea pâlpâire luminoasă din întunericul dimprejur. Bineînţeles, la următoarea răscruce cuvintele erau altele: **înapoi**, **înapoi, înapoi** şi, desigur, **înapoi**, se gândi fetiţa. Dar nu. Ultima indicaţie spunea altceva: **către nicăieri**. Sânziana se supără grozav şi aproape că o podidiră lacrimile. Licurici poposi pe obrazul fetiţei, sărută boaba sărată care se prelingea din colţul ochiului, după care se avântă, jucăuş, **către nicăieri.** Fetiţa zâmbi amar şi porni la drum."*

Această călătorie are, de fapt, ca scop cunoaşterea poveştii personale şi descoperirea mitului propriu, reprezentare, în definitiv, a Sinelui.

Dacă privim întreaga aventură a Sânzianei în Lumea Poveştilor ca pe o metaforă a vieţii umane, atunci e uşor să identificăm în Licurici un simbol al conştiinţei omeneşti care dictează, în situaţii de criză, ce e mai bine de făcut, care e cea mai viabilă şi scurtă cale spre izbândă şi mântuire. Răscrucile din drumul prinţesei sunt reprezentări ale tentaţiilor la care îmbie viaţa iar soluţia, în acest caz, e duală: fie ne bizuim pe experienţele celorlalţi învăţând din greşelile şi/sau succesele lor – cum este cazul cetei de pitici care se dispersează în interiorul peşterii Ţinutului Muntos –, fie renunţăm la anumite oportunităţi şi ne bizuim doar pe noroc şi pe instinctul propriu, cum e cazul Sânzianei.

Păstrând aceeaşi cheie de interpretare vom regăsi deghizate în *corpus*-ul naraţiunii o serie de simboluri arhetipale. Pe de o parte lupta dintre forţele Întunericului şi cele ale Luminii sunt reinterpretări ale eternei bătălii dintre Bine şi Rău, dintre Viaţă şi Moarte, recompunând şi evidenţiind natura duală a întregului univers, reactualizând crezurile bogomilismului şi demonstrând, în cele din urmă, că existenţa e legănată de antiteze, binele nu poate fi perceput decât în prezenţa răului sau, după cum ni se revelează în *motto*-ul volumului, ca o altfel de dimensiune a binelui, iar

întunericul nu e altceva decât oglindirea oarbă a luminii. Vrăjitorul Alb e, mai apoi, întrupare cât se poate de evidentă a divinității, a unui demiurg ce nu se arată niciodată, care îşi face simţită puterea şi prezenţa prin acte stranii, de neînţeles, explicabile doar prin prisma apartenenţei la această instanţă supremă. Ideea de predestinare e redată cu mare acuratețe de Mugurel prin discursul lui de o stranie maturitate:

„Prinţesă Sânziana, suntem amândoi parte din ***Marea Poveste*** *(s.n., C.R.), aşa spune Vrăjitorul Alb. Prezenţa noastră aici şi acum* ***nu este o întâmplare*** *(s.n., C.R.), ci aşa trebuia să se înfăptuiască, totul e scris în Carte."*

Ţinutul Muntos e exponent al Paradisului pierdut iar astfel peregrinările eroilor în străduinţele lor de salvare a acestuia apar ca o încercare a omului de redobândire a Edenului. Trecătoarea care uneşte ţinutul de jos cu cel înalt reprezintă graniţa dintre real şi fantastic, dintre conştient şi oniric, după cum vom vedea ceva mai încolo. Lumina care se iveşte de dincolo de Trecătoare este şi ea simbol al cunoaşterii prin asimilarea ei cu soarele ca astru tutelar al gnozelor.

Dar odată cu formulările şi reflecţiile fetiţei de tipul: *„Oare de unde ştiu că trebuie să..."* se face trecerea la un nivel, mult mai profund, al naraţiunii prin inserarea acestor frânturi de arhetipuri umane înfăţişate de teoria inconştientului colectiv a lui C. G. Jung. Imaginile şi gesturile prințesei nu sunt nimic altceva decât exersări ale unor acte comune întregii omeniri, o reiterare a tradiţiilor şi cutumelor lumeşti. De altfel călătoria Sânzianei începe de undeva de jos, din reprezentările terestre şi subpământene – Comitatul de Câmpie şi scorbura spiriduşului – urmând un drum ascensional – Codrul Fermecat şi Ţinutul Muntos – pe măsură ce dimensiunea onirică face loc realităţii prin abandonarea inconştientului şi trecerea în conştient.

Paginile de final ale naraţiunii dezvăluie o lume cu totul nouă, reflectare a celei din visul fetiţei – sau poate realitatea e o reflectare a Lumii Poveştilor? – în care personajele animaliere atât de îndrăgite de cititor prin trăsăturile lor de fiinţe simpatice şi pedante – cum sunt

Contele Urechilă, Ducele Căluţ– sau ursuleţi adormiţi şi peltici – Moş Martin – se dovedesc a fi simple jucării de pluş, sculpturi dibace de lemn – Vulturul Pleşuv – sau animăluţe hibernale – Ţestoasa de Munte. Până şi limbajul fetiţei suferă de acelaşi defect pe care îl avea ursuleţul hazliu din poveste iar lumina de dincolo de Trecătoare e similară dimineţii fragede abia ivite pe geamul cămăruţei. Mai mult chiar, iarna din tărâmul fantastic e o reiterare a anotimpului din prezent, la fel ca şi mirosul de lăcrămioare care o însoţea pe prinţesă în hoinărelile sale. Asistăm astfel la o imagine în oglindă a Lumii Poveştilor, imaginaţia fetiţei însufleţind elemente ale vieţii ei care o încântă şi care fac parte din universul ei ludic.

Visul apare aici ca o continuare a vieţii pe anumite paliere preferenţiale, o diversificare, adaptare şi reinterpretare în cheie proprie a realităţii prin accentuarea punctelor de interes în încercarea de găsire a unei comori ascunse: Sinele, o stare de graţie în care refulările, spaimele şi dorinţele acumulate în inconştient au puterea de a se manifesta şi de a se defula, după cum afirma S. Freud în teoriile sale. Povestea închipuită de fetiţă e, în fapt, o încercare de cunoaştere a propriei făpturi, o reinterpretare ludică a dictonului latin *Nosce te ipsum*! Spaţiul în care locuieşte Sânziana induce el însuşi o stare de visare şi introspecţie: cabana izolată de lume şi de civilizaţie, un loc arhetipal ocrotit de natură şi legănat de povârnişurile din inima munţilor, un spaţiu neatins de forţa răului şi de nefericire ori dezamăgire.

Instanţa naratoare e şi ea situată undeva la graniţa dintre vis şi realitate. Avem de-a face cu un povestitor şugubăţ, amuzat aproape de situaţiile fără precedent pe care le urzeşte, fraternizând şi ţesând subtile comploturi alături de Sânziana, singura care îi percepe vag existenţa. Această voce omniscientă e perfect capabilă să descurce iţele uneori încurcate ale povestirii, îi ţine ocupaţi pe unii actanţi, trimiţându-i la plimbare pe cărările labirintice ale ţinutului – cum e cazul Sânzianei –, rătăcindu-i prin păduri – cum se întâmplă cu Mugurel – ori aprinzând o fărâmă de idee în minţile lor înfrigurate – ca şi Contele Urechilă – tocmai pentru a-şi putea concentra toată atenţia asupra unui singur personaj ori a unei întâmplări de o

simbolistică revelatoare pentru el. De îndată ce universul de poveste se destramă îl regăsim vag în persoana tatălui fetiţei, un meşter de cuvinte, un magician care zămisleşte lumi noi şi care dă viaţă unor gânduri năstruşnice. Acest păpuşar e ancorat în două lumi: pe de o parte în spaţiul bucolic al cabanei, împresurat de dragostea fiicei şi a soţiei, iar pe de altă parte în lumea de dincolo de Trecătoare în care Cuvântul se instituţionalizează şi îşi pierde capacitatea de fermecare proprie poveştilor pentru copii. Se întrezăreşte totuşi o domnie a Logosului ca întrupare a Vrăjitorului Alb, circar iscusit, care manevrează universul şi dă naştere unui şir nesfârşit de lumi de poveste.

Tabloul de familie din final se înfăţişează ca o idilă: o întreagă generaţie de artişti reuniţi sub acoperişul unui colţ de paradis, un trio talentat care se dedică artei, sub orice formă ar fi ea, practicând automecenatul şi creându-şi propria Lume a Poveştilor: *„Mami şi tati zâmbiră cu subînţeles. La câte poveşti scriseseră ei seară de seară puteau să publice o carte şi să o semneze împreună: Sânziana şi tati... Iar pozele le va picta mami...”*.

Costinela Rolea, *Fantasmaticul sau dimensiunea onirică a realităţii*, în „Cetatea culturală”, Cluj-Napoca, Seria a treia, Anul IX, No. 1 (73), ianuarie, 2008, p. 82-85.

Sânziana în Lumea Poveştilor (Editura ,,Grigore Moisil", Bacău, 2005) este cartea care propune un tip nou de scriitură, definitorie, într-o anumită măsură, pentru tânărul prozator Lucian Vasile Bâgiu. În fapt, nu e vorba de un stil cu totul nou, ci, mai degrabă, de o anume dorinţă de explorare a fantasticului recuperator în legătură directă cu un real cotidian, banalizat de evenimente comune. Vocaţia de povestitor a autorului iese vădit la suprafaţă, dublată fiind de alte calităţi ale scrisului său, cum ar fi ironia, spiritul ludic şi parafraza.

Textul ţese, la graniţa realului cu fantasticul, istoria unei călătorii, o călătorie de poveste şi în poveste, având-o ca protagonistă pe Sânziana, o fetiţă frumoasă şi îndrăzneaţă, adică prototipul eroinei din basme. Povestea este condusă cu har de un narator obiectiv şi ludic, ce ademeneşte continuu cititorul spre o lume a închipuirii. Însuşi naratorul pare puţin distrat şi aparent uimit de întâmplările evocate, evident totul stând sub semnul ironiei şi al autoironiei. Cunoscând valenţele scriiturii postmoderne, atât de tentante şi pentru autorul nostru, am putea crede că acest text nu este nimic altceva decât un experiment naratologic, realizat într-o cheie a simplităţii copilăreşti, a jocului semantic de cuvinte şi având totuşi un substrat de semne şi semnificaţii.

În loc de binecunoscutul cal alb din basme, Sânziana călătoreşte cu un ponei, totul fiind transpus într-o lume a miniaturalului, liliputană, o lume a inocenţei şi candorii, în care îşi găsesc locul cuvenit şi ceilalţi eroi: Mugurel, Moş Martin, Contele Urechilă, Ducele Căluţ, Vulturul Pleşuv, Piticul Gnom, Spiriduş, Vrăjitorul Alb, toţi angrenaţi într-o călătorie labirintică. Impresia miniaturalului e dată şi de prezenţa numeroaselor diminutive, folosite, credem, pentru efectele comice, spre exemplu ,,piticuţ". Avem de-a face, după cum se poate simplu observa, cu o reiterare în cheie ironică a basmului tradiţional, Lucian Vasile Bâgiu reuşind să recreeze în

aparență un univers al inocenței. Căci, în opinia noastră, alta este miza cărții, anume dorința de a experimenta ironia postmodernă, dublată de o imaginație creatoare debordantă.

Tot de experimentul postmodern ține şi ambiguizarea voită a textului, drumeții din poveste sunt pe rând alții, călătoria se complică gradat, cu toate că buna dispoziție şi optimismul par să fie trăsăturile comune ale personajelor atât de pestrițe ale textului. Fantasticul din basme pare coborât într-un real tangibil, cu deosebire că totul este îmbrăcat într-o haină a iluzoriului şi bunei înțelegeri, chiar dacă pădurea fermecată din poveste dobândeşte valențele unui topos labirintic.

Călătoria, ca temă centrală a prozei de față, îşi află tâlcul abia la final, deşi naratorul ne avertizează din timp că „Sânziana, purtată în zbor de o umbră imensă, căzuse într-un somn adânc, plin de vise stranii şi coşmaruri, somn din care nu avea să se mai trezească o îndelungată vreme. Ceea ce i se întâmplă de aici înainte în Lumea Poveştilor poate la fel de bine să fie aievea, după cum poate să fie doar ceea ce fetița visă, îndelung, în noapte." (p. 50). Ambiguitatea mai persistă şi după această clarificare din partea autorului, şi doar finalul schimbă radical perspectiva înțelegerii textului. Totul pare a fi fost un vis de o noapte, un vis decupat în cadrul unei poveşti de viață cu copii, părinți şi bunici. Visul nocturn al Sânzianei s-a materializat firesc într-o poveste de copil, cu simpatiile specifice vârstei pentru colegul de joacă, în cazul de față Mugurel, precum şi cu atracția pentru animalele preferate.

Răscrucea de la început o întâlnim şi în final (viața oricui e alcătuită din răscruci), iar Sânziana e prototipul eroinei ce are nostalgia călătoriilor, pe care le îndrăgeşte pentru doza de mister, imprevizibil şi nou pe care i-o oferă acestea. Textul aruncă şi sugestia unei iubiri țesute în pânza unei poveşti de basm cu final, cum altfel, decât fericit! Considerăm atât ideea ciclicității imaginilor de început şi sfârşit, cât şi cele câteva elemente constitutive de basm ca fiind aspecte intenționat exhibate, percepute printr-un fel de raportare a textului tradițional la cel modern şi postmodern.

Finalul prozei de faţă, imprevizibil, coboară fantasticul iluzoriu şi lumea onirică în cotidian, în atmosfera banală a unei dimineţi în familie. Intervin personaje cu coordonate reale, povestea Sânzianei nu coteşte brusc, ci curge firesc, fără poticneli, doar luându-şi de această dată înfăţişarea unei povestiri în ramă (probabil, un alt item tradiţional pe care autorul îl parodiază).

Carte-experiment, *Sânziana în Lumea Poveştilor*, captează atenţia, aşa cum arătam şi anterior, nu doar prin parodie, caracter ludic şi metoda narativă, ci devine o lectură plăcută şi datorită stilului mereu inovator, proaspăt şi atractiv. Acestea sunt doar câteva din valenţele literare ale prozei lui Lucian Vasile Bâgiu.

Monica Grosu, *Lucian Bâgiu, povestitorul*, în ,,Oglinda literară", nr. 79, iulie 2008, p. 3614.

CUPRINS